

Ewald Frank

Ce spune Scriptura?

**Învățăturile creștine de bază
puse la încercare**

Lucrarea de față cuprinde următoarele broșuri
scrise de misionarul Ewald Frank:

- Creștinismul ieri și azi
- Planul lui Dumnezeu cu omenirea
- Revenirea lui Hristos
- Botezul, Cina Domnului, spălarea picioarelor
- Este scris...

Autor: misionarul Ewald Frank
Missions-Zentrum
Postfach 100707
D-47707 Krefeld
Telefon: +49 02151 545151
Fax: +49 02151 951293
E-mail: volksmission@gmx.de sau
E.Frank@freie-volksmission.de
Homepage: <http://www.freie-volksmission.de>

Copyright © 2012 Ewald Frank
Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este
permisă doar cu aprobarea în scris din partea autorului.*

Cuvânt înainte

Dumnezeul cerului – Creatorul universului – a intrat într-o legătură personală cu omenirea, pe pământ. Ca autor al acestei cărți, am dorința să-L prezint cititorilor pe singurul Dumnezeu viu și adevărat, precum și planul Său de mântuire a omenirii. În aceste prezentări scurte, pot fi atinse numai câteva lucruri, dar nădăjduiesc ca Duhul lui Dumnezeu să pună în inima cititorilor dorința de a cerceta mai departe.

Noi nu reprezentăm părerile unei confesiuni religioase, ci vrem să-L lăsăm pe Însuși Dumnezeu să vorbească despre Sine prin Cuvântul Său. După cum se știe, Dumnezeu i-a ales pe Avraam, Isaac, Iacov și pe ceilalți proroci, pentru însărcinări speciale. Noi recunoaștem că El a procedat la fel cu apostolii și cu alți bărbați, în decursul istoriei bisericii.

Profund recunoscători lui Dumnezeu, noi ne referim la slujba unui bărbat trimis de Dumnezeu în timpul nostru. În niciun caz nu dorim să înălțăm un vas ales, ci dăm slava numai Dumnezeului cerului. Dar pur și simplu nu ne putem permite să trecem pe lângă ceea ce face Domnul acum. Vă rog să vă aduceți aminte că noi încă trăim în zilele Bibliei. Profeția biblică se împlinește în toate domeniile. Domnul nu este mort – El a înviat și este cu noi, așa cum a promis, până la sfârșitul lumii. El a restabilit legătura cu ai Săi și le vorbește.

Poate că această carte va ajunge și în mâinile unor persoane care fac parte din diferite religii și credințe. Fiecare om cu judecată știe că tot ce este omenesc este imperfect și supus greșelii. De aceea, pentru a obține răspunsuri de încredere la întrebările noastre, trebuie să ne întoarcem spre singura sursă infailibilă și adevărată, Cuvântul lui Dumnezeu. Rugăciunea mea este ca aceste prezentări scurte să fie o binecuvântare și un ajutor spiritual pentru fiecare cititor și acesta să-și găsească legătura personală cu Domnul.

Autorul

Secțiunea I

Creștinismul ieri și azi

Introducere

Scopul următoarei prezentări este de a-l face pe cititor să mediteze. doresc ca fiecare să devină conștient de acest subiect și să-l analizeze. Pentru că au tăcut, mulți sunt apăsăți de o grea povară a vinovăției. Oricine vorbește sau scrie împotriva direcției generale, se face prin aceasta nedorit. Dar să faci pe placul tuturor este un lucru imposibil.

Generația de azi nu este vinovată dacă, în trecut, problemele au fost abordate în mod greșit de repetate ori. De aceea nimeni nu ar trebui să se simtă ofensat. Dacă prezentăm aici unele evoluții greșite din istoria bisericii, nu o facem cu dorința de a critica, ci numai din dragoste pentru adevăr. Fiecare trebuie să recunoască intenția binevoitoare și să vadă o mână de ajutor întinsă prin această broșură.

Noi credem că întregul cler este convins că învață și procedează corect. Toți sunt dornici să facă voia lui Dumnezeu. Dar nimeni nu le-a deschis ochii asupra faptului că în trecut a avut loc o deviere totală de la vestirea și practica originală a Evangheliei. Astăzi găsim multe învățături și tradiții care nu au nicio bază biblică. Orientarea duhovnicească a liderilor religioși s-a pierdut, iar masele sunt călăuzite într-o direcție greșită. Dacă este vorba despre râvnă și dedicare, acestea le găsim în toate religiile, dar strădania omenească nu este suficientă pentru a ne aduce sub harul lui Dumnezeu.

În această scurtă prezentare vom aborda anumite teme în stil telegrafic. În alte publicații sunt abordate pe larg învățăturile de bază și alte teme. La fel, dorim ca evoluția actuală a evenimentelor să fie privită în lumina profeției biblice.

Care este religia corectă?

Vrem să ne ocupăm aici de cea mai importantă temă care există. În fond, aceasta ar trebui să-l intereseze pe fiecare om. Indiferența ar putea deveni fatală. Fiecare știe că există religii diferite. Însă trebuie pusă întrebarea: există una adevărată? Toți pretind că sunt corecți. Dar scepticismul s-a generalizat, pe bună dreptate, în domeniul religios. Oamenii se îndepărtează de confesiunile existente și nu doresc să mai aibă vreo legătură cu Dumnezeu. În general, Dumnezeu și religia sunt privite în ansamblu. Totuși mai există oameni care, în liniște, se gândesc dacă nu există un Dumnezeu viu, care se interesează de soarta noastră. Cum se poate însă orienta cineva în mijlocul atâtor ramificații religioase existente? Cine poate da un răspuns clar la toate aceste întrebări? Sau este totul numai o înșelăciune? Au hindușii dreptate? Au musulmanii dreptate? Sau budiștii? A înviat vreunul din fondatorii acestor religii ca să ne spună? Până în prezent, omenirea a auzit numai despre învierea Unuia. Toți ceilalți au fost îngropați împreună cu învățăturile lor.

Adevărul poate veni numai de la Cel adevărat. A inaugurat El cândva vreo religie? Dacă da, când, unde și care? Dacă nu, atunci niciuna nu are dreptul să folosească Numele Lui. Orice om, nu că poate fi derutat, ci este de fapt dus în eroare. De aceea nu ne putem baza pe fondatorii religiilor sau pe liderii religioși, cum nu ne putem baza nici pe noi înșine. Fără să mai ținem seama de celelalte religii mondiale cunoscute, doar în cadrul creștinismului există câteva sute de confesiuni religioase. Fiecare din ele are învățături deosebite și oferă membrilor ei mântuirea într-un mod propriu. Desigur că nu se poate presupune că vreo instituție religioasă ar induce în mod intenționat pe oameni în eroare, dar faptul că există atâtea curente religioase ne obligă să medităm.

Oricine vrea să ajungă la o țință trebuie să pornească la drum. Dar cum găsim noi drumul care ne duce cu siguranță la țința veșnică? Cum găsim noi adevărul pe care să ne putem bizui în

mod absolut? Trebuie să existe o posibilitate pentru a descoperi calea divină în mijlocul tuturor încurcăturilor omenești. În timpul acesta modern și avansat, cine se mai poate încrede orbește într-o credință? A prezenta ceva ca fiind divin nu este suficient, este necesară o legitimare de Sus! Fiecare ar trebui să facă uz de dreptul său de a se orienta spiritual. Este în joc mai mult decât această scurtă viață pământească.

Noi suntem rânduiți pentru părtășie cu Tatăl nostru ceresc. Nu există numai o viață temporară, ci și o viață veșnică. Așa de sigur cum există un trup fizic, la fel de sigur există unul duhovnicesc. Pe cât de sigur există viață pe pământ, la fel de sigur există viață în cer. Același Dumnezeu a creat cerul și pământul și tot ce există pe el. Creațiunea maiestuoasă depune o mărturie puternică pentru Creator.

Mulți cred că apartenența lor la vreo biserică sau adunare religioasă ar fi în legătură cu mântuirea lor. Perspectiva aceasta este promovată, mai mult sau mai puțin, în diferite religii. Fac toți numai promisiuni goale?

Cine trece printr-un cimitir, poate citi inscripțiile încurajatoare de pe pietrele funerare: „Aici se odihnește în pace...”, sau „A plecat mântuit acasă...”, „Ascuns în Dumnezeu...”. Și anunțurile din ziare sună foarte frumos: „...adormit fericit”, sau „...chemat acasă de Dumnezeu”, „Înconjurat de sacramentele de înmormântare ale bisericii romano-catolice a încetat...”. Se naște impresia că toți decedații sunt cu Domnul. Care este însă realitatea? Au avut cei trecuți din viață de fapt o legătură personală cu El?

Celor rămași le sunt adresate în cimitir cuvinte de mângâiere: „I-a plăcut Domnului ca fratele sau sora să fie primit în Împărăția Sa...”. În biserică li se spune însă celor îndoliați că, de fapt, cei trecuți din viață nu se află în paradis, ci în purgatoriu. Pe lângă faptul că această noțiune este o invenție omenească și nu este amintită niciodată în Sfânta Scriptură, trebuie să ne punem serios întrebarea: care este de fapt adevărul? Unde este acum, cu adevărat, cel trecut din viață? Se poate ca oamenii să fie ținuți în rătăcire de

la naștere până la moarte, iar la urmă să fie doar mângâiați? Toată viața li se spune că sunt binecuvântați, iar după deces se spune că de fapt ei nu au ajuns la țintă. Nu este religia doar opiul care-i liniștește pe oameni, până la timpul trezirii groaznice?

Ani de-a rândul ei primesc „sacramente ale harului mântuitor”, fără a fi primit de fapt mântuirea. De la botezul sugarului, până la ultima ungere, ei sunt pregătiți pentru mântuire. După toate strădaniile, la urmă se constată un rezultat foarte trist: cel răposat nu a fost primit sus, ci s-a dus în jos.

Nimeni nu poate vorbi în problema aceasta mai bine decât medicii și asistentele medicale care sunt martori, în mod repetat, la momentul trecerii din viață a ființei umane. Indiferent de apartenența religioasă, în fața morții are loc o luptă. În general, deznădejdea celor de pe patul de moarte nu este recunoscută. Nu există nici cea mai neînsemnată urmă de credință, siguranță și bucurie. Presupunerea de a fi făcut tot ce a cerut Dumnezeu, după buna știință și cu conștiinciozitate, se arată atunci ca falsă; de fapt, n-a fost vorba de nimic din ceea ce cere Dumnezeu, ci de ceea ce pretind bisericile membrilor lor.

Pentru că aici vorbim despre viață și moarte, toți ar trebui să se supună unei cercetări personale. Fiecare om, indiferent de rasă și naționalitate, are dreptul să afle adevărul despre Dumnezeu și despre sine însuși. Fiecare om, căruia destinația sa veșnică nu-i este indiferentă, este chiar dator să compare cu Sfânta Scriptură tot ce este învățat și practicat. Numai ceea ce vine de la Dumnezeu ne va și călăuzi la Domnul și poate rezista înaintea Lui. Cine spune „Mie îmi este indiferent! După mine, potopul!”, nu este conștient de ceea ce vorbește.

Biblia este de fapt singura carte de pe pământ care ne informează despre Dumnezeu și ne arată voia Sa. Ea conține de la început până la sfârșit fapte autentice, confirmate de Dumnezeu. Noi ar trebui să luăm în serios viața, la fel și moartea noastră. Aici nu vrem să-i înfricoșăm pe cei în viață în fața morții, din contră: aici vrem să arătăm calea și ținta adevărată. Credința și încrederea

în Dumnezeu și în Cuvântul Său trebuie restabilită cu orice preț. Dumnezeu este adevărat, Cuvântul Său se ridică deasupra oricărei îndoieli. În toate religiile li se insuflă oamenilor frică de Dumnezeu, dar în același timp ei își pun nădejdea în instituțiile religioase omenești. Sarcina noastră este să zdruncinăm încrederea oamenilor în toate religiile și să restabilim încrederea în Dumnezeu și în Cuvântul Său.

Cel Atotputernic are un plan cu omenirea. Din păcate, oamenii au propriile lor planuri și, în cadrul Împărăției lui Dumnezeu, ei și-au construit propriile lor împărății religioase. Cele omenești și cele dumnezeiești se află într-o contradicție directă. Oricine dorește să se încadreze în planul și hotărârea veșnică a lui Dumnezeu trebuie să iasă din toate religiile inventate în decursul vremii.

Dumnezeul cel Atotputernic este în același timp Atotștiutor și Și-a întocmit planul pentru omenire înainte de întemeierea lumii. Întreruperea temporară care a intervenit prin eșecul omenesc, neascultarea și încălcarea Cuvântului, nu va anula scopul Său veșnic. Pentru că Domnul a știut totul dinainte, El a putut astfel planifica totul în conceptul Său. Cuvântul lui Dumnezeu este la fel de adevărat și infailibil ca și El Însuși.

Calea lui Dumnezeu cu omenirea este descrisă cu claritate în Cuvântul Său. Din păcate, această cale a fost întunecată cu tradiții și învățături religioase, devenind impracticabilă. Chiar dacă dogmele sunt vechi de sute sau mii de ani, ele rămân ceea ce sunt: învățături introduse de oameni și nimic altceva. Ele nu pot deveni dintr-o dată adevărate doar pentru că au fost emise de o anumită instituție religioasă. Ce este omenesc nu va deveni niciodată divin și ce este divin nu va deveni niciodată omenesc. Adevărul și minciuna se exclud reciproc. Ori avem de-a face cu adevărul, ori cu falsul. Originea întregului adevăr este Dumnezeu; inițiatorul tuturor minciunilor este Satana. O minciună perfectă este o prezentare falsă a adevărului, iar lumea religioasă este plină de astfel de falsuri. Orice teorie sau rânduială care nu corespunde cu

Sfânta Scriptură nu poate fi niciodată de origine divină. Cuvântul lui Dumnezeu conține mărturia întreagă pe care a lăsat-o omenirii Domnul.

Prorocii Vechiului Testament au vestit venirea lui Mesia și prin aceasta, mântuirea lui Dumnezeu; apostolii au devenit astfel martorii prorociilor împlinite în Răscumpărătorul; prin predicarea Evangheliei este vestită tuturor oamenilor oferta divină a harului. Un adevăr confirmat de Dumnezeu poate fi crezut de oricine. Între Biserica primară și lumea creștină de azi este o diferență imensă. Tot ce a existat în Biserica primară lipsește în biserica modernă de azi și tot ce există în lumea creștină organizată de azi, nu a fost în Biserica primară. O comparație limpezește totul.

Vestirea Evangheliei în zilele de început ale creștinismului era conform Scripturii. Apostolii au fost învățați de Domnul Însuși și stăteau sub călăuzirea Duhului Sfânt. Cine citește primele capitole din Faptele Apostolilor află despre viața Bisericii primare. În mijlocul ei era descoperită o plinătate a Duhului și a binecuvântării lui Dumnezeu! Primii creștini erau o inimă și un suflet, împărțeau totul între ei și formau o mare familie a lui Dumnezeu. Biserica primară nu era o organizație rigidă, ci un organism viu. Domnul nostru a spus: „*Eu voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui*” (Mat. 16:18). El mai este preocupat de aceasta și astăzi.

Așa cum Dumnezeu S-a descoperit prin Hristos, tot astfel S-a descoperit Hristos prin Biserica Sa. Aceeași vestire, aceeași slujbă a fost continuată. Se întâmplau semne mari și minuni. Necredincioșii deveneau credincioși, cei robiți de duri deveneau liberi, iar bolnavii se însănătoșeau. Totul era valabil, încă; pentru cei care deveneau credincioși era încă valabil Cuvântul lui Dumnezeu ca unitate de măsură. Ei își puneau încrederea în Domnul pe care L-au văzut în slujba, suferința și moartea Sa și după învierea Sa. Respectul față de El era în ei, pentru că ei trăiseră totul împreună cu El și se adunau în Numele Lui.

În Biserica primară erau apostoli, proroci, păstori,

evangelisti și învățători: „Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători...; Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători...” (1 Cor. 12:28, Efes. 4:11). Aceste slujbe au fost așezate de către Dumnezeu în Biserica Sa. Ele erau necesare pentru zidirea duhovnicească și se completau reciproc. Atunci nu știa nimeni despre papă, cardinali, arhiepiscopi, preoți, călugări sau călugărițe. Toate aceste lucruri privite astăzi de lumea creștină ca fiind ceva de la sine înțeles, nu existau în timpul acela.

Conform voii lui Dumnezeu, Biserica Sa a fost gândită la început ca o lucrare divină pe pământ. Nimeni nu are dreptul să aducă în cadrul ei ceva nebiblic. Ea este compusă, de fapt, din bărbați și femei cu slăbiciuni, din păcătoși iertați care devin copii ai lui Dumnezeu, dar învățătura și practica ei trebuie să corespundă de la început până la sfârșit cu Cuvântul lui Dumnezeu. Tot ce nu rezistă aici la examinare înaintea Cuvântului, precis nu va rezista nici în ziua de apoi în fața judecării lui Dumnezeu. Este imposibil ca un om care crede Biblia să primească învățături inventate și introduse. Singura mărturie de credință valabilă, nu este scrisă într-un catehism, ci numai în Sfintele Scripturi.

Apostolii nu au avut nimic de-a face cu apariția „regula veritatis” (așa numitul „crez” sau „simbolul credinței” - n.tr.), care a fost prezentată ca un statut apostolic. La sfârșitul acesteia scrie despre credință: „...în Duhul Sfânt, o biserică sfântă, iertarea păcatelor, învierea trupului. Amin”. În fiecare duminică, milioane de oameni ai tuturor confesiunilor creștine din lumea întreagă repetă: „Eu cred în Duhul Sfânt, în sfânta biserică catolică și în comuniunea sfinților”. Această compoziție nu provine din timpurile ce au urmat imediat după apostoli, ci a fost concepută abia după conciliul de la Niceea și definitivată în sinoadele următoare. Pentru a-i conferi acesteia o oarecare greutate, ei s-au folosit în mod nejustificat de autoritatea apostolilor.

Același lucru este valabil și pentru cartea „Didahia”, care a fost găsită abia în anul 1883, într-o mănăstire și care, la fel, a fost

datată în mod tendențios la sfârșitul primului veac creștin. Această carte nu are nimic comun cu învățătura celor doisprezece apostoli. Acolo scrie, de exemplu: „Dacă dobândești ceva prin munca mâinilor tale, atunci ar trebui să dăruiești ceva și pentru iertarea păcatelor tale”. Aceasta este Evanghelia? Apostolii L-au cunoscut în persoană pe Acela care ne-a iertat păcatele. Ei ar spune astăzi, în orice punct, la fel ca atunci. A fost scris în Noul Testament, ca să putem verifica totul. Cine mai respectă astăzi Cuvântul: „*Cercetați toate lucrurile...*”? (1 Tes. 5:21). Dumnezeu nu Se contrazice. Hotărârile Lui sunt desăvârșite. Toate aparentele contradicții sunt în mintea celor învățați, dar nu în Cuvântul Său.

Orice om care nu privește prin ochelarii religioși trebuie să se sperie când vede ce deviere a avut loc. Credința originală a fost modificată în așa fel, încât este de nerecunoscut. Se predică de fapt o altă Evanghelie.

Dacă vrem, putem spune că toți oamenii vor să fie sinceri în felul credinței lor, dar prin aceasta falsul nu devine adevăr. Dacă este vorba despre întrebări cu privire la credință și învățătură și la practica din biserică, atunci problema nu se rezolvă la un conciliu; mai degrabă, singura sursă de informație valabilă este ceea ce ne-a lăsat Biserica primară. Întrebările și problemele bisericești pot fi discutate în instituțiile corespunzătoare; dar învățătura și practica lui Hristos și a apostolilor a fost stabilită demult. Luther a spus la Worms în 18 aprilie 1521: „Deoarece Maiestatea voastră și excelențele voastre pretind un răspuns clar, simplu și precis, îl voi da. Dacă nu sunt dovedit ca vinovat prin mărturia Scripturii sau prin argumente clare (pentru că eu nu cred nici în papă, nici în concilii, întrucât este o realitate faptul că au greșit adesea și s-au contrazis), atunci sunt încredințat de versetele biblice pe care le-am citat și conștiința mea este prizonieră Cuvântului lui Dumnezeu. Eu nu pot și nici nu vreau să retractez ceva, pentru că nu este nici sigur și nici drept să acționez împotriva conștiinței mele. Aceasta este poziția mea, nu pot să fac altfel, Dumnezeu să mă ajute. Amin”.

Noi suntem preocupați de planul veșnic al Atotputernicului

Dumnezeu pentru omenire și vrem să contribuim la limpezirea lucrurilor prin punerea lor față în față. Este vorba despre două lucruri absolut diferite și despărțite unul de altul. Unul este domeniul dumnezeiesc, celălalt omenesc. Cine Îl recunoaște pe Dumnezeu, va crede ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, indiferent de ceea ce s-a hotărât la diferitele concilii și sinoade. Cuvântul lui Dumnezeu nu este supus schimbărilor vremii, el este valabil pentru totdeauna și este decisiv.

Trebuie să fie clar pentru orice om că Sfânta Scriptură conține mărturia complet încheiată a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a uitat absolut nimic. Mai întâi, în măsura în care s-a neglijat ceea ce era divin, s-a înlocuit cu ceea ce era omenesc. Toate hotărârile care au fost luate în decursul istoriei bisericii, nu vor fi niciodată o parte a testamentului divin, pentru că nu au făcut parte din învățătura originală a lui Hristos și a apostolilor, care a fost întemeiată pe Cuvântul profetic.

Avertismentele serioase din Vechiul și Noul Testament nu trebuie să fie încălcate, nici trecute cu vederea. Este scris: „*Să n-adăugați nimic la cele ce vă poruncesc Eu și să nu scădeți nimic din ele*” (Deut. 4:2). Mai târziu, Domnul a spus către fariseii și cărturarii care nu au înțeles ceea ce au spus Moise și prorocii, ci urmau tâlcuirile și tradițiile lor: „*Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești*” (Mar. 7:6-7).

În plus, multe confesiuni creștine lasă Cuvântul lui Dumnezeu în mare măsură la o parte, fiind încurcate în învățături omenești. Totuși, acum există mai multă activitate religioasă ca oricând. Dar deasupra tuturor vestirilor și practicilor nebiblice scrie, încă, același cuvânt: „*Degeaba!*” Degeaba sunt toate rugăciunile, toate serviciile divine; degeaba toate cântările și ritualurile; degeaba toate planurile de evanghelizare în masă sau conferințele bisericești – tot ce se face în Împărăția lui Dumnezeu și nu este conform Cuvântului lui Dumnezeu, nu valorează nimic

înaintea Lui. Câte programe religioase ar trebui să recunoască El? De partea cui ar trebui să fie El?

Domnul nu permite niciun amestec. El vrea ca sămânța curată a Cuvântului să fie păstrată în forma originală și să fie semănată. El le reproșează într-un mod aspru conducătorilor religioși, care beneficiază ca și atunci de un mare respect din partea poporului: „*Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră*” (Mar. 7:9). Trebuie să lăsăm dogma la o parte, iar adevărul să fie pus în locul ei.

Domnul Însuși ne îndeamnă cu un avertisment pătrunzător: „*Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat... N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească și să fii găsit mincinos*” (Prov. 30:5-6). Toți aceia care adaugă ceva la mărturia încheiată a Sfintei Scripturi, la Vechiul sau la Noul Testament, vor sta ca mincinoși, vor fi trași la răspundere de către Dumnezeu și vor fi condamnați. De la Grădina Eden încoace, Satana, mincinosul cel bătrân și-a exercitat influența printre oameni, răstălmăcind Cuvântul lui Dumnezeu. El va răsuci până la sfârșit Cuvântul și astfel va înșela omenirea. Numai aceia care își dau seama și se retrag de sub influența sa, pot să se așeze sub influența divină care, prin Duhul, vine numai din Cuvânt.

Duhul Sfânt este Duhul adevărului și numai Cuvântul lui Dumnezeu este Cuvântul adevărului. În ultimul capitol al Bibliei avem averizarea finală: „*...dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta*” (Apoc. 22:18-19).

Cine poate să respingă aceste cuvinte? Exact așa cum s-a împlinit ce a spus Dumnezeu la început, „*în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit*” (Gen. 2:17b), la fel se va adeveri și acest Cuvânt ca adevărat. Dumnezeu vrea să exprime ceea ce spune și spune exact ceea ce exprimă. Scriptura nu poate fi desființată. Toate deciziile Lui sunt neschimbătoare și desăvârșite.

Testamentul

Apostolul vorbește despre un testament, o ultimă dispoziție care, după ce intră în vigoare, nu mai poate fi modificată sau completată ulterior. *„Fraților, (vorbesc în felul oamenilor), un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva”* (Gal. 3:15). Odată cu moartea Domnului nostru, a intrat în vigoare Noul Testament. Cum au putut îndrăzni oamenii să facă atâtea schimbări? În Evrei 9:16-17 se mai face o dată referire la problema aceasta și se explică: *„În adevăr, acolo unde este un testament, trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut. Pentru că un testament nu capătă putere decât după moarte. N-are nicio putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut”*.

Din cauza moștenirii unui om se nasc adesea multe certuri. Dar este exclus ca ultima lui voie exprimată în scris, să fie modificată complet; însă chiar acest lucru s-a întâmplat într-un mod de neconceput cu Testamentul Domnului. Pe de-o parte oamenii se referă la Hristos, pe de altă parte ei au făcut din El și din moștenirea Lui cu totul altceva. Ceea ce a lăsat El ca moștenire a fost făcut fără putere, iar la Cuvântul lui Dumnezeu au fost adăugate păreri total străine.

Orice comunitate bisericească are dreptul să creadă și să facă ce dorește. Dar dacă se pretinde a fi Biserica Dumnezeului celui viu sau Biserica lui Isus Hristos, atunci trebuie primit Cuvântul lui Dumnezeu și Testamentul lui Isus în toată plinătatea sa, așa cum ne-a fost lăsat ca moștenire. Unde își au atunci locul toate dogmele și doctrinele introduse în decursul istoriei bisericești? Ele nu aparțin, de fapt, Testamentului care ne-a fost lăsat.

În conștiința oamenilor s-a fixat gândul că bisericile organizate sunt întemeiate de Dumnezeu și că acestea învață și lucrează pe pământ în locul lui Hristos. Ce sunt ele de fapt? În micul catehism citim la sfârșit, sub titlul „Poruncile bisericii”, ultima parte: „Hristos a înfăptuit pe conducătorii bisericii să

emită porunci. El vrea să ținem poruncile bisericii din dragoste pentru El”. Unde și când a spus Hristos așa ceva? Poruncile lui Dumnezeu au fost date demult și ar trebui să fie cunoscute de toți. Dar din păcate, omenirea a privit poruncile bisericii ca porunci ale lui Dumnezeu și a căzut astfel în eroare.

Pe timpul lui Constantin, biserica lumească a fost recunoscută ca biserică de stat. În anul 313 d.H., el a început prin mișcări politice ca de șah să câștige pentru scopul său creștinismul și păgânismul. La dorința sa a fost convocat conciliul de la Niceea.

După anul 325, el a sprijinit în egală măsură construirea de biserici cât și de temple păgâne. Sub domnia lui, lumea creștină a luat forme fixe și stabile, iar prin aceasta creștinismul lumesc a devenit, în cadrul împărăției romane, o putere spirituală mondială. Eusebiu a văzut în Constantin un salvator din situația deosebit de grea în care se afla biserica. După prigoanele groaznice de sub Nero și Dioclețian, creștinii au început acum să răsuflă mai ușurați.

Însă în anul 380 s-a pus deja capăt libertății religioase, prin domnia lui Teodosiu și Grațian. Până atunci încă mai existau adunări care aveau diferite orientări de credință, pe lângă creștinismul recunoscut de stat. De atunci înainte, oamenii au fost forțați prin puterea statului să devină creștini „romani”. Acest proces a fost încheiat sub Iustinian (527-565). Biserica era acum, în sfârșit, biserica recunoscută de stat, iar preoții au devenit funcționari de stat. Odată cu prăbușirea imperiului mondial roman și păgân, s-a impus dominația religioasă romană. Groaznicul Ev Mediu începuse; și astfel au trecut aproape o mie de ani până la izbucnirea Reformei. Autocrația statului și a bisericii, în care biserica avea aproape întotdeauna ultimul cuvânt, a avut ca rezultat prigoana tuturor credincioșilor de alte credințe. Popoare întregi au fost creștinate cu forța. Milioane au murit ca martiri, printre ei sute de mii de evrei care au fost socotiți „ucigași ai lui Hristos” și „dușmani ai lui Dumnezeu”. Biserica devenise un factor de putere politică.

Deja după primele două secole d.H. au fost introduse tot felul

de învățături inventate. Dar în secolul al treilea a început forțarea generală. A fost cerută aderarea la toate învățăturile și practicile noi. Au fost introduse crucifixul, semnul crucii, lumânările și tămâia. Tot felul de lucruri noi au fost introduse: adorarea sfinților, jertfa zilnică a euharistiei și multe altele.

La conciliul din Efes, 431 d.H., a fost proclamată adorarea Mariei ca „mamă a lui Dumnezeu”. În jurul anului 500, preoții (cum erau numiți de acum) au început să se îmbrace în uniforme. Au mai urmat serbările în cinstea fecioarei Maria, sărutarea piciorului papei, închinarea în fața statuilor și a moaștelor, adorarea lui Iosif și postul de vineri. Celibatul (interzicerea căsătoriei) pentru preoți a fost introdus în anul 1079, apoi rozariul, vânzarea de indulgențe, învățătura transsubstanțierii, sărbătoarea „Corpus Christi”, etc., până la vestirea dogmei despre înălțarea trupească a Mariei; de asemenea, spovedania, despre care nu s-a știut nimic în timpul apostolilor.

Lista ar mai putea continua. În acest punct trebuie să spunem cu claritate că toate aceste dogme nu au nimic comun cu creștinismul primar și nici cu învățăturile apostolilor. Cu ce drept au fost ele introduse? În general, fiecare învățătură originală a fost modificată și i s-a adăugat mult, așa încât nimic nu mai este corect.

Domnul a spus, de exemplu: „Și «Tată» să nu numiți pe nimeni pe pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri” (Mat. 23:9). Cine poate înțelege că aceste cuvinte au fost complet ignorate, iar o lume întreagă cade la picioarele unui om, i se închină și îl onorează cu „sfântul părinte”? Așa vorbește Domnul: „...Nu voi da altuia slava Mea!” (Isaia 48:11b). Domnul Isus ne-a învățat să ne rugăm: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfintească-se Numele Tău...”. Nu este pur și simplu o hulă desconsiderarea Cuvântului Domnului și folosirea acestei adresări pentru un om? Cine este de fapt sfântul Tată al Cărui nume trebuie sfințit? Este El în ceruri sau pe pământ?

Unde se relatează în creștinismul primar despre diferitele apariții ale Mariei? Unde se relatează despre locuri de pelerinaj

sau despre închinarea la sfinți? Din contră, Biblia avertizează și interzice orice comunicare cu morții. Acolo este vorba despre spiritism și ocultism. Și venerarea patronilor păzitori este absolut nebiblică, mai mult: astfel de practici își au obârșia în cultul zeilor păgâni.

La fel de puțin există în Biblie vreo indicație că Maria ar fi mijlocitoare între Dumnezeu și oameni. Este scris: „*Căci este un singur Dumnezeu și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos*” (1 Tim. 2:5). În Cuvântul lui Dumnezeu scrie foarte clar: „*...avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi*” (1 Ioan 2:1-2).

La fel, Noul Testament ne relatează numai despre înălțarea la cer a lui Isus Hristos: „*Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer*” (Luca 24:51). Niciun apostol nu a știut ceva despre înălțarea trupească a Mariei. Abia în anul 1951, legenda că Maria ar fi primită cu trup și suflet în cer, a devenit o dogmă. O bază biblică pentru așa ceva nu există. Poruncile omenești nu au mântuit încă pe nimeni, ci mai degrabă au împiedicat milioane de oameni să ajungă la mântuire.

Pretenții nebiblice

În Scripturi nu există nici cel mai mic indiciu în legătură cu vreo personalitate autoritară care să fie numită ca urmaș al lui Petru. Nicăieri nu este vorba despre un locțiitor al lui Hristos. Biblia relatează doar despre urmași ai lui Isus Hristos. La fel, nu este scris nimic despre faptul că apostolul Petru ar fi fost așezat ca și cap vizibil al bisericii. Cum poate să fie un om capul, dacă Însuși Hristos este Capul?

Despre Isus Hristos este scris: „*El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii*” (Col. 1:17-18). Cine ridică pretenția de a fi cap, se ridică

prin aceasta la același nivel cu Hristos și trebuie să se supună astfel sentinței Cuvântului: „*Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu» sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu*” (2 Tes. 2:3-4). Un creștin credincios biblic poate să recunoască ca și Cap al Bisericii numai pe Domnul și Mântuitorul. Hristos nu a rânduit un locțiitor, sau un „Vicarius Filii Dei”. El Însuși Și-a răscumpărat Biserica și o desăvârșește.

Este interesant de citit despre dezvoltarea spirituală din istoria bisericii. Legenda că Petru ar fi slujit ca episcop la Roma și ar fi înmormântat acolo, nu poate fi dovedită istoric. Este relatat doar despre un magician, numit Simon Magul, care a impresionat Senatul și poporul Romei în așa fel încât a fost declarat zeu și i s-a făcut o statuie, pe care se poate citi: „Simoni deo sancto”.

Ce are a face o astfel de povestire cu omul lui Dumnezeu, Simon Petru, care nu a călcat vreodată în Roma? Și în problema aceasta ne referim doar la Sfânta Scriptură. Conform Galateni 2:9 s-au întâlnit apostolii Petru, Iacov și Ioan pe de-o parte, cu apostolul Pavel și Barnaba de altă parte și s-au înțeles prin strângerea mâinilor, ca Pavel și Barnaba să meargă la păgâni, iar Petru și ceilalți la evrei. „*Și, când au cunoscut harul care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, care sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba mâna dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim: noi la Neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur*” (Gal. 2:9).

Pavel a fost remarcabilul apostol al neamurilor, deoarece Dumnezeu l-a pus deoparte pentru acest scop. Lui, Dumnezeu i-a spus: „*Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri*” (Faptele Ap. 22:21). Către biserica din Roma, Pavel scrie în Romani 15:28 „*voi pleca în Spania și voi trece pe la voi*”. Călătoriile misionare ale apostolului Pavel, inclusiv cea de la Roma, au fost descrise clar. De ce nu se relatează nimic despre o singură călătorie a lui Petru în acel oraș? De la Roma, Pavel a scris cele mai multe epistole către

biserici și către persoane individuale. Mulți care au fost împreună cu el sunt amintiți cu numele, fără ca Petru să fie amintit măcar o singură dată. Cine își poate închipui că o astfel de situație ar fi fost posibilă dacă Petru ar fi lucrat împreună cu Pavel la Roma?

În sfârșit, este de o importanță secundară unde a fost și unde a lucrat un om al lui Dumnezeu. Noi vrem doar să demascăm o fabulă religioasă pe care se bazează o mare instituție și prin care ea dorește să confere autoritate învățăturilor ei. Aici putem răspunde numai cu cuvintele lui Petru: „*nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite...*” (2 Pet. 1:16).

De asemenea, Scripturile nu ne relatează nimic despre o succesiune apostolică. În anul 440 d.H, când Leon cel Mare a fost ales episcop al Romei, el a ridicat pretenția că episcopul roman ar avea prioritate față de ceilalți episcopi. El a fost acela care s-a referit prin aceasta la Matei 16:18, „*Și Eu îți spun: tu ești Petru (grecește: Petros) și pe această piatră (grecește: petra) voi zidi Biserica Mea...*”. Printr-o ceremonie, el s-a proclamat pe sine ca urmaș al lui Petru. Printre „nicolaiți” exista demult ideea aceasta, dar încă nu fusese legată de o slujbă spirituală. Această orientare religioasă făcea deosebire între ascultătorii laici și frații lucrători. Aceasta este cu totul împotriva Cuvântului. Biserica răscumpărată formează o „preoție împărătească”: „*Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat să fie al Lui*” (1 Pet. 2:9).

Toți istoricii știu că dedicatul om al lui Dumnezeu, Policarp (†155) a fost împreună cu Ioan, apostolul iubit de Isus, care a fost deportat pe insula Patmos. El a auzit mărturia curată din gura apostolului Ioan. Nici măcar o dată nu se găsește în scrierile lui cel mai mic indiciu al ideilor inventate mai târziu. Ireneu (†202), un trimis al lui Hristos îmbrăcat cu putere, a fost împreună cu Policarp o perioadă de timp considerabilă. Nici el nu a avut nimic de relatat despre un succesor al lui Petru. Până atunci ei au căutat să se țină de Cuvântul lui Dumnezeu, cât era posibil. Tertulian (†220) a spus: „A Domnului este sentința și judecata, nu a slujitorului”.

Nici la conciliul de la Niceea nu a fost pomenit un asemenea gând de către cei doi vorbitori, Atanasie și Arie. Abia în anul 445, împăratul Valentinian I-a confirmat pe episcopul roman ca și cap suprem al bisericii din apus. Acum, întreaga putere pleca de la Roma. Cunoscutul învățător bisericesc, Augustin din Hippo (354-430), a întărit acest gând când a scris despre un „stat dumnezeiesc”. Pentru el, biserica autorizată romană însemna Împărăția de o mie de ani. El învăța pe alții că „Biserica este autoritatea”. Dar unde rămâne autoritatea Celui ce a spus: „*Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ*”?

Această evoluție nebiblică nu-și are originea în timpul apostolilor sau în Biserica primară. Așa cum a fost deja amintit, atunci existau numai slujbe rânduite de Domnul pentru întreaga Biserică. Dar fiecare comunitate locală avea frați responsabili. Ei au fost numiți „bătrâni”, „supraveghetori” sau „episcopi”. În epistola către filipeni de exemplu, apostolul Pavel salută Biserica Domnului ca sfinți și iubiți împreună cu episcopii și diaconii lor. Aceste două slujbe aparțineau bisericii locale. O condiție biblică pentru această sarcină era ca un astfel de bărbat să fie căsătorit: „*Dar trebuie ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții*” (1 Tim. 3:2). Niciodată nu i s-a cerut vreunui apostol sau proroc să fie căsătorit, ci numai episcopilor și diaconilor. Numai acela care a avut de înfruntat personal probleme familiale și de căsnicie îi poate ajuta pe alții cu sfaturi din propria lui experiență.

Dar Duhul lui Dumnezeu a descoperit deja atunci, așa cum a spus chiar apostolul Pavel, că lucrurile nu vor rămâne așa. În 1 Timotei 4 citim: „*Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor; abătuți de fățărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor. Ei opresc căsătoria și întrebuințarea bucatelor...*”. La ce ne gândim când citim acest cuvânt? El s-a împlinit literă cu literă.

O interpretare greșită

Cine citește cu atenție Matei 16:18, va constata că Domnul nu a spus acolo: „Tu ești Petru și pe tine voi zidi Biserica Mea”, ci „*Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea*”. Nu este corect să se ia un singur verset și să se tâlcuiască după bunul plac. Pentru un răspuns clar este necesar să se citească întregul context.

În Vechiul și în Noul Testament, Domnul este asemănat de multe ori cu o stâncă, dar niciodată un om. Petru primise descoperirea divină despre Hristos, iar câteva minute mai târziu el a trebuit să-și recunoască eșecul și imperfecțiunea. La numai câteva versete după aceea, Domnul i-a spus aceluiasi Petru: „*Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor*” (Mat. 16:23). Acest cuvânt ar trebui să dea de gândit tuturor acelor ce își permit să introducă în Cuvântul lui Dumnezeu propriile păreri. Tot ce nu corespunde cu Cuvântul scris, vine dintr-o inspirație falsă. Aceleași cuvinte pe care le-a rostit Domnul atunci către Petru, care în clipa aceea nu mai gândea dumnezeiește ci omenește, le spune El astăzi fiecărui om care stă sub o inspirație falsă.

Pe terenul spiritual nu se pune problema dacă promovăm gânduri care par bune și adevărate, ci dacă prezentăm gândurile veșnice ale lui Dumnezeu, pe care El le-a exprimat cu claritate în Cuvântul Său. Există numai două surse de inspirație. Omul se alimentează fie din unul, fie din celălalt. Primelor ființe umane din Grădina Eden, Satana le-a prezentat propria lui tâlcuire a Cuvântului. Mai întâi Eva a ascultat tâlcuirea, apoi Adam a ascultat-o pe ea. Așa a început tot neazul pe pământ. Trebuie să le fie clar tuturor că Satana nu va veni niciodată cu o vestire despărțită de Cuvânt sau împotriva lui Dumnezeu. Așa ceva ar fi prea vizibil. El se folosește întotdeauna de Cuvântul lui Dumnezeu, dar îl redă într-o lumină falsă. Pentru că numai atunci când îi face pe oameni să creadă că ei vor face lucrarea lui Dumnezeu, poate el să îi înșele. De aceea, ce a spus el de atunci încoace sună foarte evlavios.

Din relatarea ispitirii Domnului nostru reiese că dușmanul a venit și la El cu texte biblice pe care le-a rupt însă din context și le-a folosit în mod greșit. Domnul i-a răspuns însă de fiecare dată: „*De asemenea este scris...*”. De aceea, referirea la citate biblice nu înseamnă absolut nimic, dacă acestea nu sunt în concordanță cu mărturia de ansamblu a Sfintelor Scripturi. Deși vrăjmașul va apărea de fiecare dată citând Biblia, el nu va lăsa niciun citat în contextul lui original.

Cheile

Cuvintele: „*Îți voi da cheile Împărăției cerurilor*”, pe care Domnul le-a adresat lui Petru, sunt în legătură directă cu chemarea și trimiterea lui. Când Biserica primară a fost adunată în ziua Cincizecimii, Petru s-a ridicat ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu. Umplut cu Duhul Sfânt, el a prezentat mulțimii venite, în câteva cuvinte, adevărurile de bază ale mântuirii. Pentru credincioșii nou testamentari, aceste învățături sunt obligatorii pentru totdeauna.

O cheie simbolizează accesul într-un anumit loc. Dacă cineva posedă cheia unui palat, a unei case sau a unei mașini, înseamnă că are posibilitatea să intre. Lui i se deschid ușile închise și el are voie să intre. Dacă cineva are cheile Împărăției cerurilor, atunci i se deschide Împărăția lui Dumnezeu cu toate bogățiile, cu toate făgăduințele și cu toate darurile. Pur și simplu el are intrare liberă la toate lucrurile pregătite de Dumnezeu. Prin cele spuse lui Petru, Domnul a dorit să sublinieze faptul acesta într-un mod deosebit. Mai întâi, autoritatea divină s-a referit, în chip profetic, la Domnul nostru: „*Voi pune pe umărul lui cheia casei lui David: când va deschide el, nimeni nu va închide și când va închide el, nimeni nu va deschide*” (Isaia 22:22). Mai târziu, El a dăruit-o robilor Săi, pe care El personal i-a chemat în slujba Sa.

Într-un mod fals a fost scos din context și textul din Matei 18:18. Acolo Domnul nu se adresează lui Petru, ci întregii Biserici.

De aceea El a spus, la plural: „*Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer*”. Unde scrie că fețele bisericești ar fi în măsură să lege puterile Satanei, să scoată draci și să-i dezlege pe cei legați? Oricine poate purta o cheie la o haină lungă. Dar cine posedă autoritatea divină?

Și versetul următor dovedește clar că Domnul Se adresează întregii Biserici: „*Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor*”. Este de neînțeles cum de este aplicat vers. 18 exclusiv funcționarilor religioși oficiali.

Credincioșii formează trupul Domnului și ei sunt toți egali înaintea lui Dumnezeu. Către biserica din Roma, Pavel a scris: „*Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora. Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat*” (Rom. 12:4-6). Aceste gânduri sunt exprimate mai complet de către Pavel în prima sa epistolă către corinteni în cap. 12 de la vers. 4: „*Sunt felurite daruri, dar este același Duh*”. El subliniază că noi suntem uniți laolaltă prin Duhul Sfânt ca mădulare în acest unic trup al Domnului. De la vers. 7 el continuă: „*Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora*”. Aceasta este o experiență. Apoi el continuă și enumeră cele nouă daruri duhovnicești ale mădularelor trupului lui Isus Hristos: „*Acum, dar, Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El*” (1 Cor. 12:18).

Autoritate apostolică

Apostolii și toți aceia cu adevărat trimiși de Dumnezeu nu au stăpânit niciodată prin mijloace ale puterii lumești, ci au venit cu o autoritate divină, cu puterea Duhului Sfânt. Autoritatea divină a fost exercitată numai în legătură cu vestirea Cuvântului din însărcinarea lui Dumnezeu, autoritate care rămâne în suveranitatea lui Dumnezeu. Această autoritate nu a fost dată ca unul să-i domine pe ceilalți, ci ca toți să se supună sub mâna tare a lui Dumnezeu. Această autoritate nu este dependentă de vreo funcție religioasă, ci este legată de puterea atotcuprinzătoare a Hristosului înviat.

După învierea Sa, Domnul a spus ucenicilor prezenți atunci: „*Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi*”. Mai departe scrie: „*După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: «Luați Duh Sfânt! Celor ce le veți ierta păcatele (nu „tu vei ierta”), vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute»*” (Ioan 20:21-23). Și acest cuvânt este foarte clar. Domnul a adresat însărcinarea atotcuprinzătoare numai unor astfel de bărbați pe care El i-a luat în slujba Sa pentru vestirea Evangheliei. Cine poate mărturisi astăzi că a fost chemat și însărcinat prin glasul Domnului? Peste cine a suflat Domnul, cu adevărat, Duhul Său ca atunci? Cine are dreptul să lucreze în Numele Său?

Petru sau Pavel au fost aleși de vreo colectivitate de oameni? Sau au fost așezați de către Dumnezeu? Acolo nu erau cardinali pentru a vota, cum s-a întâmplat din sec. al-XI-lea încoace. Nu s-a ridicat fum spre cer și nici n-a strigat de bucurie toată lumea. În Biserica primară, bărbații lui Dumnezeu au înțeles cu desăvârșire ceea ce a poruncit Dumnezeu. Ei erau călăuziți de Duhul Sfânt. Ei au adus în mod corect, la un numitor comun, toate textele biblice care aparțineau unei anumite teme.

În ziua Cincizecimii, Duhul Sfânt S-a coborât peste toți cei prezenți în locul acela, ca vâjâitul unui vânt puternic însoțit de limbi ca de foc divin. Fiind curățați astfel de focul dumnezeiesc, ei au putut vorbi Cuvântul la fel ca prorocii din Vechiul Testament, cu

autoritatea Duhului Sfânt. Ceea ce a vestit Petru în prima sa predică, va fi spus până la ultima predică, de către oricine este chemat de Domnul și umplut cu Duhul Sfânt. „*«Pocăiți-vă», le-a zis Petru, «și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre»*” (Faptele Ap. 2:38). Despre aceia pe care Însuși Domnul i-a trimis, El a spus: „*Cine vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește*” (Luca 10:16).

Iertarea păcatelor

Dacă Domnul vorbește astăzi prin cineva, atunci El va vorbi la fel ca acum două mii de ani. În Luca 24:47 scrie în legătură cu Hristos: „*Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim*”. Iertarea păcatelor nu este legată de vreo instituție, ci de Isus Hristos, Cel răstignit. Duhul lui Dumnezeu poate să lucreze o pocăință necesară printre ascultători numai sub vestirea Cuvântului și să dăruiască înțelegerea pentru întoarcerea la Dumnezeu. Numai în felul acesta va primi cel credincios iertarea păcatelor. Aceasta este o trăire personală, nu o ceremonie religioasă.

În Romani 10 Pavel arată că credința biblică vine prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu. „*Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos*” (vers. 17). Este important ca miezul predicii să nu fie o temă oarecare, ci doar Hristos și Evanghelia Lui, răscumpărarea făcută de El.

Ar trebui să ne pună pe gânduri cum, pe de-o parte oamenilor le sunt iertate păcatele toată viața lor în schimbul unei plăți, iar pe de altă parte ei sunt învățați că vor trebui să ispășească o pedeapsă pentru ele. Cuvântul lui Dumnezeu spune contrariul. „*Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți. Lucrul acesta ni-l adevărește și Duhul Sfânt*” (Evrei 10:14-15a). Evanghelia despre Isus Hristos este un mesaj de bucurie, un mesaj de mântuire. Prorocul Isaia a prorocit: „*Spuneți celor*

slabi de inimă: «Fiți tari și nu vă temeți! Iată Dumnezeuul vostru, ... El Însuși va veni și vă va mântui»” (Isaia 35:4). Apostolul Pavel confirmă aceasta după cum urmează: „*Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire, a fost arătat tuturor oamenilor*” (Tit 2:11). Isaia a strigat: „*Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți*” (cap. 53:5).

Cine Îl primește pe Domnul ca Răscumpărător, nu mai poate fi pedepsit, pentru că El a luat pedeapsa noastră asupra Sa. Cine crede aceasta primește iertarea păcatelor și pace cu Dumnezeu. Apostolul Pavel scrie: „*Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem...*” (Rom. 5:1-2).

Apostolul scrie în continuare despre Hristos: „*În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său*” (Efes. 1:7). Fiecare poate citi în Coloseni 1 de la vers. 14, cum lucrarea de mântuire este identificată cu Însuși Răscumpărătorul nostru: „*în care avem răscumpărarea*”. În Romani 1:16 Pavel spune: „*Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede*”. Nu se poate sublinia suficient că această credință este legată numai de Cuvântul lui Dumnezeu. În orice caz, nu oricine este în stare să învețe ceea ce dorește Dumnezeu și astfel să folosească Numele lui Hristos. Credința trebuie să fie conform Scripturilor.

În Scripturi nu sunt promisiuni goale pentru cândva, ci împlinirea se află în ceea ce a spus Însuși Domnul: „*Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut de la moarte la viață*” (Ioan 5:24).

Cum ar putea fi iertarea, care este un dar al harului din partea lui Dumnezeu, dependentă de o ceremonie bisericească? Aceasta depinde numai de credința fiecăruia care aude Evanghelia

și o acceptă. Este scris: „*Astfel, dar, după cum printr-o singură greșeală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața*” (Rom. 5:18).

Unde își mai au loc aici faptele bune pe care le-ar putea face un om pentru dobândirea mântuirii sale? Oricine posedă o inimă care poate face un lucru bun, îl va face, dar mântuirea nu și-o poate câștiga nimeni prin aceasta. Când Domnul nostru a strigat pe cruce: „*S-a isprăvit!*” și a murit, atunci mântuirea noastră a fost plătită odată pentru totdeauna. Pavel explică mai departe: „*Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți*” (Rom. 5:19).

Așa de sigur cum prin Adam am ajuns în pierzare, în moarte și despărțiți de Dumnezeu, la fel de sigur suntem răscumpărați din pierzare prin Hristos, am trecut de la moarte în viața veșnică și am fost împăcați cu Dumnezeu. Însuși Dumnezeu a reparat greșeala. Cine crede acest lucru, va afla mântuirea. Petru mărturisește simplu: „*În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți*” (Faptele Ap. 4:12). Acestor fapte simple și clare nu le mai trebuie adăugat absolut nimic.

Ar fi fost nedemn de Dumnezeu dacă El ar fi făcut mântuirea noastră veșnică dependentă de bunăvoința altor oameni. Însărcinarea clară a unui trimis împuternicit de Dumnezeu constă în faptul de a arăta ascultătorilor prin predica din Scripturi, că pe Golgota a avut loc o mare împăcare între Dumnezeu și omenire.

În acest context el se poate adresa ascultătorilor în timpul predicii cu autoritate dumnezeiască: „Credeți, că păcatele voastre sunt iertate! Credeți că vina voastră a fost anulată! Credeți că pedeapsa voastră a fost purtată!” Acela căruia i-au fost descoperite aceste realități divine prin Duhul lui Dumnezeu pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, este iertat pentru totdeauna și poate pleca liber. Dar fiecare trebuie să accepte personal oferta, ca să primească siguranța mântuirii în inima sa.

Un început nou

La scurt timp înaintea începerii Reformei prin Martin Luther, evoluția istoriei bisericii ajunsese la apogeu. Exercițarea comună a puterii de către stat și biserică în epoca respectivă este de neînchipuit. Cei ce gândeau sau credeau altfel erau învinuiți de erezie, condamnați ca eretici și omorâți sub orice formă. Aici ar fi de amintit numai inchiziția spaniolă din sec. al-XV-lea și procesele împotriva vrăjitoarelor și arderile pe rug. Nu vrem să mai amintim aici multele greșeli omenești. Vrem doar să arătăm cursul evoluției spirituale pe care l-a luat creștinismul deviat în decursul vremii.

Pământul a fost udat cu mult sânge. Unul din cei mai cunoscuți martiri înaintea începerii Reformei a fost Jan Hus, martirizat în 1415. La conciliul din Konstanz el și-a ridicat glasul pentru ultima dată; ceilalți însă l-au silit să tacă, astfel el nu a putut rezolva nimic. El a îngenuncheat, cu ochii ridicați spre cer și a ascultat în liniște pronunțarea sentinței. Atunci a strigat: „Doamne Isuse, eu Te rog din pricina milei Tale, iartă-i pe toți dușmanii mei”. „Părinții” conciliului au râs, iar el a fost condus la rug, ca să fie ars.

Dar Reforma, care a introdus un punct de cotitură în istoria bisericii, nu a mai putut fi oprită. Adevărul Evangheliei și-a croit drum cu putere. Martin Luther și alții s-au ridicat împotriva abuzurilor care fuseseră aprobate și sprijinite de către biserică. Cunoscutul vânzător de indulgențe Tetzl, făcea parte dintre aceia care Îl huleau pe Dumnezeu cu cuvinte și fapte, predicând că papa ar poseda dreptul absolut de a ierta păcatele celor vii și ale celor morți și că iertarea papei ar avea efect ca și crucea lui Hristos. El mai susținea printre altele, că papa ar fi putut să ierte, cu prețul unei indulgențe, chiar și pe unul care ar fi violat-o pe „mama lui Dumnezeu”. Pe scurt, aceasta însemna că oricine putea comite cele mai grele crime și că papa ar ierta totul și ar admite indulgența după ce banii ar suna în casierie.

Istoria bisericii relatează următoarele: „Luther auzise despre acele articole groaznice predicate de călugărul acela obraznic: că

puterea de cumpărare a indulgențelor ar avea același efect ca și crucea lui Hristos; că el ar avea o însărcinare de la apostolul Petru și că ar fi mântuit cu indulgențele lui mai multe suflete decât Petru cu predicile sale”. Și „ceea ce a înțeles Luther din urmările practice ale predicării indulgențelor a impulsionat prima faptă de reformă”. Ca de fiecare dată, Dumnezeu S-a folosit și de data aceasta de oameni, spre lauda și proslăvirea Numelui Său. Dumnezeu a trimis oameni care nu sunt recunoscuți numai de către istorici și care au o mare importanță pentru istoria bisericii, ci ei au fost și slujitori ai lui Dumnezeu prin care s-a făcut istorie în ceea ce privește răspândirea pe pământ a Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu.

Astfel de bărbați au fost Martin Luther, Huldrych Zwingli, Philip Melanchthon, John Calvin, John Knox și mulți care au trăit în timpul acela. După secole în care Sfânta Scriptură fusese ascunsă laicilor, oamenii lui Dumnezeu au început să citească Biblia și s-o traducă. La început, Biblia a fost tipărită în 14 limbi; în 1600 erau deja 40, în 1800 erau 72, în 1900 deja în 567 de limbi. În 1950 s-a trecut de 1100 de limbi și dialecte. În ciuda tuturor încercărilor de distrugere, Cartea lui Dumnezeu s-a bucurat de cea mai mare răspândire în lume.

Dumnezeu a vorbit prin Cuvântul Său și a permis ca adevărul biblic să devină din nou o realitate în viața personală a credinciosului. Dar credincioșii nu s-au oprit acolo, ci au încercat să ducă și altor oameni aceste lucruri scumpe. Succesul pe care l-au avut reformatorii a stârnit opoziția clerului, care a vrut cu orice preț să împiedice răspândirea Cuvântului. Dar rezultatul a fost că mesajul care aduce bucurie și eliberare a cuprins cercuri și mai largi.

Privit prin prisma istoriei bisericii, fiecare din acești bărbați participanți avea de îndeplinit o sarcină precisă. Dacă privim cu atenție, ei se completeau reciproc prin învățăturile pe care le-au subliniat în mod deosebit. Biblia devenise din nou singura unitate de măsură pentru răspândirea Evangheliei. Nimeni nu ar mai îndrăzni astăzi să spună lucrurilor pe nume, așa cum a făcut-o

Luther. De reținut este cum l-a dezvăluit el pe Antihrist. El nu s-a ocupat cu argumente înșelătoare, ci s-a referit tot timpul la Scripturi, în măsura în care îi fuseseră descoperite. De exemplu, el a scris despre sfârșitul robiei babiloniene a bisericii, a subliniat neprihănirea prin credință, pe care omul o primește prin harul lui Dumnezeu, în opoziție cu neprihănirea prin fapte care nu poate dăruia mântuire nimănui.

Astăzi mulți sunt de părere că Reforma ar fi fost necesară numai pentru faptul că prăbușirea morală și împrejurările exterioare ar fi fost prielnice. Deși împrejurarea era prielnică, această părere trebuie contrazisă. La această Reformă nu a fost vorba despre o înarmare morală, ci de mai mult, de o străpungere spre o înnoire spirituală. Era necesar un nou început. Tutela spirituală urma să se sfârșească pentru totdeauna, iar ziua harului, ziua mântuirii trebuia vestită din nou. Dar nu toți au fost pregătiți să creadă și să treacă astfel de partea lui Dumnezeu. Totuși, s-a făcut o străpungere; puterea universală, nelimitată a bisericii a fost frântă.

Se pare că numai puțini oameni își mai aduc astăzi aminte sau sunt conștienți de prețul care a trebuit plătit pentru răspândirea liberă a Cuvântului lui Dumnezeu. Contrareforma sângeroasă a încercat în aproape toate țările Europei să zdrobească mișcarea reformatoare, ceea ce a și reușit în parte. Deosebit de cunoscute sunt persecuțiile protestanților din Țările de Jos și a hughenotilor din Franța, când în noaptea Sf. Bartolomeu, în 1572, sângele miilor de protestanți a curs pe străzile Parisului.

Atunci biserica romană a exercitat în același timp puterea spirituală și puterea lumească. În domeniul ei de putere îi stătea la dispoziție orice trupă înarmată. Aceste armate interveneau de fiecare dată cu ocazia unei dispute spirituale.

Pretutindeni unde izbucnea Reforma și amenința să înainteze, apărea și această armată puternică. Când lupta spirituală din Elveția era în plină desfășurare, a fost trimisă și acolo armata. Reforma trebuia oprită și forțată să se retragă. În jurul lui Zwingli, s-au adunat bărbați din partea locuitorilor din Zürich, pentru a se

apăra de acest atac. El însuși a pășit în primul rând și le-a spus: „Încredințați-vă lui Dumnezeu, El poate să aibă grijă de noi și de ai noștri. Dumnezeu să facă așa cum dorește!” În timpul luptei înverșunate, el a fost lovit de o piatră și rănit de o sulită. Zăcând printre cei morți, el și-a împreunat mâinile, a ridicat ochii spre cer și s-a rugat. Căpitanul armatei catolice l-a văzut, s-a îndreptat spre el și i-a cerut să se spovedească. Zwingli a refuzat. Înainte de a primi lovitura de moarte, el a reușit să mai spună: „Ei îmi pot ucide trupul, nu și sufletul”.

În Germania se părea că Reforma fusese zdrobită complet de contrareformă. Prințului de Saxonia i-a venit în ajutor, din partea protestanților, regele Gustav Adolf al Suediei cu armata sa. În ziua de 17 septembrie 1632 a fost câștigată o bătălie importantă. Înainte de aceasta, regele s-a rugat cu următoarele cuvinte: „Dumnezeule Atotputernic, de la care vine biruință și înfrângere, aruncă o privire de har peste noi, robii Tăi, care au venit din țări îndepărtate ca să lupte pentru libertate, adevăr și sfânta Ta Evanghelie. Dăruiește-ne biruință din pricina Numelui Tău cel Sfânt. Amin”. Două luni mai târziu, pe 16 noiembrie 1632 el a căzut în luptă pe pământ german.

Sub nicio formă nu se poate încuviința folosirea puterii lumești și militare pentru apărarea și înaintarea Evangheliei. Dar trebuie spus din pricina adevărului, că protestanții au fost împinși în această situație. Ne-am duce prea departe dacă am intra în amănunte despre multe conflicte și divergențe din timpul contrareformei, în care mii de oameni și-au dat viața.

Întemeietorul ordinului iezuit, Ignățiu din Loyola, care a fost responsabilul principal cu contrareforma, a intrat pentru aceasta în istorie ca erou al bisericii romano-catolice. I s-a făcut o statuie mare în catedrala Sfântul Petru din Roma, la ale cărei picioare zace o fiară, pe care sunt scrise numele „Luther” și „Calvin”. Prin aceasta este reprezentat simbolic că el ar fi biruit asupra „fiarei protestante”.

El este înmormântat în biserica „del Gesù” din Roma, sub un altar închinat lui. Ceva asemănător este simbolizat și acolo: de

ambele părți ale sicriului sunt grupuri de marmură, care reprezintă credința catolică biruitoare și religia învingătoare, la ale căror picioare zac cărți și eretici pe care sunt scrise, de asemenea, numele „Luther” și „Calvin”. Aceste două monumente vorbesc o limbă clară.

În cercurile protestante se pare că nimeni nu-și mai face gânduri despre astfel de lucruri; plini de duhul timpului, cei mai mulți oameni sunt cufundați în rutina zilei. Pretutindeni se vorbește despre dialog și se dorește unirea. Ce ar spune însă toți martirii și protagoniștii Reformei despre cedarea de azi a celor mai scumpe valori ale credinței și ale Evangheliei? Dar pe de altă parte și această evoluție aparține ultimei perioade a timpului.

Reforma a fost plătită scump. De aceea scopul și sensul ei nu poate fi doar de a ne lăsa ca moștenire cunoscutele biserici de stat reformat, care sunt deosebite între ele în diferite țări. Reforma a constituit însă baza și punctul de plecare pentru toate trezirile spirituale care au urmat până în vremea noastră. Dacă nu ar fi fost făcut acest început puternic, astăzi nici nu ar exista multele biserici libere și părtășii creștine. Este vorba despre o reformă treptată, al cărei obiectiv este Biserica reasezată a lui Isus Hristos.

Izbucnirea Reformei a fost un eveniment de o mare importanță istorică în răspândirea Evangheliei. Duhul lui Dumnezeu a adus lumină și viață în lumea religioasă moartă. Cuvântul a fost așezat în centrul predicii. Personalități internaționale cunoscute au subliniat, de atunci încoace, diferite învățături. Dacă le-am aduna, ar rezulta din nou un întreg armonios.

Firește că nu toate adevărurile au fost vestite dintr-o dată. Au mai existat puncte de învățătură, ca de exemplu trinitatea și formula trinitară de botez, ambele nefiind ancorate în mărturia profeților și apostolilor și care nu au fost amintite în mișcarea „oficială” a Reformei. De fapt, Reforma a luat cu sine o moștenire romană grea, care apasă până astăzi toate confesiunile protestante și bisericile libere.

După aceea s-a ridicat John Wesley și împreună cu el un

număr mare de predicatori înflăcărați ai trezirii. Ei subliniau a doua trăire a omului convertit. La începutul Reformei a fost subliniată mai întâi neprihănirea numai prin har și credința în lucrarea de răscumpărare, încheiată, a lui Hristos; acum, bărbații aceștia au subliniat că aceia deveniți credincioși trebuie să trăiască o predare interioară deplină. Biblia numește acest eveniment „sfințire”. Credincioșii erau cuprinși de o venerație din ce în ce mai profundă față de Dumnezeu. În timpul acela au apărut bisericile metodiste și alte curente religioase asemănătoare care se bazau în mod deosebit pe mărturisirea acestor adevăruri biblice, rămânând însă diferite în alte puncte ale învățaturii.

Apoi a urmat John Smith și împreună cu el s-au ridicat evangheliști dedicați. Botezul celui devenit credincios a fost predicat fără compromis. Numai acela sau aceea care a luat o decizie personală pentru Hristos și era pregătit să-L urmeze pe Domnul, era botezat prin scufundare. De aici s-au născut bisericile baptiste și alte grupări care au subliniat botezul celor deveniți credincioși, deosebindu-se însă, din nou, în alte învățături.

În diferite țări, evoluțiile spirituale au luat forme diferite. În zonele protestante, în general, a fost subliniată experiența personală a mântuirii și totodată siguranța mântuirii. Pe lângă mișcările spirituale cunoscute, au existat de fiecare dată și altele mai mici care s-au despărțit de tot ce era organizat pe plan religios și care au pus accentul pe anumite adevăruri biblice. Noi ne referim numai la astfel de mișcări care, în ciuda diferitelor învățături, au legat mântuirea sufletului de harul lui Dumnezeu descoperit numai în Isus Hristos. Unde sunt vestite așa zise descoperiri deosebite, de care este făcută dependentă mântuirea, acolo nu este vorba despre continuarea înnoirii biblice. Toate sectele apărute în ultimul timp sunt un exemplu grăitor. Răscumpărarea este dependentă numai de Răscumpărătorul; mântuirea, numai de Acela care a adus-o și a plătit pentru aceasta cu propriul Său sânge; iertarea, numai de Acela care ne-a dăruit-o; însă niciodată de un gुरू autoproclamat sau conducător.

Mereu s-au ridicat bărbați ai lui Dumnezeu îmbrăcați cu putere divină, care au vestit din nou vechile adevăruri biblice, apropiindu-se astfel tot mai mult de mărturia apostolilor. La începutul acestui secol a avut loc o înviorare spirituală generală. Ceea ce trăiseră până atunci doar persoane individuale, a devenit acum o experiență a credincioșilor din lumea întreagă. Tuturor celor ce flămânziseră și însetaseră după neprihănire, le-a fost dată hrană și băutură spirituală. Pretutindeni, Duhul lui Dumnezeu lucra la fel ca în Biserica primară. Botezul cu Duhul Sfânt era trăit acum așa cum au fost trăite mai înainte neprihănirea și sfințirea. Cercetarea supranaturală care a avut loc inițial pe Azusa Street în Los Angeles și trezirea din Țara Galilor sunt binecunoscute. Această mișcare spirituală spontană nu a avut întemeietori. Însuși Dumnezeu a lucrat pe toate continentele. Aceleași mărturii veneau din Rusia și din China, din America și Europa, din Asia și Africa, precum și din cele mai îndepărtate părți ale pământului. Din această mișcare au ieșit bărbați unși ai lui Dumnezeu, în special dintre predicatorii anglo-americani.

În august 1906, dr. R. A. Torrey a vizitat Germania și a predicat la conferința anuală a Alianței Evanghelice în Blankenburg, (Turingia), despre tema „botezul cu Duhul Sfânt”. Mulți au fost cuprinși adânc, printre alții și generalul locotenent Viehbahn. În anul 1907 frații conducători ai mișcării s-au adunat într-o conferință de o săptămână. Tema zilei era: „A întristat Biserica primară pe Duhul Sfânt?” După discuții îndelungate, pastorul Stockmeier s-a ridicat și a strigat ca un proroc: „Fraților, noi ne certăm aici dacă primii creștini au întristat sau nu pe Duhul Sfânt. Eu adresez acum o întrebare cu mult mai importantă, tuturor celor adunați aici: «Am întristat noi pe Duhul Sfânt?»” Cuvintele acestea au lovit ca un trăsnet. Mulți au îngenunchat și s-au umilit înaintea lui Dumnezeu.

În lumea întreagă, mulți au trăit o cercetare plină de har din partea lui Dumnezeu. Fără cele două „prorocițe” din Oslo (Norvegia) nu s-ar fi ajuns la Kassel, pe vremea aceea, la abuzul

darurilor duhovnicești. În timpul fiecărei treziri spirituale, mesajul predicat atunci s-a răspândit pe tot globul. Evoluția acestei mișcări numită „penticostală” a fost diferită. Acolo unde predicatorii bapțiști au fost cuprinși de Duhul lui Dumnezeu, au fost botezați, bineînțeles, numai oameni credincioși. Acolo unde au fost cuprinși de Duhul preoți luterani, s-a rămas la botezul cunoscut al sugarilor. Încă nu era o străpungere clară spre creștinismul primar însă, fără îndoială, se făcuse un început. Diferite învățături nebiblice au fost preluate fără a fi verificate și au fost păstrate în continuare.

După al Doilea Război Mondial, în mai 1946, fostul predicator baptist William Branham a început cu slujba sa unică datorită unei vizite supranaturale. Ca și Pavel, el a primit o chemare deosebită la slujbă. Cu mult înainte, după prima sa evanghelizare, el s-a îndreptat către râul Ohio însoțit de aproximativ patru mii de oameni, pentru a boteza circa 500 de noi credincioși. În timp ce era pe punctul să boteze a 17-a persoană, s-a întâmplat ceva extraordinar. O lumină strălucitoare a străpuns norii și a coborât, în chip vizibil pentru toți, deasupra tânărului bărbat al lui Dumnezeu. Din stâlpul acesta supranatural de lumină, un glas puternic a vorbit: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Hristos, așa ești trimis tu cu un mesaj care va premerge a doua Sa venire!” Aceasta s-a întâmplat în ziua de 11 iunie 1933, către ora 14. Cel ce scrie aceste rânduri s-a întâlnit cu martori oculari ai acelui eveniment, la o conferință din Jeffersonville în aprilie 1966. Este de la sine înțeles că o astfel de trimitere puternică trebuia să fie urmată de o slujbă deosebită.

A existat un bărbat trimis de Dumnezeu cu un mesaj din partea lui Dumnezeu, adresat poporului lui Dumnezeu. Acestei generații i-a fost dăruită o cercetare neasemuită, hotărâtă de la întemeierea lumii. „*Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?*” (Isaia 53:1). În cazul acesta se poate vorbi despre o însărcinare de importanță istorică în planul lui Dumnezeu cu omenirea. Cel de-al Doilea Război Mondial la care au participat aproape 50 de națiuni, care a cerut peste 50 de

milioane de jertfe, aducând nenorocire nemăsurată peste milioane de oameni, a lăsat în urmă ruine și suferință. În 1946, încă nu auzise nimeni despre un Billy Graham, Oral Roberts sau vreun alt evanghelist cunoscut mai târziu. Slujba apostolică și confirmată a lui William Branham era pentru sute de predicatori o sursă de inspirație. Aceasta a fost vârful de lance al acestei ultime treziri. Deși niciunul din ei nu primise o chemare directă sau o trimitere ca el, au contribuit totuși cu partea lor la vestirea Evangheliei, acestei generații. Cu ajutorul campaniilor evanghelistice și prin intermediul radioului și televiziunii, s-a ajuns la milioane de oameni. Între anii 1946-1949 a avut loc o străpungere hotărâtoare. Masele au fost atrase prin această vestire originală. Din zilele Domnului nostru și ale apostolilor, în istoria bisericii nu se relatează despre o confirmare divină. Bisericele Evangheliei depline și-au deschis ușile și au primit un mare număr de convertiți. În curând, numărul participanților la adunări a depășit 10.000. Săli mari, stadioane și terenuri de curse au fost folosite pentru a-i găzdui. Masele de oameni din Bombay, India și Durban, Africa de Sud au ajuns la 500.000. Cuprinși ca de un val, mulți evangheliști au început cu campaniile lor proprii, încă din anul 1950. În epoca progresului tehnic, trezirea spirituală s-a răspândit ca niciodată înainte. Din aceasta s-au născut mișcări foarte diferite. Asociații evanghelice, cum ar fi spre exemplu „Părtașia Internațională a Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei depline” și chiar mișcarea carismatică își au originea directă sau indirectă în această trezire. Fiecare din aceste mișcări spirituale își are propria formă și o anumită clasă de oameni care o urmează. Mișcarea carismatică a pătruns în biserica romano-catolică, la fel și în celelalte confesiuni creștine și biserici libere.

În orice caz, acum este vorba despre lucrarea duhovnicească care cuprinde întreaga lume religioasă. La sfârșit, Cuvântul original trebuie să ajungă la adevăratele mădulare ale trupului lui Hristos, aducând aceleași rezultate ca la început. Experiențele sunt bune și darurile Duhului pot fi o binecuvântare, dar numai acolo

unde Cuvântul este predicat în adevăr și este primit ca o sămânță dumnezeiască este posibil ca Duhul lui Dumnezeu să producă viață nouă, autentică. Cuvântul este sămânța.

Conform făgăduinței prorocului Ioel, Duhul Se coboară peste orice făptură. Această lucrare poate fi comparată cu ploaia. Dar nici chiar o rupere de nori nu ajută la nimic, dacă înainte nu a fost semănată sămânța Cuvântului în inimă. În cel mai bun caz oamenii se vor uda, fără ca în ei să rămână ceva statornic. Totul depinde de acest punct. La început a fost Cuvântul, nu răstălmăcirea și așa trebuie să fie și la sfârșit. Depinde dacă oamenii primesc Cuvântul curat ca sămânță dumnezeiască în sufletul lor. Numai atunci poate Duhul Sfânt să producă viață dumnezeiască. Numai astfel poate un om să fie născut din nou. „*Isus i-a răspuns: «Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu»*” (Ioan 3:5); „*El, de bunăvoie Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui*” (Iacov 1:18); „*fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și rămâne în veac*” (1 Pet. 1:23). Lucrurile naturale le simbolizează pe cele spirituale. Nu ploaia produce sămânța. Mai întâi se seamănă sămânța, apoi ploaia și soarele își fac partea rânduită de Dumnezeu.

Cel mai bun exemplu pe care-l putem găsi ne este arătat la începutul Noului Testament. Patru mii de ani s-a așteptat venirea lui Mesia. La împlinirea vremii, Cuvântul făgăduit a fost trimis la Maria. Ea l-a primit, a crezut și Duhul Sfânt a umbrat-o. Astfel Cuvântul S-a făcut trup în chip de om. În același fel trebuie să acceptăm și noi Cuvântul făgăduinței care a fost rezervat pentru noi. Abia atunci poate Duhul Sfânt să-l transforme într-o realitate, în noi. În predica de pe munte, Domnul a zis: „*căci El (Dumnezeu) face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti*” (Mat. 5:45). Pe același câmp cresc laolaltă grâu și neghină. Ambele primesc aceeași ploaie și au parte de același soare. În Evrei 6:7-8 se face referire și la acest

gând: „Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el și rodește o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, capătă binecuvântare de la Dumnezeu. Dar, dacă aduce spini și mărăcini, este lepădat și aproape să fie blestemat și sfârșește prin a i se pune foc”. Fiecare sămânță aduce rod după soiul ei.

Să te bizui doar pe darurile Duhului Sfânt, nu este suficient pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. În Matei 7:21-23, Domnul îi respinge pe mulți dintre aceia care au lucrat cu daruri puternice și spune: „Niciodată nu v-am cunoscut”. Ambele, Cuvântul și Duhul aparțin împreună. Acum trebuie să fie semănat Cuvântul-sămânță și prin Duhul să devină viu în toți copiii lui Dumnezeu. Numai așa poate lua naștere o Biserică biblică, care este pregătită să se lase călăuzită în tot adevărul prin Duhul lui Dumnezeu. Mai întâi trebuie să vină învățătura și să fie semănat Cuvântul-sămânță în inimile oamenilor. Numai după aceea poate fi strânsă recolta.

Noi am prezentat ce fel de devieri au avut loc în decursul istoriei bisericii și, de asemenea, am dovedit că de la Reformă încoace evoluția duhovnicească se îndreaptă spre creștinismul primar. Totuși, pretutindeni se încheie din nou compromisuri. Fiecare crede ce vrea și nu primește ceea ce nu vrea. În același timp mulți mărturisesc cu bucurie că au primit Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este Duhul adevărului și nu se va identifica niciodată cu erorile preluate de oameni. Este necesară o întoarcere totală la Cuvântul original. Mai întâi trebuie dezvăluit în ce fel s-a deviat, astfel ca după aceea să poată avea loc o corectură. Întreaga lume religioasă se află acum la ceasul deciziei. Cine este pentru Hristos – Cuvântul și cine este pentru Antihrist – răstălmăcirea? Unii se vor întoarce în poala bisericii mame, iar ceilalți vor trăi împlinirea făgăduinței Cuvântului ca o turmă mică, chemată afară, care va primi Împărăția (Luca 12:32).

Toți aceia care apără în vestirea lor gânduri vechi din biserica romană, se vor întoarce din nou la aceasta. Dacă privim mai de aproape, această legătură spirituală nu s-a rupt complet niciodată de la Reformă încoace. Au fost doar persoane individuale

care au urmat chemarea lui Dumnezeu și care au primit consecvent adevărurile biblice și au respins erorile nebiblice. Vom vedea că în ciuda independenței bisericilor protestante, au rămas încă învățături care nu corespund cu Biblia.

Interesant mai este și faptul că, după al Doilea Război Mondial se înregistrează o dorință după unitate și pace. Dușmanii istorici au devenit prieteni. Același lucru este valabil pentru națiuni și biserici. Pe de o parte avem o uniune politică, O.N.U. – constituția întemeierii ei a fost semnată de către 50 de națiuni în ziua de 24 octombrie 1945 în San Francisco – pe de altă parte vedem Consiliul Mondial al Bisericilor care a fost înființat în anul 1948 în Amsterdam. Aproape toate națiunile, astăzi 150, fac parte din „Națiunile Unite” și aproape toate bisericile creștine s-au unit în Consiliul Mondial al Bisericilor. Atenția noastră se îndreaptă spre evoluția religioasă. În anul 1948, 135 de confesiuni protestante s-au unit în Consiliul Mondial al Bisericilor; în 1968 erau deja 234; acum sunt 349.

La început, acest consiliu mondial care este de fapt o unire protestantă, nu a fost recunoscut de către Vatican. În anul 1960, papa Ioan al-XXIII-lea, a constituit la Roma „secretariatul pentru unitatea creștină”. La cel de-al doilea conciliu al Vaticanului, 1962-1965, a fost publicat decretul asupra ecumenismului. Primul contact oficial a avut loc la conferința Consiliului Mondial al Bisericilor în iulie 1968 la Uppsala, Suedia, când au participat 15 delegați ai Vaticanului ca observatori. În iunie 1969, papa Paul al-VI-lea a vizitat reședința Consiliului Mondial al Bisericilor din Geneva. În anul 1984 Ioan Paul al-II-lea a călătorit prin Elveția și a făcut o vizită Consiliului Mondial al Bisericilor.

Sigur că unii au observat că protestanții nu mai protestează de mult timp. Cine mai dorește astăzi o ceartă? Chiar bisericile libere care cu cincizeci, patruzeci sau treizeci de ani în urmă erau parțial refuzate, se bucură între timp de recunoaștere generală. Cele mai multe sunt corporații, conform dreptului oficial, deputații lor aflându-se cu ceilalți la masa verde. Ce mai lipsește? Cuvântul

„unitate” a căpătat o importanță magică; cuvântul „pace” este scris pretutindeni cu litere mari; noțiunea „siguranță” este dorința tuturor. Astfel sunt liniștite toate spiritele.

Însă, fără îndoială, Martin Luther ar spune astăzi același lucru ca atunci: „Blestemată să fie unirea, care se face cu prețul adevărului!” Cel ce este una cu Hristos este una și cu Cuvântul Său. Este necesar doar să ne gândim la cuvintele Domnului: „*Cine vrea să-și păstreze viața, acela o va pierde*”. Ceasul adevărului a venit și fiecare este forțat spre o decizie. Masa largă va jubila, fără să știe, la venirea Antihristului. Numai o turmă mică de oameni cu adevărat credincioși se vor ține de Hristos și de Cuvântul Său. Acum răsună strigarea de a ieși din Babilonul religios și de a ne separa (2 Cor. 6:16-18, Apoc. 18:4). Această strigare nu va fi luată în serios de către uniunile creștine, însă toți cei care au fost luminați de Duhul lui Dumnezeu vor asculta.

În apusul creștin, multe lucruri sunt „creștine”. Noi suntem o societate „creștină”, avem partide „creștine”, sindicate „creștine”, cluburi „creștine” și dispunem de o bogată cultură tradițională „creștină”. Trebuie să întrebăm numai dacă Hristos nu a fost confundat cu Antihristul, iar Dumnezeu cu diavolul. „Anti” înseamnă „împotrivă”; orice este împotriva lui Hristos și a învățăturii Sale este anticreștin. Cine mai poate deosebi între o slujbă divină și o închinare la idoli? Și între credință și superstiție?

Cei ce sunt dedicați Cuvântului lui Dumnezeu ascultă cu atenție lozinca „pace și siguranță” pentru că este scris: „*Când vor zice: «Pace și liniște!», atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare*” (1 Tes. 5:3). Totul se potrivește exact cu desfășurarea evenimentelor timpului de pe urmă, așa cum a fost aceasta profetită dinainte. Cât de mult a înaintat timpul, o știi și politicienii. De exemplu, pe 20 ianuarie 1985, președintele american a spus: „Eu mă tem că în scurt timp vom trăi Armageddonul”. Prin aceasta se referă la ultima mare bătălie (Apoc. 16:12-16). Cu puțin timp înainte, un senator proeminent s-a exprimat în felul următor:

„Noi suntem prima generație care știe că este ultima”. Toți cei ce au de jucat un rol, pășesc acum pe scena lumii. Într-un fel sau altul, în general se așteaptă ca în curând să aibă loc o tragedie globală: timpul se scurge.

Această generație va trăi la sfârșitul ei „minunea” cea mare – o surpriză cum nu a mai fost și nu se va mai repeta. Puterea politică, economică și religioasă vor fi puse pentru un scurt timp la dispoziția conducătorului mondial care este totodată Antihristul și prorocul mincinos. Estul și vestul se vor folosi de un mijlocitor care va inaugura și binecuvânta înșelătorul tratat de pace. Ultima putere mondială va fi Europa unită după modelul vechiului imperiu roman. Profetia biblică va ajunge în curând la apogeul ei.

Frica de o distrugere totală există de ambele părți; de aceea și eforturile forțate în direcția păcii și dezarmării. În același timp, reînarmarea este în plină desfășurare; se planifică până și includerea spațiului cosmic în viitoarea tactică de război. Așa cum am aflat din mass-media, între 21-24 ianuarie 1985, la Vatican a avut loc o conferință despre planurile președintelui american cu privire la militarizarea spațiului, la care au luat parte și oameni de știință sovietici. Toate acestea se întâmplă pentru că a sosit timpul. În 2 Petru 3, apostolul se referă la timpul sfârșitului și a scris deja atunci: *„Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuiți ... Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde... Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea”*.

Situația mondială generală și economică forțează la cooperare. Toți speră să supraviețuiască și de aceea trebuie să conlucreze. Oricine nu se supune acestei ultime ordini mondiale, va fi boicotat și scos din comerțul internațional. Astfel se împlinește ceea ce este scris, că nimeni nu poate cumpăra sau vinde (Apoc. 13:17). Indiferent de actuala concepție sau ordine socială, toate

popoarele se vor închina în fața ultimei puteri mondiale. Oricine n-o va face, nu va avea nicio șansă de supraviețuire. Fără ca opinia mondială să-și dea seama, toate evenimentele duc spre ultima rundă apocaliptică. Noi ne aflăm deja în mijlocul împlinirii profeției despre timpul sfârșitului.

Evoluția actuală trebuie privită dintr-un punct de vedere profetic, pentru că semnele timpului vorbesc o limbă clară. Nu este o îngâmfare să spunem: cel ce cunoaște planul lui Dumnezeu arătat în Biblie, cunoaște viitorul. După ce oamenii au mânuit destul timp Cuvântul, acum a sosit ceasul ca Dumnezeu Însuși să vorbească.

Bibliografie:

Enciclopedia Britanică

HAUSS, Friedrich: „Părinții creștinătății”

HERZOG, Dr. J. J.: „Compendiu de istorie universală a bisericilor”

HISLOP, A.: „Cele două Babiloane”

KING, L. J.: „Casa morții și poarta infernului”

KÖSEL VERLAG: „Temelia credinței”

LILJE, D. Dr. Hans: „Învățătura celor 12 apostoli”

OEHNINGER, F.: „Istoria creștinătății”

PATMOS-VERLAG: „Mic catehism catolic”

ROGGE, B.: „Evanghelia în urmărire”

SCHMIDT, Kurt Dietrich: „Compendiu de istorie a bisericii”

STANDRIDGE, W.C.: „Ce se întâmplă în biserica romană?”

STEINER, L.: „Cu semne însoțitoare”

WOODROW, R.: „Religia tainică a Babilonului”

Secțiunea II

Planul lui Dumnezeu cu omenirea

Introducere

Scopul următoarei prezentări este de a face cunoscut, pe scurt, planul lui Dumnezeu cu omenirea, din Vechiul și Noul Testament. Desigur, trebuie să ne ocupăm, în mod deosebit, de subiectul Dumnezeirii. Din păcate, la fiecare temă au putut fi amintite numai câteva texte biblice. Cu ajutorul acestora, toți cititorii au posibilitatea să cerceteze detaliat, în Sfintele Scripturi, până când primesc Adevărul și claritatea necesară, prin Duhul.

Majoritatea evreilor n-a recunoscut planul de mântuire al lui Dumnezeu, stabilit în Cuvântul profetic. La fel și creștinătatea a pierdut, în general, cunoștința despre acesta. Atunci când creștinismul a devenit o religie recunoscută, din secolul al treilea, a avut loc o depărtare de temelia pusă de apostolii care fuseseră evrei. De fapt creștinii îi învinuiau pe evrei că L-ar fi ucis pe Mesia, Răscumpărătorul lor, fără a-și da seama că lucrul acesta era o parte din planul lui Dumnezeu. Evreii, la rândul lor, se opuneau creștinării forțate. Prin despărțirea creștinilor de evrei, cei dintâi s-au distanțat totodată de Vechiul Testament și astfel au părăsit temelia propriu-zisă a credinței, așezată de proroci. Faptul că Noul Testament nu poate fi înțeles fără Vechiul Testament și nici despărțit de acesta, s-a pierdut, de asemenea. Astfel s-a ajuns la o teologie fără fundament, dezlipită de Cuvântul lui Dumnezeu, cu care mai avem de-a face și astăzi în confesiunile creștine din întreaga lume.

Aceasta nu se mai poate accepta în continuare. Orice căutător sincer al adevărului are dreptul să afle ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său. În toate învățăturile și lucrările Sale, Domnul Isus S-a referit la Vechiul Testament, deschizând ucenicilor Săi mintea pentru Scripturi, ca ei să înțeleagă împlinirea acestora (Luca 24). La fel și apostolii, s-au referit exclusiv la Vechiul Testament. De fapt, Noul Testament nu era scris pe vremea apostolilor. Ca să-L înțelegem pe Dumnezeu și planul Său, trebuie să trecem peste podul profeției de la Vechiul la Noul Testament.

Cine scrie despre Dumnezeire, atinge într-adevăr un subiect

delicat, căci este cunoscut în general cât de diferit este înțeles și prezentat acesta. Unii cred că Dumnezeu este o singură persoană, alții cred că El există în două persoane, iar alții că El există ca o ființă în trei persoane. Nu vom discuta aici despre toate celelalte închipuiri în legătură cu El. Imaginile pe care le vom prezenta ne arată clar cât de omenești sunt părerile despre Dumnezeu.

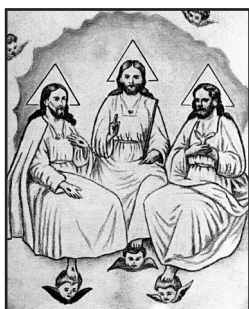
Pe vremea prorocilor și, mai târziu, pe vremea apostolilor, nu au existat presupuneri despre Dumnezeu. Este o foarte mare deosebire între descoperire și presupunere. Abia atunci când a fost părăsit fundamentul biblic, au triumfat gândurile omenești și s-a pierdut călăuzirea Duhului Sfânt. Piatra de poticnire a fost și mai este și astăzi HRISTOS. Unitarienii cred într-un singur Dumnezeu, dar neagă dumnezeirea lui Isus Hristos. De partea opusă este învățătura trinității care-L vede pe Dumnezeu în trei persoane. Din păcate, după Reformă, personalitățile cunoscute ale acesteia nu au intrat adânc în această temă. Până în timpul nostru, fiecare confesiune religioasă creștină a preluat închipuirile tradiționale, însă nebiblice. Cât de importantă a devenit cunoștința unora despre Dumnezeu, se vede prin cât de mult o apără fiecare.

Pentru o înțelegere mai bună a sensului original, am folosit de câteva ori cuvintele ebraice ELOHIM, IAHVEH și IAHȘUA. Numele au exprimat întotdeauna înțelesul. Desigur, claritatea nu vine din cunoștințele de ebraică sau greacă, ci numai prin același Duh care i-a inspirat pe proroci și apostoli. Aceasta este singura posibilitate ca noi să vedem ceea ce au văzut ei, să auzim ce au auzit ei și să înțelegem cum au înțeles ei.

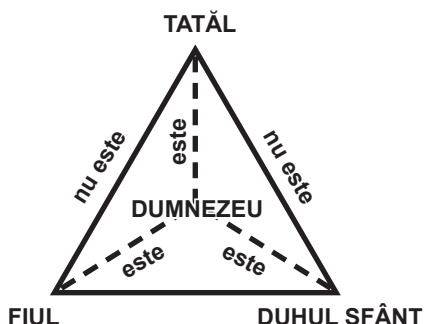
Unii avertizează: „Cercetați duhurile!” și se referă doar la alții. Însă toți trebuie s-o ia în considerare personal. Toți ar trebui să se folosească de ocazia de a compara învățăturile moștenite, tradiționale, cu Cuvântul lui Dumnezeu. Fără ca predicatorii și ascultătorii să-și dea seama, sunt predicate interpretări ale Cuvântului, dar nu Cuvântul original al lui Dumnezeu. Bărbații trimiși și însărcinați de Dumnezeu ne-au adus Cuvântul; teologii sunt răspunzători de toate interpretările existente.

În niciun caz nu vrem să jignim pe cineva prin această prezentare. Singurul scop este acela de a sluji și a fi de ajutor Bisericii Dumnezeului celui Viu. Dorința mea este să arăt evreilor care și-au pus nădejdea în Dumnezeul lui Israel, așteptând pe Mesia, cine este El, de fapt. Din Ierusalim a ieșit Cuvântul și același Cuvânt se va întoarce din nou acolo.

Toți cititorii să fie binecuvântați din belșug.

Imaginea de mai sus încearcă să reprezinte pe Tatăl cu sceptrul, pe Fiul cu crucea și pe Duhul Sfânt ca un porumbel care zboară deasupra celor doi. De asemenea, cele trei persoane din imaginea de la stânga, închipuie „un Dumnezeu”. Cum se poate acest lucru?

Dumnezeu nu poate fi prezentat sau explicat nici într-un mod matematic.

Ce vedeți în aceste imagini? Un Dumnezeu sau trei dumnezei?

Trinitatea hindusă:

Brahma, creatorul – Vishnu, apărătorul – Mahesh (Shiva), distrugătorul.

Unii ar putea fi surprinși să vadă străvechea reprezentare a trinității hinduse. Închipuirile omenești despre Dumnezeu sunt foarte vechi: încep cu Nimrod și Babilon, fiind preluate în mod inexplicabil și de așa-zisul creștinism, într-o formă modificată. Cine va recunoaște ce exprimă aceste imagini, din punct de vedere al învățăturii, va înțelege că este foarte necesară o clarificare cu ajutorul Sfintei Scripturi și o va aprecia.

Dumnezeirea

Religia iudaică, cea creștină și islamul, sunt numite monoteiste, adică acestea cred în existența unui singur Dumnezeu. Totuși, au ajuns la cunoștințe diferite despre Dumnezeu; învățăturile și așteptările lor se află într-o contradicție evidentă.

Cum s-a putut ajunge la această evoluție diferită, dacă punctul de plecare a fost același? Nu S-a exprimat Dumnezeu suficient de clar? Evreii, ca purtători aleși ai mărturiei Sale, nu au recunoscut propria Sa descoperire? Au înțeles-o creștinii greșit, iar musulmanii au respins-o în totalitate? Dumnezeu a depus o mărturie completă despre Sine. Dar noi trebuie să deosebim între mărturia Sa, care se află în Cuvântul Său și care a fost dată în deplină armonie prin toți prorocii Săi și între ceea ce au făcut învățații din aceasta. Pentru acela care crede cu adevărat, este valabil numai ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. Ceea ce spun oamenii despre El și Cuvântul Său este fără valoare, dar aceasta a fost cauza care a dat naștere acestor religii și confesiuni religioase diferite. Domnul vrea să ni Se prezinte așa cum este El, nu cum Îl facem noi.

Prin prorocul Isaia, El afirmă: „*Voi sunteți martorii Mei – zice Domnul – și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost NICIUN dumnezeu și după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Domnul și afară de Mine nu este NICIUN mântuitor!*” (cap. 43:10-11). Un martor adevărat trebuie să fi văzut și auzit ceva; el trebuie să fi fost de față când a avut loc evenimentul despre care vrea să mărturisească. Cuvântul a venit la proroci; Dumnezeu i-a folosit pentru a depune mărturie despre ceea ce au văzut, auzit și trăit. Poporul Israel este numit în mod colectiv „robi” și „martori”. Prin Avraam, Isaac și Iacov, ei au fost aleși să poarte mărturia cea mai sfântă a lui Dumnezeu Însuși. Sarcina Bisericii este de a mărturisi despre propria descoperire a lui Dumnezeu, care este împlinirea celei mai mari taine cunoscute vreodată.

Despre Ioan Botezătorul este scris: „*A venit un om trimis de Dumnezeu: numele lui era Ioan. El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentru ca toți să creadă prin el. Nu era el Lumina, ci el a venit ca să mărturisească despre Lumină*” (Ioan 1:6-8). Martorul cel mai demn de încredere a fost Domnul Însuși, care a spus: „*Cel ce vine din cer este mai presus de toți; cel ce este de pe pământ este pământesc și vorbește ca de pe pământ. Cel ce vine din cer este mai presus de toți. El mărturisește ce a văzut și a auzit și totuși nimeni nu primește mărturia Lui. Cine primește mărturia Lui adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul*” (Ioan 3:31-33). Pavel scrie: „*Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși...*” (Rom. 3:4). Aproape aceleași cuvinte ca în Isaia 43 au fost adresate apostolilor, care au fost, de asemenea, martori oculari la tot ce s-a întâmplat cu Mesia: „*... și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului*” (Faptele Ap. 1:8b).

Apostolii au confirmat individual aceste fapte. Ioan scrie: „*Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții – pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea, ...aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi*” (1 Ioan 1:1-3). Petru mărturisește: „*În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui*” (2 Pet. 1:16).

Armonia între Vechiul și Noul Testament și concordanța deplină între proroci și apostoli, ar trebui să-l copleșească pe fiecare. Pentru totdeauna vorbește și lucrează același Dumnezeu. Ioan scrie: „*...care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut*” (Apoc. 1:2). Prorocii și apostolii nu au spus niciodată: „eu sunt de părere că”, „poate că”, „probabil că”, sau „s-ar putea să fie așa...”. În cuvintele și mărturiile lor se află o siguranță absolută, pentru că ei au văzut, au auzit și au trăit.

În prezentarea aceasta nu ne vom ocupa cu ceea ce au spus, au scris și au explicat mulți învățați și teologi. Vom rămâne numai la Sfintele Scripturi, singura unitate de măsură valabilă și unica temelie. Afirmția că nimeni nu poate înțelege Biblia, nu este adevărată. Însă este adevărat ce este scris în 1 Corinteni 2:14: *„Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește”*. Pavel mai scrie și despre lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, etc. *„Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu”* (1 Cor. 2:10). Prin Cuvântul lui Dumnezeu ajungem să cunoaștem tainele ascunse, dar și înțelepciunea descoperită a Celui Atotputernic (1 Cor. 2:7).

Pe adevărații credincioși, Duhul îi călăuzește în tot adevărul Cuvântului, conform Ioan 16:13: *„Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul”*. Încă mai este valabilă afirmația: *„Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu”* (Rom. 8:14). Duhul omenesc nu are acces în această sferă supranaturală.

Dumnezeu este din veșnicie: El, în ființa Sa, este Duh (Ioan 4:24). El a fost ascuns în plinătatea Sa, până când a ieșit afară. În 1 Timotei 6:16 citim despre El: *„Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea”*. Veșnicia nu a început niciodată și de aceea nici nu poate avea sfârșit. Când Dumnezeu a pășit afară din veșnicie, atunci a început timpul. Biblia descrie momentul acela ca fiind „la început”. La început, Dumnezeu, Cel necunoscut și nevăzut a ieșit din plinătatea Sa și S-a descoperit vizibil într-un trup duhovnicesc – o teofanie.

În Geneza 1:1 scrie: *„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul”*. „Începutul” acela nu era veșnicia nesfârșită, ci arată momentul de început al timpului, când Dumnezeu a început să-Și împlinească mărețul Său plan. Ioan scrie despre momentul acela

în care Dumnezeu a început să lucreze: „*La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu*” (Ioan 1:1). La început, Dumnezeu a făcut cerurile și tot ce cuprind ele, apoi pământul și marea și tot ce este în ea. Această planetă numită pământ a fost pustie și goală: nu exista pe ea lumină, nici viață, întunericul era peste fața adâncului de ape. Apoi Dumnezeu a vorbit: „*«Să fie lumină!» Și a fost lumină*”. Totul a luat ființă prin puterea Cuvântului Său vorbit. Cuvântul Său are în sine putere creatoare (Evrei 11:3). Creația maiestuoasă a universului depune o mărturie puternică despre măreția Creatorului.

Nimeni nu ar trebui să încerce să-L cuprindă pe Dumnezeu cu mintea și nici să-L explice prin formulări teologice. El este deasupra oricărei cunoștințe, deasupra oricărei înțelegeri care va exista vreodată, căci este scris: „*Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă*” (1 Împ. 8:27). În Isaia 66:1 citim: „*Așa vorbește Domnul: «Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele!»*”. Cel Atotputernic umple universul. El este fără de sfârșit și Atotputernic. El nu a rămas Dumnezeu necunoscut, fără nume, ascuns, ci de la început S-a făcut de cunoscut oamenilor în diferite feluri.

Un Dumnezeu – multe Nume

În Vechiul Testament întâlnim mai întâi cuvântul ebraic *Elohim*, care a fost tradus în Bibliile noastre cu „Dumnezeu”. *Elohim* este un cuvânt la plural, deoarece conține diferitele însușiri în care S-a descoperit Dumnezeu: Creator, Susținător, Mântuitor, etc. Cuvintele *El*, *Elah* sau *Elohim* se referă la DUMNEZEU. Numele compuse alcătuiesc plinătatea lui Dumnezeu. În Geneza 14:18, Dumnezeu S-a descoperit ca *El Elion*, adică „Dumnezeu Preaînalt”. Lui Avraam, Domnul Dumnezeu i S-a prezentat ca *El Șadai*, care înseamnă „Dumnezeu Atotputernic” (Gen. 17:1). Prin aceasta Dumnezeu este descris ca fiind Cel ce Se îngrijește, Cel ce ne întărește, Cel atotsuficient. În cartea lui Iov este scris de peste

treizeci de ori *El Şadai*.

În Geneza 21:33 este scris în ebraică cuvântul *El Olam*, care înseamnă „Dumnezeu veşnic”. În Isaia 9:6 citim despre *El Ghibor*, care înseamnă „Dumnezeu tare”. Această denumire este de o importanţă deosebită pentru că se referă la Mântuitorul făgăduit şi ne aduce o dovadă de necontestat pentru dumnezeirea Sa: „*Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat şi domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare* (evreieşte: *El Ghibor*), *Părintele veşnicilor, Domn al păcii*”. După cum vom vedea, mărturia unitară a lui Dumnezeu şi a prorocilor Săi, este că El Însuşi urma să vină ca „Emanuel”, ceea ce înseamnă „Dumnezeu este cu noi” (Isaia 7:14; Mat. 1:22-23).

În legătură cu *Elohim* este folosit şi cuvântul *Iahveh* (în original: IHVH). *Iahveh* înseamnă „Cel veşnic ce există prin Sine Însuşi” şi este redat în Bibliile noastre cu „Domnul”.

În Geneza 1 găsim numai cuvântul *Elohim*. Acolo se relatează că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, adică într-un trup duhovnicesc. În Geneza 2:5 întâlnim pentru prima dată combinaţia celor două cuvinte „Domnul Dumnezeu” (*Elohim Iahveh*). Acest lucru este scris în legătură cu omul creat din ţărâna pământului, pus într-un trup de carne.

Dumnezeu a făcut de cunoscut însemnătatea numelui *Iahveh* în timpul lui Moise, când El a devenit Mântuitor. De aceea, citim: „*Dumnezeu a mai vorbit lui Moise şi i-a zis: «Eu sunt IAHVEH (Domnul). Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov, ca El Şadai (Dumnezeul cel Atotputernic); dar n-am fost cunoscut de ei sub Numele Meu ca Elohim-Iahveh (Domnul)»*” (Exod 6:2-3). Prorocul Moise a ştiut că *Iahveh* era arătarea vizibilă a lui *Elohim*. Când a scris Tora – primele cinci cărţi ale Bibliei – el a ales întotdeauna numele corect, într-o anumită legătură. Poporul Israel urma să fie mântuit, conform făgăduinţei pe care o dăduse Dumnezeu lui Avraam în Geneza 15:13-16. Istorisirea eliberării lor se poate citi în Exod 6:13. Numele *Iahveh* este scris în legătură cu eliberarea lui Israel, pentru că sub acest Nume S-a descoperit

Dumnezeu lui Moise, care urma să conducă ieșirea sub călăuzirea lui Dumnezeu. *Iahveh* a devenit Numele de Legământ al Domnului Dumnezeu în Vechiul Testament. În acest Nume trebuia să fie binecuvântat Israel (Num. 6:22-27).

Cele șapte Nume compuse

În același mod cum este folosit *Elohim* într-un anumit context, tot așa se întâmplă și cu Numele *Iahveh*: *Iahveh-Iire* – „Domnul va purta de grijă” (Gen. 22:7-14); *Iahveh-Rafa* – „Domnul care vindecă” (Exod 15:26); *Iahveh-Nisi* – „Domnul, steagul meu” (Exod 17:15); *Iahveh-Șalom* – „Domnul păcii” (Jud. 6:24); *Iahveh-Țidchenu* – „Domnul, neprihănirea noastră” (Ier. 23:6); *Iahveh-Șama* – „Domnul este aici” (Ezec. 48:35); *Iahveh-Savaot* – „Domnul oștirilor” (1 Sam. 1:3). Numele acelea exprimă toate calitățile Sale, El este totul.

Evreii folosesc în rugăciunile lor adresarea *Adonai* și *Elohim*, pentru că nu doresc să pronunțe Numele, cum spune textul din Amos 6:10: „*Tăcere! Căci nu trebuie să pomenim acum Numele Domnului!*” *Adonai* înseamnă „Domn și Stăpân”. Cuvântul acesta a fost folosit în Noul Testament de repetate ori referitor la Hristos, de exemplu în Ioan 13:13; Luca 6:46, etc. Cu *Adonai* nu există nicio combinație de nume, cum este cazul cu numele *Elohim* și *Iahveh*. În Exod 4:10 este scris: „*Moise a zis lui Iahveh: «Ah, Adonai, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară»*”. Moise era conștient de faptul că Dumnezeu îl chemase pentru o anumită slujbă, de aceea s-a adresat Domnului cu numele de *Adonai*. Aceasta descrie relația dintre Domnul care poruncește și acela care trebuie să-I asculte însărcinarea, ca rob.

Nu *Iahveh* S-a descoperit ca *Elohim*, ci *Elohim* S-a făcut de cunoscut ca *Iahveh*. În veșnicie a fost numai *Elohim*. Apoi El S-a arătat ca *Iahveh*. Astfel a lucrat, a umblat și a vorbit Dumnezeu în toată perioada Vechiului Testament. Dumnezeuul Atotputernic ne întâlnește ca Domnul – două Nume, două descoperiri, dar

întotdeauna Una și aceeași Persoană. Aceasta este de mare importanță pentru descoperirea Sa în Noul Testament. Fiul nu S-a descoperit ca Tată, ci Tatăl S-a arătat în Fiul. Aceasta este descoperirea lui Dumnezeu.

Nu a existat niciun proroc sau apostol care să fi crezut că Dumnezeu este alcătuit din mai multe persoane. Dimpotrivă: accentul a fost pus pe faptul că există numai un singur Dumnezeu. Prin Moise, Domnul a mărturisit despre Sine: „*Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn. Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta*” (Deut. 6:4-5). Acest lucru trebuie să rămână veșnic valabil, pentru că a fost spus chiar de către Cel veșnic.

Cuvintele din Deuteronom 4:35-39 sunt la fel o mărturie clară: „*Numai tu ai fost martor la aceste lucruri, ca să cunoști că numai Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El. Din cer, te-a făcut să auzi glasul Lui, ca să te învețe; și, pe pământ, te-a făcut să vezi focul Lui cel mare și ai auzit cuvintele Lui din mijlocul focului... Să știi dar în ziua aceasta și puneți în inimă că numai Domnul este Dumnezeu, sus în cer și jos pe pământ și că NU ESTE ALT DUMNEZEU AFARĂ DE EL*”.

Există un singur Dumnezeu, dar El Se poate descoperi pe pământ și în același timp poate să fie și în cer; glasul Lui poate răsună de sus, El fiind în același timp prezent pe pământ, ca de exemplu pe muntele Sinai. În Neemia 9:13 citim: „*Te-ai coborât pe muntele Sinai: le-ai vorbit din înălțimea cerurilor și le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orânduiri minunate*”. Aceste texte se referă la marele eveniment al primirii Legii de către poporul Israel. Domnul a coborât pe munte în focul supranatural, dar le-a vorbit cu glas puternic din cer. Poporul devenise martor la evenimentul acela și s-a speriat: „*Tot poporul auzea tunetele și sunetul trâmbiței și vedea flăcările muntelui care fugea. La priveliștea aceasta, poporul tremura și stătea în depărtare. Ei au zis lui Moise: «Vorbește-ne tu însuși și te vom asculta: dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim»*” (Exod 20:18-19).

Îngerul Domnului

Moise ne relatează că Îngerul Domnului i s-a arătat ca o flacăra de foc, pe care a văzut-o în mijlocul unui tufiș (Exod 3:2-6). În versetul 4 citim: „*Domnul (Iahveh) a văzut că el se întoarce să vadă; și Dumnezeu (Elohim) l-a chemat din mijlocul rugului și a zis: «Moise! Moise!» El a răspuns: «Iată-mă!» Dumnezeu a zis: «Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt». Și a adăugat: «Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov». Moise și-a ascuns fața, căci se temea să privească pe Dumnezeu».*

Ciudat, dar în relatarea aceasta citim că „Domnul a văzut”, „Dumnezeu l-a chemat” și, de asemenea, despre arătarea „Îngerului Domnului”. Cine a fost acolo? Cu siguranță că nu trei persoane, ci una și aceeași persoană descrisă cu trei denumiri diferite. „Îngerul Domnului” este pur și simplu descoperirea vizibilă a lui Dumnezeu în chipul unui înger. Așa umbla El ca Iahveh în Grădina Eden și vorbea cu Adam și Eva; astfel S-a întâlnit El cu Avraam în Geneza 18:1, când l-a vizitat însoțit de doi îngeri. Acolo se spune: „*Domnul i S-a arătat la stejarii lui Mamre, pe când Avraam ședea la ușa cortului, în timpul zădufului zilei*”. Avraam chiar a cerut ca picioarele vizitatorilor cerești să fie spălate și le-a pregătit o masă. Cei doi îngeri care, la fel, aveau chip de bărbați, s-au îndreptat spre Sodoma (cap. 19:1). Ei semănau atât de mult cu oamenii, încât acei homosexuali posedați de demoni, din Sodoma, au încercat să pună mâna pe ei. Domnul a rămas la Avraam și a avut o discuție mai lungă cu el. Chipul de înger în care S-a arătat Domnul, era un chip omenesc. Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său!

În Exod 33:11 citim: „*Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui*”. Moise și-a exprimat o dorință deosebită, cerându-I Domnului să meargă cu El: „*«Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște și voi avea trecere înaintea Ta. Și gândește-Te că*

neamul acesta este poporul Tău». Domnul a răspuns: «Voi merge Eu Însuși cu tine și îți voi da odihnă.» Moise I-a zis: «Dacă nu mergi Tu Însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici» (Exod 33:13-15). Sigur că Moise nu s-a îndoit de făgăduința dată lui, dar a dorit să-i fie reconfirmată, pentru că în Exod 23:20-21 Domnul l-a asigurat cu următoarele cuvinte: „Iată, Eu trimit un Înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum și să te ducă în locul pe care l-am pregătit. Fii cu ochii în patru înaintea Lui și ascultă glasul Lui; să nu te împotrivești Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El”. Îngerul acesta era o descoperire personală a Domnului.

Există și alte versete care vorbesc despre un asemenea chip vizibil. În Isaia 63:9 scrie: „În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime”. Domnul era prezent în chipul unui Înger. El este Cel ce a eliberat Israelul; El era Acela pe care-L așteptau ei. În ultimul proroc din Vechiul Testament se spune: „...Domnul pe care-L căutați: Solul legământului pe care-L doriți; iată că vine – zice Domnul oștirilor” (Mal. 3:1). Pentru „înger” și „sol” se folosește același cuvânt. În Faptele Apostolilor 7:38 citim despre darea Legii, despre Moise și despre Îngerul care i-a vorbit: „El este acela care, în adunarea israeliților din pustie, cu îngerul care i-a vorbit pe muntele Sinai și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă”. Cu toții știm că Dumnezeu nu a trimis un înger, ci Domnul Însuși a venit și i-a dat poruncile lui Moise. El pur și simplu S-a arătat în chipul vizibil al unui Înger.

Descoperirea Sa într-un chip vizibil în Vechiul Testament este de o importanță deosebită pentru descoperirea Sa personală în chip trupesc ca om. Ceea ce a trăit Iacov, tatăl celor douăsprezece seminții, trebuie să ne slujească de mărturie. Despre el este scris: „...s-a luptat cu Dumnezeu. S-a luptat cu îngerul și a fost biruitor; a plâns și s-a rugat de el. Iacov l-a întâlnit la Betel și acolo ne-a vorbit Dumnezeu. DOMNUL ESTE DUMNEZEUL OȘTIRILOR;

Numele Lui este Domnul (Iahveh) ” (Osea 12:4-5). Fie că este vorba despre Domnul oștirilor sau despre Dumnezeu, este întotdeauna același, care Se descoperă în diferite feluri, rămânând totuși, pentru totdeauna, același.

Descrierea detaliată a acestui eveniment o găsim în Geneza 32, de la versetul 24. *„Iacov însă a rămas singur. Atunci un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor. ... Omul acela i-a zis: «Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu); căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor». ... Iacov a pus locului aceluia numele Peniel (Fața lui Dumnezeu); «căci», a zis el, «am văzut pe Dumnezeu față în față și totuși am scăpat cu viață»”. Experiența aceasta nu este prea ușor de imaginat. Dumnezeul Atotputernic care locuiește în slava Sa, prezent pretutindeni, Se poate descoperi, totuși, în chipul unui bărbat cu care Iacov s-a putut lupta. Înainte de a muri, Iacov i-a binecuvântat pe cei doi fii ai lui Iosif cu brațele încrucișate și a spus: „Dumnezeul înaintea căruia au umblat părinții mei, Avraam și Isaac, Dumnezeul care m-a călăuzit de când m-am născut până în ziua aceasta, Îngerul care m-a izbăvit de orice rău, să binecuvânteze pe copiii aceștia! Ei să poarte numele meu și numele părinților mei, Avraam și Isaac și să se înmulțească foarte mult în mijlocul țării!” (Gen. 48:15-16). Dumnezeul nevăzut S-a putut arăta într-un chip vizibil.*

În Exod 24, de la versetul 9 citim: *„Moise s-a suit împreună cu Aaron, Nadab și Abihu și cu șaptezeci de bătrâni ai lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel... Ei au văzut pe Dumnezeu și totuși au mâncat și au băut”. Cine își poate închipui că s-ar putea arăta înaintea Dumnezeului Atotputernic și să mănânce și să bea în prezența Lui? Noi credem că este adevărat, pentru că așa spune Cuvântul Său cel sfânt. Niciun om nu ar fi putut să-L vadă pe Dumnezeu atunci când El era în plinătatea slavei Sale, ca Duh, în veșnicie. El a fost văzut doar de „la început”, abia după ce S-a descoperit în trup duhovnicesc. Cei șaptezeci de bătrâni și cei ce erau cu Moise L-au văzut pe Domnul Dumnezeu în slava Sa.*

Dumnezeu este real: El poate vorbi, poate auzi, poate să scrie, etc.

Prorocul Ezechiel relatează și el una din trăirile sale: „... era ceva ca o piatră de safir; în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care ședea pe el” (cap. 1:26). Niciodată n-a văzut cineva două sau trei persoane pe scaunul de domnie. Terminologia „Dumnezeu triunic” sau „Sfânta Treime” nu se găsește în Sfintele Scripturi. Niciun proroc și niciun apostol nu a interpretat vreun text din Scriptură, cum că Dumnezeu ar consta din mai multe persoane. Noi găsim numai diferite descoperiri ale acestui unic Dumnezeu.

Clarificare

Din cauza răstălmăcirilor care au fost date mai departe atâta timp, este necesar să clarificăm cui a vorbit Dumnezeu la creație când a spus: „*Să facem om după chipul Nostru...*” (Gen. 1:26). Nu dorim explicațiile acestui verset, ci avem nevoie de un răspuns neîndoielnic din Cuvântul lui Dumnezeu. Aici facem o provocare: când și unde, vreun proroc sau vreun apostol a citit sau a explicat din acest text că ar fi vorba despre mai multe persoane în cadrul Dumnezeirii? În Iov 38:4-7, Domnul l-a întrebat pe robul Său: „*Unde erai tu când („Eu” nu „noi”) am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere. Cine i-a hotărât măsurile, știi? Sau cine a întins frânghia de măsurat peste el? Pe ce sunt sprijinite temeliiile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului, atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?*” Mai limpede nu se poate spune. Când Dumnezeu a creat pământul, oștile cerești au fost prezente și au izbucnit în cântări de bucurie. Dumnezeu nu a fost singur, dar nici nu a existat în mai mult de o persoană. El nu a purtat niciun monolog și nici nu a vorbit cu un alt Dumnezeu, care de fapt nici nu există, ci a vorbit cu îngerii, numiți „fiii lui Dumnezeu” care erau în jurul Lui.

În Geneza 11:7 Domnul a vorbit din nou la plural:

„Haidem! Să Ne coborâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora”. Domnul a vorbit din nou cu cei ce erau alături de El. Dar mai înainte este versetul 5 unde scrie clar: *„Domnul S-a coborât să vadă...”*. Întotdeauna El a fost văzut înconjurat de oștile cerești. Prorocul Mica mărturisește: *„Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Său de domnie și toată oștirea cerurilor stând la dreapta și la stânga Lui”* (2 Cro. 18:18). Și în cazul acesta este foarte clar cui a vorbit Domnul. El a putut să vorbească numai cu acele ființe cerești care se aflau în prezența Lui.

Prorocul Isaia relatează una dintre trăirile sale supranaturale: *„...am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt și poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui... Strigau unul la altul și ziceau: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!»”* (Isaia 6:1-3). Asemenea relatări nu au nevoie de explicații suplimentare – acestea dau lumină. Vedem, de asemenea, deosebirea dintre îngerii cu chip de oameni și heruvimi și serafimi. Heruvimii și serafimii sunt ființe supranaturale cu aripi care-L laudă tot timpul pe Domnul; îngerii stau înaintea Lui. Ei sunt „duhuri slujitoare” (Evrei 1:14). Ei erau cei cărora le-a vorbit El în Isaia 6:8: *„Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?”* „Noi” nu a fost folosit niciodată cu referire la alte persoane din Dumnezeuire. Acest lucru este absolut imposibil. Chiar și gândul că Dumnezeu există în trei persoane, nu este altceva decât o blasfemie! El nu este „trei persoane și totuși una” și nici nu este o ființă cu trei capete. Nu este nicio „trinitate economică”, cum spun teologii moderni. (Teologia modernă susține: „În aspectul «Trinității economice», Dumnezeu Tatăl acționează ca autoritate, iar Fiul și Duhul Sfânt sunt subordonați. «Trinitate economică» este termenul dat aspectului Trinității în perioada ce a început la nașterea Domnului Isus în această lume și se va încheia după ce se va termina Împărația de o mie de ani” – n.tr.). Dumnezeu S-a descoperit celor care au crezut în El. Ei au primit făgăduințele Lui și nu au fost lăsați în întuneric cu privire la El. Nici prorocii din

Vechiul Testament și nici apostolii din Noul Testament nu au purtat vreodată o discuție despre Dumnezeu. Aceste discuții au început în sec. III d.H. când filozofii grecești și ideile romane despre zeii lor au fost aduse în creștinismul apostat (care s-a lepădat de credință – n.tr.). Așa zișii învățați au încercat să explice Dumnezeirea după închipuirile lor tradiționale. Astfel a luat ființă învățătura trinitară. Trist, dar adevărat: teologia de astăzi din biserici se bazează pe ceea ce au învățat oamenii și nu pe mărturia originală a prorocilor și apostolilor, cum se crede în general. Învățătura greșită despre Dumnezeire este privită în general ca fiind corectă, iar cea adevărată este respinsă ca falsă. Dumnezeu nu este așa cum încercăm să-L facem noi, ci așa cum este El. Oamenii își fac dumnezei, însă Domnul rămâne Dumnezeu — „*același ieri și azi și în veci*” (Psalm 102:27; Isaia 48:12, Evrei 13:8).

Dumnezeu nici nu S-a înmulțit și nici nu S-a schimbat. Niciun evreu adevărat n-ar accepta vreodată ideea trinității. Așa ceva este exclus, pentru că așa ceva nu există în toată mărturia Sfințelor Scripturi. Dumnezeu Se descoperă în diferite feluri, conform mărețului Său plan.

Trecerea

În ceea ce privește învățătura despre Dumnezeire, din cauza învățăturilor teologice – dar total nebiblice – pe care le-am moștenit până în ziua de azi, oamenii răstălmăcesc Noul Testament mult mai mult decât Vechiul Testament. Chiar la Conciliul de la Niceea (325 d. Hr.) nu a existat nicio discuție despre trinitate. Fiecărui istoric al bisericii îi este cunoscut că acolo s-a pus problema divinității lui Isus Hristos care a fost apărată de Atanasie în contradicție cu Arie care credea că Hristos a fost creat. De atunci încolo au început formulările despre trinitate. Acestea sunt un produs al raționamentelor omenești – o răstălmăcire totală a Scripturii. Cuvintele prorocilor și ale apostolilor nu au fost luate în considerare. Învățătura trinității s-a născut din gândirea filozofico-

teologică. Oamenii au încercat să-și poruncească propriei lor minți să creadă în trei persoane ca într-un singur Dumnezeu. Dar ei nu au văzut unul singur, ci trei și astfel a avut loc părăsirea monoteismului în favoarea concepției trinitare. Nu sunt „trei care formează unul” – ci este Unul, care Se descoperă ca Tată, Fiu și Duh Sfânt. Dumnezeu deasupra noastră, cu noi și în noi.

Ținând seama de mărețul plan de mântuire al lui Dumnezeu, noi înțelegem că singurul Dumnezeu a început să lucreze. În veșnicie El nu S-a descoperit nicicum. Dar la început, El a pășit afară ca „Logosul – Cuvântul”, Dumnezeul care lucrează (Ioan 1:1). Apoi El S-a descoperit într-un trup de carne. Dumnezeu a vorbit prin prorocii Săi, dar vorbirea Sa prin Fiul nu mai era o prevestire, ci era răspunsul, rezultatul. Este vorba despre cea mai mare descoperire a lui Dumnezeu Însuși. Cel ce este din veșnicie a pășit în timp și a făcut istorie. Cuvântul, care era la început, a devenit trup și a locuit printre noi (Ioan 1:14). Se făcuse lumină, o zi nouă începuse: ziua mântuirii (Isaia 49:8; 2 Cor. 6:2). Soarele neprihănirii răsărise; apăruse o nouă viață spirituală. Dumnezeu a început să-Și materializeze planul Său cu omenirea. Noi trebuie să vedem că El și descoperirile Sale nu sunt persoane diferite, în ciuda deosebirilor dintre ele. Este adevărat numai că Dumnezeu era în Hristos, sau este adevărat și faptul că El ne-a împăcat cu Sine Însuși (2 Cor. 5:19)?

Unul dintre istoricii bisericii scrie despre învățătorul bisericesc Atanasie, care la rândul său, s-a referit la Ireneu: **„Pentru Atanasie gândul că în Isus ni s-a arătat Dumnezeu Însuși, a fost hotărâtor. Însuși Dumnezeu ni s-a făcut cunoscut și ne-a răscumpărat. În El Îl avem pe Tatăl Însuși”**. Martin Luther a spus: **„Răscumpărătorul trebuie să fie Însuși Dumnezeu, pentru că nimeni altcineva nu ne putea răscumpăra din groaznica noastră cădere în păcat și moarte veșnică. Nu puteam fi mântuiți decât printr-o persoană veșnică care să aibă putere asupra păcatului și a morții, să le înlăture pe acestea și să ne aducă neprihănirea și viața veșnică. Aceasta nu putea fi un înger, nicio creatură, ci**

trebuia să fie Dumnezeu Însuși”.

Învățătura cu totul nebiblică despre trinitate a devenit cea mai mare piedică pentru evrei, musulmani și toți ceilalți. În loc să vadă descoperirile lui Dumnezeu ca Tată, Fiu și Duh Sfânt una după alta, mintea omenească le-a așezat una lângă alta, ca pe trei persoane. Fiecărui om cu frică de Dumnezeu ar trebui să-i fie clar că Vechiul și Noul Testament trebuie să corespundă pe deplin și că nu poate exista nicio contradicție. Profetia și împlinirea acesteia trebuie să fie în concordanță și, de fapt, sunt. Vechiul Testament spune că El va veni, iar Noul Testament confirmă faptul că El a venit într-un chip omenesc.

Conform Geneza 1:26-28, Adam a fost creat după chipul lui Dumnezeu, adică într-un trup duhovnicesc. În vremea aceea Dumnezeu nu Se arătase încă într-un trup de carne. Mai târziu, în Geneza 2:7, Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului. După aceea El a scos-o pe Eva din Adam. Pentru că omul a căzut în păcat în trupul de carne, Dumnezeu a trebuit să vină într-un trup de carne ca să ne poată răscumpăra. Hristos a fost al doilea Adam. Pe Golgota coasta Lui a fost deschisă și Mireasa Lui a fost răscumpărată prin sânge. Ea este carne din carnea Lui, os din oasele Lui (Efes. 5:30). Omul trebuia să capete natura divină, de aceea Dumnezeu a devenit om după trup, dar în același timp a rămas Dumnezeu, în Duhul. El era ca Tată în ceruri și pe pământ ca Fiu. Acest lucru a trebuit să se întâmple ca să unească cerul și pământul – Dumnezeu și omul.

Noul Testament mărturisește despre un singur Dumnezeu, ca și Vechiul Testament. Descoperirile ca Tată, Fiu și Duh Sfânt nu L-au înmulțit pe singurul Dumnezeu. „*Isus i-a răspuns: «Cea dintâi poruncă este aceasta: «Ascultă Israele! Domnul Dumnezeuul nostru, este un singur Domn»; și: «Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta»; iată porunca dintâi»*” (Marcu 12:29-30). Cum poate să își închipuie cineva că Domnul ar fi spus ceva contrar Cuvântului lui Dumnezeu? Apostolul Pavel spune în

Romani 3:30: „...deoarece Dumnezeu este Unul singur și El va socoti neprihăniți, prin credință, pe cei tăiați împrejur și tot prin credință și pe cei netăiați împrejur”. În epistola lui Iuda, apostolul scrie: „... singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii și acum și în veci. Amin” (vers. 25).

Înainte de a ne ocupa de diferitele descoperiri, trebuie subliniată încă o dată dumnezeirea Sa din perspectiva Noului Testament. Romani 9:4-5: „Ei sunt israeliți, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii și din ei a ieșit, după trup, Hristosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin!” Cine ar putea să nege o asemenea afirmație? Apostolul Ioan o exprimă astfel: „Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. EL este Dumnezeu adevărat și viața veșnică” (1 Ioan 5:20). Dumnezeu Se poate descoperi ca Tată, Fiu și Duh Sfânt și să rămână totuși același Dumnezeu.

Pavel depune o mărturie copleșitoare, spunând: „Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei... «Cel („Dumnezeu”, în alte traduceri: King James, Young’s Literal, Darby, Luther, traducerea „Fidela” în lb. Rom., etc. – n.tr.) ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă” (1 Tim. 3:16). Mărturia unitară a prorocilor și apostolilor trebuie auzită și acceptată de către toți aceia care cred. Pavel scrie către coloseni: „... pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei” (cap. 2:2-3). Numai dacă primim adevărata descoperire a lui Isus Hristos vom avea acces la toate aceste comori ascunse. Dumnezeirea lui Isus Hristos este temelia credinței noastre și condiția absolută pentru răscumpărarea noastră.

Creatorul

Aceleași noțiuni care au fost folosite în Vechiul Testament pentru Dumnezeu, sunt folosite în Noul Testament pentru Domnul Isus: Răscumpărător, Împărat, Păstor, Judecător, etc. Noi știm că Dumnezeu este Creatorul. Trebuie să fie clar că numai Unul este Cel care a creat. În Ioan 1:10 citim: „...*lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut*”. Această afirmație se referă la Domnul Isus Hristos. Tot la El se referă Coloseni 1:16-17: „*Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El*”. Putem împăca aceste afirmații cu toate celelalte relatări despre creație?

În 1 Corinteni 8:6 este scris: „... *totuși pentru noi nu există decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi*”. Aici sunt subliniate două lucruri: mai întâi, că există numai un Dumnezeu, care este Tatăl și ni se spune că toate lucrurile au fost create de El. Apoi se spune că există un singur Domn, Isus Hristos și toate lucrurile au fost făcute prin El. Atunci prin cine a avut loc creația? Avem noi doi creatori? Sigur că nu. Există numai un singur Creator. El este Dumnezeu și S-a descoperit ca Tată în Fiul. Și Fiul este Domn, iar ca Domn El este Dumnezeu.

În cartea profetică a Noului Testament, Apocalipsa, citim din nou despre Domnul Dumnezeu: „*Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!*” (Apoc. 4:11). Vedem că este nevoie să luăm diferite versete care se referă la aceeași temă, ca să avem o imagine clară.

„EU SUNT”

În Ioan 8:24 Domnul nostru spune: *„De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că EU SUNT, veți muri în păcatele voastre”*. Dacă noi nu credem că „EU SUNT” ne-a răscumpărat, vom muri în păcatele noastre. „EU SUNT” a vorbit încă din zilele lui Moise: *„Moise a zis lui Dumnezeu: «Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel și le voi spune: ,Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi’; și mă vor întreba: ,Care este Numele Lui?’ Ce le voi răspunde?» Dumnezeu a zis lui Moise: «EU SUNT Cel ce sunt.» Și a adăugat: «Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: ,Cel ce se numește EU SUNT, m-a trimis la voi’ »”* (Exod 3:13-14).

Domnul nostru a folosit de repetate ori în Noul Testament aceste cuvinte din Vechiul Testament, referindu-Se la Sine. El a spus: *„EU SUNT Calea, Adevărul și Viața”*. *„EU SUNT învierea”*. *„EU SUNT pâinea vieții”*. *„EU SUNT lumina lumii”*, etc. În Ioan 8:57 este scris: *„N-ai nici cincizeci de ani», I-au zis iudeii, «și ai văzut pe Avraam!» Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte ca să se nască Avraam, SUNT EU».*” „EU SUNT” a fost același Domn care le-a vorbit lui Avraam și lui Moise.

În Isaia 44:6b Domnul vorbește astfel: *„EU SUNT Cel dintâi și Cel de pe urmă și afară de Mine, nu este alt Dumnezeu”*. Un cuvânt asemănător găsim în Isaia 48:12b: *„EU, EU SUNT Cel dintâi și tot EU SUNT și Cel din urmă”*. Aceeași expresie este scrisă și în Noul Testament: *„Nu te teme! EU SUNT Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor”* (Apoc. 1:17-18). Iahveh vorbește în Vechiul Testament: *„EU SUNT Cel dintâi și Cel de pe urmă”*. Isus, Domnul nostru, spune în Noul Testament: *„EU SUNT Cel dintâi și Cel de pe urmă”*. Dacă ar fi două persoane diferite, am dori să știm care din ei este de fapt Cel dintâi și Cel de pe urmă? Este minunat să urmărim dovada Cuvântului! În Apocalipsa 1:8 se spune frumos: *„EU SUNT Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul”*, zice Domnul Dumnezeu, *«Cel ce*

este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic»”. Nu este foarte ciudat că Domnul Isus Se referă la Sine ca fiind Cel Atotputernic? Nu, ar fi fost ciudat dacă ar fi făcut altfel! Este minunat să urmezi Cuvântul și să-ți fie descoperit prin Duhul Sfânt. *Iahveh* din Vechiul Testament este Isus din Noul Testament. El rămâne întotdeauna același. O însemnătate deosebită are propria Lui mărturie din Apocalipsa 1:8. Noi trebuie să credem propria Lui mărturie, așa cum se găsește aceasta în Scriptură. Dumnezeu nu va scrie o Biblie nouă. El ar spune astăzi ce a spus El întotdeauna; El nu trebuie să Se corecteze. Noi avem nevoie de corectare.

Împăratul

Cât de des a fost numit Domnul Dumnezeu în Vechiul Testament „Împărat”, sigur nu a rămas ascuns niciunui cititor al Bibliei. David s-a rugat: *„Ia aminte la strigătele mele, Împăratul meu și Dumnezeul meu, căci către Tine mă rog!”* (Psalm 5:2). Prorocul Ieremia a spus: *„Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un Împărat veșnic”* (cap. 10:10). Prorocul Isaia o spune astfel: *„Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor...”* (cap. 44:6).

În Zaharia 9:9 găsim făgăduința despre Răscumpărător: *„Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor...”*. Această făgăduință profetică s-a împlinit literalmente în Noul Testament, în Matei 21:1-5. Mulțimea și-a dat seama că Împăratul ei intra în Ierusalim. Inimile lor erau pline de bucurie și ei au încercat să exprime practic bucuria aceasta, împodobind drumul și strigând: *„Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cerurile preainalte!”*

Când S-a născut Mântuitorul, magii au venit la Ierusalim și au întrebat: *„Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor?”* (Mat. 2:2). Când era înaintea lui Pilat, Domnul nostru a fost întrebat: *„Ești Tu Împăratul Iudeilor?”* Pilat a întrebat iarăși: *„Atunci un*

Împărat tot ești!», i-a zis Pilat. «Da», a răspuns Isus. «Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu»” (Ioan 18:33-37).

Așa cum în Vechiul Testament, Domnul Dumnezeu a fost numit *Împărat*, la fel a fost descris Isus Hristos în Noul Testament, ca *Împărat*. Pavel cuprinde aceasta prin următoarele cuvinte: „*A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin*” (1 Tim. 1:17). O, ce adâncime a înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu! Totuși, este nevoie de mai mult decât a alinia niște versete. Numai prin descoperire divină Îl putem cunoaște pe Dumnezeu. Numai cine crede că Dumnezeu S-a descoperit personal în Hristos, poate să recunoască toate textele biblice în contextul lor.

Împărăția anunțată va fi în curând pe pământ. Acest eveniment a fost deja prevestit în Cuvântul profetic: „*Cântați lui Dumnezeu, cântați! Cântați Împăratului nostru, cântați! Căci Dumnezeu este Împărat peste tot pământul: cântați o cântare înțeleaptă! Dumnezeu împărățește peste neamuri, Dumnezeu șade pe scaunul Lui de domnie cel sfânt*” (Psalm 47:6-8). Dumnezeu este un Împărat mare și Împărăția Lui va fi pe tot pământul. Psalmul 96:9-10 spune: „*Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte, tremurați înaintea Lui, toți locuitorii pământului! Spuneți printre neamuri: «Domnul împărățește! De aceea lumea este tare și nu se clatină.» Domnul judecă popoarele cu dreptate*”. Întreaga creație așteaptă clipa aceea măreață.

În Apocalipsa 11:17 se vestește: „*Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești*”. Vedem că uneori se spune despre Dumnezeu că este Împărat și la fel se spune și despre Domnul Isus Hristos, iar noi știm că este un singur Împărat și o singură Împărăție. În Matei 25:31-32 este scris: „*Când va veni Fiul omului în slava Sa cu toți sfinții îngeri, va ședa pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor*

fi adunate înaintea Lui”. Am putea să întrebăm iarăși cine va fi Cel ce va ședea pe scaunul de domnie. În Zaharia 14:9 citim: „*Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn și Numele Lui va fi singurul Nume*”. Din același context face parte și Apocalipsa 15:3: „*Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!*” Aceste texte ne arată că Domnul Dumnezeu și Domnul Isus Hristos sunt descriși în același fel, ca Împărat. Dacă *Iahveh* al Vechiului Testament nu este Isus din Noul Testament și dacă nu este adevărat că Domnul este Dumnezeu, atunci am avea de-a face cu doi Împărați diferiți. Sigur că acest lucru este imposibil!

Judecătorul

Multe texte biblice mărturisesc că Dumnezeu este Judecător. Psalmul 7:11 spune: „*Dumnezeu este un Judecător drept...*”. În Psalmul 50:6 se spune: „*... căci Dumnezeu este Cel ce judecă*”. În Psalmul 58:11: „*Da, este un Dumnezeu care judecă pe pământ!*” Prorocul Isaia a scris în cap. 33:22: „*Căci Domnul este Judecătorul nostru, Domnul este Legiuitorul nostru, Domnul este Împăratul nostru: El ne mântuiește!*” Cel care a dat Legea va judeca conform Legii Sale. Iacov o exprimă în Noul Testament astfel: „*Unul singur este Dătătorul și Judecătorul Legii: Acela care are putere să mântuiască și să piardă*” (cap. 4:12). Prorocul Ieremia vorbește de asemenea despre Domnul ca Judecător: „*O, Doamne Dumnezeul oștirilor, Tu care ești un Judecător drept*” (cap. 11:20). Pavel putea spune la sfârșitul vieții sale: „*De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în «ziua aceea» Domnul, Judecătorul cel drept*” (2 Tim. 4:8). În Ioan 5:22 scrie: „*Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului!*”

În Faptele Apostolilor cap. 10, pe când predica în casa lui Corneliu, Petru a spus că Isus este Judecătorul rânduit de Dumnezeu pentru cei vii și cei morți (vers. 42). Comparați cu

Evrei 12:23 unde se spune despre Dumnezeu: „*V-ați apropiat ... de Dumnezeu, Judecătorul tuturor*”. Și aici ne-am putea întreba din nou: cine va fi de fapt judecătorul? Cu siguranță va fi un singur Judecător, după cum a fost un singur Dătător al Legii. Fie că citim despre Dumnezeu, despre Domnul, despre Tatăl sau Fiul, nu are importanță. Întotdeauna este vorba de același. Noi trebuie să înțelegem că este vorba de un singur Dumnezeu, pe care Îl vedem în diferite descoperiri.

Întreruperea

Din nefericire, omenirea nu a înțeles ce dorește Dumnezeu și cum Își împlinește El planul Său. Intenția lui Dumnezeu a fost să aibă cu El în veșnicie fii și fiice. Chiar de la început, omul a fost rânduit să aibă părtășie cu Dumnezeu și să trăiască veșnic. Adam a fost coroana creațiunii și a fost creat cu o voință liberă. Lui i-a fost dată responsabilitatea – domnia asupra întregului pământ. Omul nu a fost creat ca un automat, ci a fost înzestrat cu o voință liberă, cu capacitatea de a iubi, de a simți, de a decide, etc. Totuși, pentru o părtășie desăvârșită cu Dumnezeu se cerea ascultare. Omul urma să stăpânească pământul, dar să se supună stăpânirii Celui Atotputernic. Apoi a sosit clipa când trebuia luată o hotărâre, iar Domnul a dat o poruncă ușor de îndeplinit (Gen. 2:15-17). Dar omul a eșuat; aceasta arată tendința omului de a încerca și de a vedea rezultatul. Prin aceasta a pierdut părtășia cu Dumnezeu. Armonia dintre Creator și creație a fost distrusă și a avut loc o despărțire.

Cât a durat această părtășie netulburată cu Dumnezeu, nu ni se spune. Înaintea căderii nu exista păcat, nici lacrimi, nici boală, nici durere, nici moarte. Pentru că noi am fost rânduiți să trăim veșnic, Dumnezeu a făcut o cale prin care să ne aducă în starea de la început.

Primul care I s-a împotrivit lui Dumnezeu a fost ființa angelică numită Lucifer. În Isaia 14:12 citim: „*Cum ai căzut*

din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!” În Ezechiel 28 de la vers. 13 este descrisă aceeași ființă: „*Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu...*”, „*Erai un heruvim ocrotitor cu aripile întinse...*”, „*Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine*”.

Ființa aceasta este cel mai mare dușman al lui Dumnezeu. El nu a fost mulțumit de locul rânduit lui de Dumnezeu, ci a vrut să se înalțe. De când s-a despărțit de Dumnezeu are un singur scop: să despartă și omenirea de Dumnezeu. Pentru că Satana este o ființă spirituală, nu putea să înșele neamul omenesc fără a intra în șarpe. Pe vremea aceea, specia aceasta nu era o reptilă, ci abia după blestem a devenit el astfel (Gen. 3:14). Așa cum reiese din Geneza 3, șarpele a purtat o discuție amănunțită cu Eva. Ea a fost atrasă în argumente, iar acestea seamănă întotdeauna îndoială. Dumnezeu a vrut să spună exact ce a spus și a spus exact ce a vrut să spună. Dar șarpele a argumentat: „*Hotărât că nu veți muri*”. Eva a început să se îndoiască de Cuvântul lui Dumnezeu. Așa începe Satana cu fiecare din noi. A te îndoii de Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu este, de fapt, o inspirație directă din partea celui rău.

Dumnezeu l-a avertizat pe Adam: „*dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit*” (Gen. 2:17). Satana i-a spus Evei, prin șarpe, exact contrariul: „*Hotărât, că nu veți muri*” (Gen. 3:4). Acum ea trebuia să ia o hotărâre: ce și pe cine să creadă? Acolo a mai fost vorba despre plăcerea ochilor, cunoștință, deschiderea ochilor, a fi ca Dumnezeu, etc. Eva a fost atrasă în „vraja” lui și apoi a fost înșelată. La rândul ei, ea l-a atras pe Adam în păcat și astfel părtășia între Dumnezeu și oameni a fost distrusă.

De atunci toată lumea este despărțită de Dumnezeu și se află sub influența Satanei. Fiecare om care este născut în lumea aceasta, este un copil al morții. În viață nu este nimic mai sigur ca moartea.

După fărădelege, Domnul a trebuit să-i alunge din Grădină

pe Adam și Eva, ca să nu mănânce din pomul vieții și să trăiască veșnic în păcat. Înainte de a primi viața veșnică trebuia să fim răscumpărați. Dumnezeu Însuși i-a îmbrăcat pe Adam și Eva în piei. S-a vărsat astfel sânge, arătând că împăcarea va avea loc numai prin vărsare de sânge. A fost o măreață zi a răscumpărării. Când Hristos era pe moarte, El i-a răspuns celui care-L striga: „*Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai*” (Luca 23:43). Din ziua aceea de pe Golgota, fiecare poate intra iarăși în rai prin credința în răscumpărarea făcută prin Isus Hristos.

Fiecare om născut în lumea aceasta este despărțit de Dumnezeu. Oricare din noi ar fi procedat ca Adam și Eva. De aceea cu toții suntem vinovați înaintea lui Dumnezeu și avem nevoie de răscumpărare. Ceremoniile religioase care se practică pretutindeni din „frică de Dumnezeu” sau de pedeapsă, nu au nimic în comun cu mântuirea noastră. Acestea pot fi asemănate cu frunzele de smochin din care și-au făcut șorțuri Adam și Eva. Așa cum i-a găsit Domnul pe primii oameni după ce au încălcat Cuvântul Său, în aceeași stare îi găsește pe toți de atunci încoace, pentru că noi toți am încălcat poruncile Lui și suntem vinovați.

În primele două milenii au fost numai câțiva oameni, ca de exemplu Enoh, Noe și Avraam, cărora li S-a descoperit Dumnezeu. Omenirea mergea pe căi proprii și se închina la idoli. În timpul lui Moise, Dumnezeu a ales Israelul ca popor al Său. Au fost date poruncile; au fost rânduite diferite jertfe, cum ceruse Domnul pe vremea aceea. Aceste jertfe nu puteau să efectueze o răscumpărare definitivă, ci doar acopereau păcatele. Ele erau un îndrumător spre marea jertfă a Mielului lui Dumnezeu care urma să ridice păcatele lumii. El urma să îndepărteze zidul de despărțire dintre Dumnezeu și omenire. Legea a fost necesară, căci numai prin aceasta ajungem la cunoștința păcatului (Rom. 3:20) și atunci recunoaștem nevoia de mântuire. Duhul lui Dumnezeu ne convinge pe baza poruncilor date. Noi mărturisim cu părere de rău că nu le putem ține și ne recunoaștem vinovați. Astfel recunoaștem starea noastră păcătoasă și necesitatea mântuirii.

Puntea de legătură

Întreruperea temporară prin neascultarea omenească nu putea să facă fără putere planul veșnic al lui Dumnezeu cu omenirea. Prin călcarea poruncii, noi am fost despărțiți de Dumnezeu, dar prin împăcare suntem readuși în părtășie cu El. Dumnezeu nu a renunțat. El a zis: „...*nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască*” (Ezec. 33:11). El a croit o cale prin care să ne aducă înapoi. El ne-a răscumpărat. El a biruit moartea și locuința morților și ne-a dăruit viața veșnică. Noi nu aveam cum să ne apropiem de Dumnezeu. El a trebuit să vină la noi și să facă o cale ca noi să putem merge la El. Fiecare cunoaște prorocia din Isaia 40:3: „*Un glas strigă: «Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru»*”. În versetele 9-10 citim: „*Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună; înalță-ți glasul, nu te teme și spune cetăților lui Iuda: «Iată Dumnezeul vostru! Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere și poruncește cu brațul Lui»*”. În Isaia 52:10 este scris: „*Domnul Își descoperă brațul Său cel sfânt înaintea tuturor neamurilor; și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru!*” În cap. 35:4 se spune: „*Spuneți celor slabi de inimă: «Fiți tari și nu vă temeți! Iată Dumnezeul vostru... El Însuși va veni și vă va mântui»*”.

Răscumpărătorul urma să fie Însuși Dumnezeu. Acest lucru este foarte clar din toate textele Vechiului Testament. Pe întreaga durată a celor patru mii de ani, niciodată nu găsim un Tată care vorbește unui Fiu în ceruri. Ca Duh, Dumnezeu nu putea să guste moartea, de aceea a trebuit să Se arate într-un trup de carne. Numai așa a fost posibil ca El să ne răscumpere din trupul acesta de moarte și să ne reazeze în starea de la început, pe care am avut-o înaintea căderii și pe care o vor poseda, după înviere, credincioșii adevărați.

Creația divină

Dumnezeu a făcut începutul unei creații noi, prin zămislire. Neamul omenesc a început prin creație. Neamul dumnezeiesc a început prin zămislire. Între Dumnezeu și oameni trebuia stabilită o relație de Tată-fiu. El nu a putut face aceasta prin Avraam, Moise sau vreun alt proroc, pentru că toți aceștia fuseseră născuți în lumea aceasta printr-o zămislire firească, fiind astfel o parte a creației căzute în păcat. Dumnezeu a făcut începutul unei creații noi printr-o zămislire supranaturală: aceasta s-a petrecut prin singurul Fiu zămislit (sau: născut - n.tr.). Dumnezeu a creat sămânța de viață în fecioara Maria. Ea a fost doar purtătoarea Copilului. Maria a spus: „*Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale!*” (Luca 1:38). Scriptura nu știe nimic despre o „mamă a lui Dumnezeu”; nici prorocii și nici apostolii nu cunoșteau noțiunea aceasta. De când să aibă Dumnezeu o mamă? Dumnezeu este veșnic și nu a fost născut niciodată. Isus Însuși nu a numit-o niciodată „mamă” pe Maria, ci întotdeauna numai „femeie”.

Hristos a devenit Cel întâi născut dintre mai mulți frați (Rom. 8:29). Adam a fost fiul creat al lui Dumnezeu, Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu zămislit în mod supranatural. Numai prin El ne putem primi nașterea din nou și să devenim parte a neamului dumnezeiesc, pe pământ. Este scris: „*Suntem din neamul Lui... Astfel, dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu...*” (Faptele Ap. 17:28-29).

Având în vedere faptul că Dumnezeu a început o creație nouă, înțelegem mult mai bine Apocalipsa 3:14: „*...Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul zidirii (creației) lui Dumnezeu*”. Aici nu este vorba despre crearea universului, ci despre începutul noii creații prin zămislire divină. Așa cum a primit Maria Cuvântul făgăduit și a fost umbrită de Duhul Sfânt, tot așa toți fiii și fiicele lui Dumnezeu trebuie să primească Cuvântul făgăduit, apoi Duhul Sfânt coboară peste ei ca să producă o nouă viață. Domnul a spus-o foarte clar: „*dacă un*

om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3). În același capitol ni se spune și cum are loc nașterea duhovnicească – cu siguranță că nu prin ceremonii religioase. Sămânța divină, care este Cuvântul, trebuie pusă mai întâi în sufletul nostru. Fără sămânța divină nu poate exista naștere din nou și nici viață duhovnicească. Toate ceremoniile religioase nu sunt altceva decât pretenții false. Toate acestea sunt zadarnice și constituie cel mai mare obstacol pus în calea oamenilor.

Mântuitorul nostru trebuia să fie om și în același timp Dumnezeu, dar acest lucru a fost greșit înțeles. În Ioan 10, de la vers. 33, iudeii L-au acuzat pe Domnul de hulă și au zis: „*«Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu.»* Isus le-a răspuns: *«Nu este scris în Legea voastră: „Eu am zis: sunteți dumnezei?”»*” (Psalm 82:6). *Dacă Legea a numit «dumnezei» pe aceia cărora le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu – și Scriptura nu poate fi desființată – cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: «Sunt Fiul lui Dumnezeu!»*”. În Vechiul Testament, Cuvântul Domnului a venit la proroci. Ei au fost numiți dumnezei datorită substanței divine pe care au primit-o și care este Cuvântul. Din Dumnezeu poate ieși numai ceva divin. Astfel Cuvântul care vine de la Dumnezeu este sămânța divină (Luca 8:11) prin care noi devenim copii ai lui Dumnezeu. „*El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui*” (Iacov 1:18). Apostolul Petru subliniază același lucru prin următoarele cuvinte: „*...fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac*” (1 Pet. 1:23). Acest lucru să nu rămână o simplă învățătură; trebuie să fie o trăire personală. Cu siguranță că nu este suficient să iei o decizie și să te alături unei biserici.

Să revenim acum la subiectul nostru despre dumnezeire. În timpul celor aproximativ patru mii de ani ai Vechiului Testament, prorocii nu I s-au adresat lui Dumnezeu ca „Tată ceresc”. De asemenea, nu este relatat că ei s-ar fi adresat unui Fiu al lui

Dumnezeu. Pur și simplu nu există așa ceva. Este foarte important să știm aceasta. Făgăduințele se află în Vechiul Testament, dar împlinirea acestora este în Noul Testament. Trecerea de la Vechiul la Noul Testament a fost absolut necesară pentru mântuirea noastră. A avut loc o nouă descoperire a lui Dumnezeu, în legătură cu legământul cel nou și pentru că noi urma să fim făcuți fiu, această descoperire a trebuit să aibă loc în Fiul. În același timp, noi recunoaștem că același Domn Iahveh din Vechiul Testament este Fiul, Domnul Isus, în Noul Testament.

Dumnezeul nevăzut, *Elohim*, S-a descoperit vizibil în timpul Vechiului Testament ca Domnul, *Iahveh*. Același Dumnezeu este Tatăl, care S-a descoperit în Fiul, într-un trup omenesc vizibil. Numele „Isus” (evreiește *Iahșua*) înseamnă „Iahveh Mântuitorul”. Fiecare Nume al lui Dumnezeu trebuie lăsat în legătura de care aparține. Acolo unde se folosește cuvântul „Tatăl”, acesta nu poate fi înlocuit cu „Fiul”; dacă se vorbește despre „Fiul”, nu se poate folosi denumirea „Tatăl”. Totul își are locul său exact, ca de exemplu Creator, Mântuitor, Împărat, Judecător, ș.a.m.d. Diferitele descoperiri ale lui Dumnezeu nu pot fi schimbate între ele. Singurul Dumnezeu, care are multe calități, a devenit Tatăl nostru ceresc de când S-a descoperit pe pământ în Fiul. Ca Tată, El nu a fost născut niciodată și nici nu a murit vreodată. Ca Fiu, El a fost născut, El a suferit, a murit și apoi a înviat.

Dumnezeu a fost preocupat de noi, de aceea a trebuit să ne facă o parte din planul Său, prin răscumpărare. În Romani 6:5 este scris: *„În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui”*. Pe cât de sigur S-a descoperit Dumnezeu în Hristos, la fel de sigur Se va descoperi Hristos în credincioși și la fel de sigur cum a înviat El din morți, cei ce sunt ai lui Hristos vor avea și ei parte de prima înviere. *„Și Dumnezeu, care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi cu puterea Sa”* (1 Cor. 6:14).

Trebuie să observăm și faptul că nici o dată nu găsim scris nicăieri în Biblie termenul de „Fiul veșnic” sau „Fiul ceresc”, dar

găsim „Dumnezeul veșnic” și „Tată ceresc”. Trebuie să luăm bine seama la toate acestea. De exemplu nimeni nu a spus „L-am văzut pe Dumnezeu, deci L-am văzut pe Domnul”; dar toți aceia care L-au văzut pe Domnul au putut spune: „L-am văzut pe Dumnezeu”. Nici Tatăl nu a putut spune: „Cine Mă vede pe Mine, acela Îl vede pe Fiul”, dar Fiul putea să spună: „*Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl*” (Ioan 14:9). Noi Îl putem cunoaște pe Dumnezeu numai prin descoperire divină. Nu ne oprim la diferitele Sale descoperiri, ci mergem înapoi până la originea lor: Dumnezeu. În Luca 10:22 este scris: „...și nimeni nu știe cine este Fiul, afară de Tatăl, nici cine este Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere”.

Dumnezeu a plănuit toate lucrurile înaintea întemeierii lumii. Deja din veșnicie urma ca slava Lui să fie descoperită prin Isus Hristos. Prin cunoștința Lui de mai înainte, El a putut să-i aleagă înaintea întemeierii lumii pe cei ce urmau să devină fiii și ficele Sale (Efes. 1:4-5). El le-a putut scrie numele în cartea vieții Mielului, înainte de începutul timpului (Apoc. 13:8). Există o alegere divină mai dinainte: Hristos a fost rânduit mai dinainte să fie Răscumpărătorul, iar Mireasa Lui a fost rânduită mai dinainte să fie răscumpărată. Pe baza științei Lui mai dinainte, Dumnezeu i-a cunoscut pe aceia care vor primi Cuvântul Său și mântuirea, de aceea i-a putut rândui mai dinainte pentru viața veșnică. Prin cunoștința Lui mai dinainte, El ne-a inclus în mărețul Său plan (Rom. 8:29-30).

Să luăm bine seama

În creștinătatea din zilele noastre puteți auzi clerul spunând „Fiți binecuvântați de Dumnezeu Tatăl, de Dumnezeu Fiul și de Dumnezeu Duhul Sfânt”. Dar trebuie să recunoaștem că o asemenea formulare nu a fost folosită nici măcar o singură dată de vreun proroc sau apostol. Sigur că Dumnezeu este Tatăl nostru, dar nu veți găsi termenul de „Dumnezeu Fiul”, ci FIUL LUI

DUMNEZEU sau Fiul Celui Preaînalt. Același lucru este valabil și în cazul Duhului Sfânt: nici măcar o dată nu găsim în Scriptură pe cineva spunând „Dumnezeu Duhul Sfânt”. Nu „Dumnezeu Duhul Sfânt” se mișcă deasupra apelor, ci DUHUL LUI DUMNEZEU (Gen. 1:2).

Este de neînțeles de ce a fost falsificat totul. Nu „Dumnezeu Duhul Sfânt” a coborât peste Mesia când Acesta a fost botezat, ci Duhul lui Dumnezeu (Mat. 3:16). Nu „Dumnezeu Duhul Sfânt” a umbrit-o pe Maria, ci așa cum este scris: „*DUHUL SFÂNT Se va coborî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat FIUL LUI DUMNEZEU*” (Luca 1:35). Cuvântul „Dumnezeu” este folosit ca și combinație numai când se vorbește despre Tatăl, de exemplu „*Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl...*” – dar niciodată atunci când este vorba despre Fiul sau despre Duhul. Dacă Duhul Sfânt ar fi o altă persoană, atunci Copilul trebuia numit „Fiul Duhului Sfânt”, pentru că Duhul Sfânt a umbrit-o pe Maria. Duhul Sfânt este pur și simplu Duhul lui Dumnezeu, iar Fiul lui Dumnezeu este descoperirea Tatălui Însuși în chip vizibil.

În Ioel 2:28 Dumnezeu a spus: „*După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură...*”. Împlinirea acestei făgăduințe ne este descrisă în Faptele Apostolilor cap. 2. Dumnezeu nu a turnat o altă persoană, ci pur și simplu a turnat Duhul Lui, exact așa cum a făgăduit. În Faptele Apostolilor 1:4-8, Isus a vorbit despre făgăduința Tatălui. El nu a spus numai că va trimite Duhul Sfânt (Ioan 16:7), ci a făgăduit că El Însuși Se va întoarce (Ioan 14:18). Ambele sunt adevărate: în ziua Cincizecimii El a locuit în credincioși prin Duhul. Acum Hristos este în noi ca Duh, nădejdea slavei (Col. 1:27).

În prima sa predică, Petru s-a referit la evenimentul acela minunat: „*Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți*” (Faptele Ap. 2:33). Totul este foarte simplu, doar teologii au făcut lucrurile atât de complicate. Ioan Botezătorul vestise deja

această experiență, cu următoarele cuvinte: „*El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc*” (Mat. 3:11). Adevărata învățătură apostolică este că în Hristos, Dumnezeu a fost cu noi, iar prin Duhul Sfânt, El locuiește în noi. În Ioan 4:24 Domnul a spus: „*Dumnezeu este Duh*”. Astfel, El a turnat din Duhul Său. În 2 Corinteni 3:17 Pavel scrie: „*Căci Domnul este Duhul*”. Ce spuneți acum? Dumnezeu este Duhul, Domnul este Duhul, Duhul Sfânt este Duhul – dar este un singur Duh și Acela este Duhul lui Dumnezeu.

Indiferent dacă este scris în Scriptură „Duhul lui Dumnezeu”, „Duhul Domnului” sau „Duhul Sfânt”, întotdeauna este vorba despre unul și același Duh. Indiferent că citim despre Tatăl, despre Fiul sau despre Duhul Sfânt, toate aceste descoperiri își au originea în Dumnezeul Atotputernic. Fiul și Duhul Sfânt nu pot fi separați de Dumnezeu. În Fiul, Dumnezeu a refăcut părtășia cu noi, prin Duhul noi avem părtășie cu El. Fiul a spus: „*Am ieșit de la Tatăl*” (Ioan 16:28); același lucru este spus și despre Duhul Sfânt: „*...Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl...*” (Ioan 15:26). Astfel, Fiul și Duhul Sfânt nu ședea la stânga și la dreapta Tatălui, ci au ieșit de la Tatăl. Acesta este adevărul absolut biblic!

Calitatea de Fiu

În Psalmul 2:7 citim: „*Eu voi vesti hotărârea Lui – zice Unsul – Domnul Mi-a zis: «Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut»*”. Cuvântul „astăzi” nu se referă în niciun caz la veșnicie, pentru că veșnicia nu posedă noțiunea de „ieri”, „azi” și nici „mâine”. „Astăzi” este o noțiune care se referă la timp. În Vechiul Testament acest text era o prorocie despre ceea ce urma să se împlinească în viitor. Acum noi privim în urmă și vedem că s-a împlinit. Întregul plan de mântuire a fost enunțat în Cuvântul profetic din Vechiul Testament. Dar împlinirea fiecărei făgăduințe are loc în Noul Testament.

În Psalmul 2:8 citim despre Fiul: „*Cere-Mi și-Ți voi da neamurile de moștenire și marginile pământului în stăpânire!*”

Tuturor trebuie să le fie clar că niciun om nu poate fi mântuit prin simplul fapt că el crede în existența lui Dumnezeu, pentru că și Satana crede în El și tremură (Iacov 2:19). Credința mântuitoare constă în faptul că singurul Dumnezeu adevărat ne-a împăcat cu El prin Fiul. Dacă cineva nu crede în descoperirea directă a lui Dumnezeu în Hristos, este pur și simplu pierdut. Încă mai este valabil versetul care spune: „*Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta*” (Faptele Ap. 16:31). Fiul a devenit Mântuitorul nostru, de aceea trebuie să credem în El, ca să fim mântuiți.

În Psalmul 2:12 tema aceasta este luminată și mai puternic: „*Dați cinste Fiului, ca să nu Se mânie și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți câți se încred în El!*” Noi nu putem trece cu ușurință peste acest Cuvânt. Mulți vorbesc despre Dumnezeu, despre iubitorul Tată ceresc, dar nu recunosc că Tatăl a devenit Mântuitorul nostru prin Fiul. Astfel, adevărata credință în Tatăl începe cu credința în Fiul, pentru că răscumpărarea noastră a avut loc în Fiul. Singura credință valabilă în Dumnezeu este credința în Domnul Isus Hristos. Numai în El, Dumnezeu S-a întâlnit personal cu omenirea și în El Îl putem întâlni și vedea pe Dumnezeu și să fim mântuiți. Noi trebuie să credem în El așa cum S-a descoperit El pentru noi, aducând mântuire (Tit 2:11-14).

Din pricina noastră El a trebuit să inițieze o relație de Tată-Fiu. Noi urma să devenim fii și fiice ale lui Dumnezeu. În 2 Samuel 7:14 găsim vestirea profetică: „*Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu*”. Dar nu se oprește acolo, ci Dumnezeu îi include în mărețul Său plan pe toți fiii și fiicele Sale. În Osea 1:10b citim: „*...li se va zice: «Copiii Dumnezeului celui Viu»!*” Acest lucru s-a putut întâmpla prin Isus Hristos. Pavel scrie în 2 Corinteni 6:18: „*Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii si fiice, zice Domnul cel Atotputernic*”. Toți adevărații fii și fiice ale lui Dumnezeu vor asculta și se vor dovedi credincioși.

În Efeseni 1:5 apostolul pune în evidență planul lui Dumnezeu cu noi după cum urmează: „*...ne-a rânduit mai dinainte*

să fim înflați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale". Noi vorbim despre Dumnezeu și despre planul Lui cu omenirea. Există pe pământ oameni care și-au dat seama ce înseamnă să fie o parte din planul lui Dumnezeu. Ei au fost aleși în Hristos, ei sunt în El. De aceea, nicio păcă nu mai este ridicată împotriva lor. Ei au primit neprihănirea totală prin răscumpărare. Ei sunt plăcuți lui Dumnezeu și au fost așezați ca fii și fiice.

Psalmul 89:26-27 se referă la relația de Tată-Fiu: „*El Îmi va zice: «Tu ești Tatăl meu, Dumnezeul meu și Stânca mântuirii mele!» Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului*". În Vechiul Testament aceasta a fost o prorocie, dar o vedem împlinindu-se prin Isus Hristos, Domnul nostru. În trupul de carne, El a suferit și a murit ca singurul Fiu zămislit, luând locul tuturor fiilor și ficelor lui Dumnezeu. Prin învierea Lui, trupul Său a fost transformat din moarte în nemurire. Prin aceasta ni se garantează învierea și transformarea trupurilor noastre.

Aici nu este vorba numai despre o învățătură despre care, poate, le-ar plăcea oamenilor să discute. Noi ne referim la împlinirea planului divin al mântuirii, care face din copiii oamenilor copii ai lui Dumnezeu. Nu doar păcatul nostru a trebuit să fie luat de la noi, ci noi trebuia să fim răscumpărați de la moarte și eliberați din locuința morților. În Psalmul 68:19-20 este scris: „*Binecuvântat să fie Domnul care zilnic ne poartă povara, Dumnezeu, Mântuirea noastră. – Dumnezeu este pentru noi Dumnezeul izbăvirilor și Domnul Dumnezeu ne poate scăpa de moarte*". Nu a existat niciun om născut în această lume care să fi posedat putere asupra morții. Din contră, toți au murit, mai puțin Enoh și Ilie. Cea mai bună dovadă sunt nenumăratele cimitire din jurul nostru. Este o venire și o plecare. Dar Domnul a spus: „*Îi voi răscumpăra din mâna Locuinței morților, îi voi izbăvi de la moarte. Moarte, unde îți este ciuma? Locuința a morților, unde îți este nimicirea?*" (Osea 13:14).

Aceasta a fost o făgăduință în Vechiul Testament, iar acum este o realitate. Noi Îl cunoaștem pe Acela care a biruit pentru noi moartea, pe Satana și Locuința morților. În Zaharia 9:11 citim:

„Însă cât pentru tine, Sioane, din pricina legământului tău pecetluit cu sânge, voi scoate pe prinșii tăi de război din groapa în care nu este apă”. Ne aducem aminte de Lazăr și bogatul care cerea apă.

Ispășirea a fost și pentru cei ce au așteptat venirea lui Mesia. Aceștia au mers în Rai, dar atunci când a înviat Hristos, cei care au trăit în Vechiul Testament și care trebuiau să aibă parte de prima înviere, au ieșit din morminte, cu El (Mat. 27:52-53). În Efeseni 4:8 citim: *„De aceea este zis: «S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor»”*. Legământul cel nou a fost făgăduit deja în Vechiul Testament. Ieremia scrie, de exemplu, în cap. 31:31-34: *„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul. Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: «Cunoaște pe Domnul!», ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor”*.

Domnul Dumnezeu a făgăduit de asemenea: *„Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele”* (Ezec. 36:26-27). El a făcut posibil lucrul acesta.

Noi privim acum în urmă, la marea zi a ispășirii, știind că El ne-a iertat fărădelegile și nu-Și mai aduce aminte de păcatul nostru. Când a murit Mântuitorul nostru, a intrat în vigoare legământul cel nou. El a mărturisit aceasta în Matei 26:28: *„Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor”*. Evangheliile descriu

ce s-a întâmplat atunci când a murit Mântuitorul nostru. Au existat, de asemenea, martori care L-au văzut după ce a înviat. Nu este o poveste, ci este adevărul. El a ieșit Biruitor.

Apostolul Petru scrie despre acest măreț eveniment: *„Hristos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în Duh”* (1 Pet. 3:18). Noi suntem răscumpărați cu un preț scump, suntem mântuiți, eliberați. Moartea și locuința morților și-au pierdut pretențiile asupra noastră. Noi credem pur și simplu ceea ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său: *„Astfel, dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor”* (Evrei 2:14-15).

El a încheiat lucrarea de răscumpărare și a treia zi a înviat. Apoi a rămas patruzeci de zile cu ucenicii Lui, vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu. Mai târziu a fost înălțat la cer, în fața ucenicilor Săi (Luca 24:50-51). Textele biblice corespunzătoare ne sunt cunoscute tuturor. Partea care ne copleșește este că toate lucrurile au fost profețite în Vechiul Testament și apoi s-au întâmplat în Noul Testament.

În Psalmul 68:18 se spune: *„Te-ai suit pe înălțime, ai luat prinși de război, ai luat în dar oameni”*. În Psalmul 47:5 putem citi o profeție similară: *„Dumnezeu Se suie în mijlocul strigătelor de biruință, Domnul înaintază în sunetul trâmbiței”*. Noi toți știm că Isus Hristos S-a suit, dar recunoaștem și că El a fost Dumnezeu descoperit în trup. De aceea este adevărat că Dumnezeu S-a suit în mijlocul strigătelor de biruință. Planul lui Dumnezeu cu omenirea a devenit o realitate.

În Efeseni 4:10 ne spune Cine era Acela care a murit, a fost înmormântat, a coborât în Locuința morților, a înviat și S-a înălțat la cer: *„Cel ce S-a coborât este același cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile ca să umple toate lucrurile”*. Am putea

să enumerăm mai multe versete care vorbesc despre această temă.

Încheiem acest capitol cu mărturia apostolului Pavel: *„V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit. În urmă S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. După ei toți, ca unei stârpituri, mi S-a arătat și mie”* (1 Cor. 15:3-8).

Umanitatea lui Isus Hristos

Acum ne vom ocupa de umanitatea lui Hristos, de acele domenii care ni-L arată pe Hristos ca om lângă Dumnezeu și anume ca Fiul lui Dumnezeu, Fiul omului, Fiul lui David, Mielul lui Dumnezeu, Mijlocitor, Avocat, Preot, Proroc, etc. Despre El este scris: *„S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce”* (Fil. 2:7-8). Domnul slavei a devenit un Rob. Iahveh S-a arătat ca Iahșua și a fost născut în lumea aceasta la fel ca oricare alt copil (Luca 2:7). Pentru a putea să ne răscumpere, Logosul – Cuvântul – a trebuit să se facă trup (Ioan 1:14). El a fost sută la sută om. Copil fiind, El a fost tăiat împrejur după Lege: *„Când a venit ziua a opta, în care trebuia tăiat împrejur Pruncul, I-au pus numele ISUS, nume care fusese spus de înger înainte ca să fi fost El zămislit în pântece”* (Luca 2:21). Desigur, acest lucru poate depăși înțelegerea noastră. Dar prin credință primim orice lucru care face parte din planul Său măreț. Când a fost vestită nașterea lui Hristos, îngerul a spus: *„Ea va naște un Fiu și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”* (Mat. 1:21). De asemenea, Pruncul a fost închinat Domnului Dumnezeu: *„...după cum este scris în Legea Domnului: «Orice întâi născut de parte bărbătească va fi închinat Domnului»”* (Luca 2:22, 23). El

a fost și întâiul născut al Mariei, pentru că ea a avut mai târziu alți fii și fiice cu Iosif (Mat. 13:55-56). Această mare taină nu poate fi înțeleasă – noi o credem pur și simplu. Pe de-o parte este scris: *„Astăzi, în cetatea Lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul”* (Luca 2:11), pe de altă parte ni se spune că Pruncul a fost prezentat și închinat Domnului ca întâi născut. Este foarte important să privim lucrurile care s-au întâmplat în Noul Testament, din punctul de vedere al Vechiului Testament. *Iahveh* a fost descoperirea vizibilă a lui Dumnezeu într-un trup duhovnicesc, iar *Isus (Iahșua)* a fost arătarea vizibilă într-un trup de carne. Astfel, Iahșua i-a fost prezentat Domnului Dumnezeu.

El trebuia să fie om sută la sută ca să poată să înțeleagă și să răscumpere omenirea. Aceasta nu a fost o pretenție, ci o realitate. În trupul Său omenesc a suferit, a plâns și a fost în toate lucrurile asemenea nouă, dar fără păcat. El a trebuit să fie om, ca să poată muri. El a trebuit să fie Dumnezeu, ca să biruiască moartea, Locuința morților și pe Satana. Ca om El a mâncat, a băut, a fost obosit, a dormit, S-a rugat așa cum ne rugăm și noi – El a fost sută la sută om. *„Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile”* (Evrei 2:17). Pretutindeni unde Îl vedem pe Domnul nostru drag ca om, Îl vedem într-o relație ca „lângă Dumnezeu”.

Isus Hristos a fost Fiul zămislit al lui Dumnezeu, născut în lumea aceasta. Noi urma să fim făcuți părtași firii dumnezeiești (2 Pet. 1:4). De aceea sângele Său, gândurile Sale, viața Lui, totul a fost în întregime sfânt și fără păcat. Moartea, Locuința morților și Satana nu au avut niciun drept asupra Lui. Dar El a luat locul nostru și a luat asupra Sa tot ceea ce trebuia să vină peste noi. În cele patru evanghelii, Mesia este descris în umanitatea Sa de la naștere până la înălțare. El a fost ascultător pe deplin și a fost botezat de Ioan la fel ca și ceilalți oameni – așa citim în Luca 3:21-22: *„După ce a fost botezat tot norodul, a fost botezat și Isus; și pe când Se ruga, s-a deschis cerul și Duhul Sfânt S-a coborât peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Și din cer s-a auzit un glas*

care zicea: «TU ești Fiul Meu preaiubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea!»”.

Aici nu este vorba numai despre un mare eveniment, ci despre faptul ca noi să trăim același lucru, ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. Oricine a devenit cu adevărat credincios, va asculta Cuvântul lui Dumnezeu și se va lăsa botezat biblic. Așa cum s-a deschis atunci cerul deasupra Fiului lui Dumnezeu și Duhul S-a coborât peste El, la fel acum toți fiii și fiicele lui Dumnezeu stau sub un cer deschis și Duhul Sfânt vine peste ei în același fel ca în ziua Cincizecimii. Prin botezul în apă noi arătăm că L-am primit pe Hristos. Prin botezul cu Duhul Sfânt, Dumnezeu arată că ne-a primit. Această putere supranaturală este necesară pentru a putea duce o viață plăcută lui Dumnezeu în calitate de fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Robul

În umanitatea Sa, Hristos a fost numit Robul Domnului. Ca Rob, El a venit să facă voia desăvârșită a lui Dumnezeu. În Isaia 42:1 citim: *„Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata”*. Aceasta a fost o făgăduință și o prezicere din Vechiul Testament și s-a împlinit în Noul Testament. Toți fiii și fiicele lui Dumnezeu au fost primiți de Tatăl ceresc prin Isus Hristos, Fiul. După ce Duhul lui Dumnezeu a venit peste Hristos, El a fost Unsul – Mesia și Și-a început slujba. În Luca 4 de la vers. 18 Domnul a citit prorocia care făcea referire la El, din prorocul Isaia 61:1-2: *„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsăți și să vestesc anul de îndurare al Domnului”*.

Planul și scopul lui Dumnezeu s-a împlinit. Pentru că Hristos a înviat din morți și trăiește în cei răscumparați, El Își continuă

slujba prin ei: cei pierduți sunt mântuiți, cei legați sunt eliberați, bolnavii sunt vindecați, căci Isus Hristos este același ieri și azi și în veci. Noi suntem o parte din legământul făcut de Dumnezeu prin Isus Hristos. În Isaia 42:6-7 se spune: „*Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire și Te voi lua de mână. Te voi păzi și Te voi pune ca Legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor; să deschizi ochii orbilor; să scoți din temniță pe cei legați și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric*”. Noi știm că prorocia aceasta s-a împlinit – o poate citi fiecare în Matei 12:17-21. Și astăzi mai este valabil ceea ce a spus El atunci.

În prorocul Isaia cap. 52:13 până la 53:12, Mântuitorul este prezentat ca Rob în suferințele Sale. Prorocii au văzut mai dinainte, prin descoperire divină, drumul Său de la Ghetsimani la Golgota. Isaia a scris: „*N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă. Disprețuit și părăsit de oameni, Om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El și noi nu L-am băgat în seamă*” (cap. 53:2b-3).

În Psalmul 129:3, suferințele Sale au fost, de asemenea, prevestite: „*Plugarii au arat pe spinarea Mea, au tras brazde lungi pe ea*”. Poate ne întrebăm de ce a trebuit să sufere El toate acestea, dar ne dăm seama că El a trebuit să sufere pedeapsa în locul nostru. Noi eram cei vinovați. În Isaia 50:6 citim un gând asemănător: „*Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau și obrații, înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări*”. Orice cititor al Bibliei știe cum a fost batjocorit, bătut și scuipat Domnul și Mântuitorul nostru. Tot ce au prevestit prorocii, s-a împlinit.

Ca Rob, Mesia a fost umilit cum probabil nu s-a mai întâmplat cu altcineva vreodată. El a fost tratat ca și cum ar fi fost cel mai mare ucigaș de pe pământ. Marcu 14:65 relatează: „*Și unii au început să-L scuipe, să-I acopere fața, să-L bată cu pumnii și să-I zică: «Prorocește!» Iar aprozii L-au primit în palme*”. Cine poate să înțeleagă că Domnul slavei a devenit om al durerii, al

lacrimilor și al suferinței? În cap. 15 este scris despre cununa de spini care I-a fost pusă pe cap și despre cum a fost batjocorit. În versetul 28 ne este dată explicația: „*Astfel s-a împlinit Scriptura (Isaia 53:12) care zice: «A fost pus în numărul celor fărădelege»*”.

În suferințele Lui, noi nu-L mai vedem ca Împărat în frumusețea Lui; Îl vedem ca pe un rob care a luat asupra Sa toată povara omenirii. Prorocul Isaia a spus, de asemenea, mai dinainte, care va fi rodul suferințelor Lui: „*Va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor*” (Isaia 53:11).

El a fost Domn, dar a trebuit să procedeze ca un Rob. Noi am fost cei vinovați care am meritat moartea, iar acum suntem socotiți neprihăniți prin credință. Noi am fost părăsiți de Dumnezeu, dar El a luat locul nostru când murea pe cruce și a strigat cu glas puternic: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” Aceea a fost clipa când păcatele întregii lumi au fost puse asupra Lui. Dumnezeu nu poate suferi păcatul, așa că El S-a retras în momentul acela, dar în clipa următoare sulița a intrat în coasta Lui, sângele sfânt s-a vărsat pentru răscumpărarea noastră, iar noi am fost împăcați cu Dumnezeu.

În Psalmul 22:1 David a prorocit prin inspirație divină că se va întâmpla acest lucru. În vers. 7 citim: „*Toți cei ce mă văd își bat joc de mine*”. Noi știm că au făcut-o. David spune mai departe: „*Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuiți dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile și picioarele: toate oasele aș putea să mi le număr. Ei însă pândesc și mă privesc; își împart hainele mele între ei și trag la sorți pentru cămașa mea*” (vers. 16-18).

Vedem noi cât de exact s-au împlinit cu Mesia peste o sută de prorocii din Vechiul Testament, la prima venire a lui Hristos? Totul a fost prevestit și s-a întâmplat: de la naștere și până la înălțarea Lui la cer. Petru spune: „*Prorocii, care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta*

ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate” (1 Pet. 1:10-11).

Așa cum Duhul lui Dumnezeu a descoperit prorocilor ce se va întâmpla, noi privim acum în urmă și vedem prin descoperirea aceluiași Duh Sfânt că s-a întâmplat pentru noi. Pavel o exprimă atât de frumos în Efes. 2:13-16: *„Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiri ei, ca să facă pe cei doi să fie în El Însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia”.*

Noi suntem beneficiarii și recunoaștem prin credință că suntem ceea ce a făcut Dumnezeu din noi prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru. Noi nu mai suntem ceea ce a făcut din noi Satana prin neascultare și păcat. Recunoaștem că am fost răscumpărați pe deplin și că am fost reasezați în starea de fii și fiice ale lui Dumnezeu, dobândind viață veșnică.

Când ne gândim că Domnul nostru a trebuit să meargă pe această cale pentru noi, ne simțim foarte mici. Mărețul Său har a fost revărsat peste noi și dragostea Sa ne-a fost arătată. El, Domnul și Învățătorul (Ioan 13:13) a refuzat să fie numit astfel atunci când se afla în slujba Sa de Rob. *„Un fruntaș a întrebat pe Isus: «Bunule Învățător, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?» «Pentru ce Mă numești bun?», i-a răspuns Isus. «Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu»” (Luca 18:18-19).*

În umanitatea Sa, El nu a primit slavă și cinste de la nimeni. El a spus cuvintele: *„Eu nu umblu după slava care vine de la oameni. Cum puteți crede voi care umblați după slava pe care v-o dați unii altora și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu?” (Ioan 5:41+44).* Aceasta arată spre El ca Rob. De

asemenea, ca Rob El a venit pentru a face voia lui Dumnezeu și pentru a înfăptui răscumpărarea. De aceea a spus: „*Cel ce M-a trimis este cu Mine;... pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut*” (Ioan 8:29). Ca Rob, El a venit să slujească, de aceea a spus: „*Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți*” (Mat. 20:28).

În exterior Mesia era un Rob, însă pe dinăuntru era totuși Domnul slavei. El a trebuit să devină totul, pentru ca planul de mântuire să poată fi împlinit.

Biserica primară a folosit noțiunea de „rob” chiar și în rugăciune: „*În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău*” (Faptele Ap. 4:27-28). Sub călăuzirea Duhului Sfânt, oamenii au spus, s-au rugat, au scris și au făcut întotdeauna conform voii lui Dumnezeu. Poate că mintea omenească nu acceptă imediat totul, dar este necesar să ținem cont de fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Ar trebui ca toți să fie copleșiți și în fiecare să se nască dorința de a face parte din Biserica biblică în care se îplinește vorbirea, gândirea și lucrarea lui Dumnezeu aici, pe pământ. Așa cum s-au împlinit toate prorociile referitoare la Mesia, trebuie să se îplinească cu și prin Biserică, toate făgăduințele care i-au fost date. Rugăciunea Bisericii primare se încheia astfel: „*Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău Celui Sfânt Isus. După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală*” (Faptele Ap. 4:29-31).

Prorocul

În Faptele Apostolilor 3:22-23 Petru se referă la Cuvântul din Deuteronom 18:18 și spune despre Isus că El este Prorocul făgăduit: „*În adevăr, Moise a zis părinților noștri: «Domnul Dumnezeu vostru vă va ridica dintre frații voștri un Proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de Prorocul acela va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului»*”. Domnul a trebuit să îndeplinească și slujba de Proroc. De aceea s-a dat avertizarea: „...*oricine nu va asculta de Prorocul acela va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului*”. Noi trebuie să-L ascultăm și să-L credem pe El, ca astfel să-L putem asculta și să-L credem pe Dumnezeu și să avem viață veșnică.

Pe muntele schimbării la Față, din norul supranatural a răsunat glasul care zicea: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea!*»... *Când au auzit, ucenicii au căzut cu fețele la pământ și s-au înpăimântat foarte tare*” (Mat. 17:5-6). Ei L-au văzut pe Învățătorul lor proslăvit, în slava Sa. Așa L-a văzut Ioan pe insula Patmos, când a fost în Duhul (Apoc. 1:12-17). Numai dacă peste noi vine frica de Dumnezeu, vom avea atitudinea corectă față de Domnul, față de Cuvântul Său și față de ceea ce face El. Dacă Îl vedem pe Isus Hristos proslăvit, vom lua seama la cuvintele: „*De El să ascultați!*” Noi nu suntem obligați să ascultăm vreo instituție, clerul sau vreo „autoritate duhovnicească”, ci ni se spune să-L ascultăm numai pe El.

El era Domnul și a lucrat ca Proroc, vestind voia desăvârșită a lui Dumnezeu prin Cuvântul desăvârșit al lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul a fost întrebat: „*Ești tu Prorocul?*” El a răspuns: „*Nu*” (Ioan 1:21). Ioan a fost cel mai mare dintre proroci, pentru că el a făcut trecerea de la Vechiul la Noul Testament și L-a prezentat pe Mesia ca Mielul lui Dumnezeu. Dar el nu a fost Prorocul despre care a vorbit Moise. Acest Proroc era Mesia. Prin El, partea profetică din planul de mântuire a fost descoperită și confirmată, prin slujba Lui. „*Oamenii aceia, când au văzut minunea pe care o făcuse Isus,*

ziceau: *«Cu adevărat, Acesta este Prorocul cel așteptat în lume»*” (Ioan 6:14).

În slujba lui Mesia trebuia să existe o parte profetică. Fiecare verset trebuie să se împlinească. Dacă se vorbește despre El ca proroc, El a trebuit să fie trimis la fel cum au fost trimiși toți prorocii, printr-o însărcinare divină. Aceasta a fost una dintre slujbele Sale, atunci când S-a descoperit ca Fiu. De aceea citim în Ioan 5:19: *„Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai”*.

Ca Fiul omului, El a fost om pe deplin, cum au fost și toți prorocii. Aici nu vorbea un Dumnezeu neajutorat către un Dumnezeu puternic, ci Fiul omului, Isus Hristos, în slujba Sa profetică se adresa lui Dumnezeu. Prorocii trimiși de Domnul erau văzători. Prin inspirația Duhului ei aveau viziuni și le era descoperită voia lui Dumnezeu. Aici Îl vedem pe Fiul omului în slujba de Proroc, de văzător, pentru a împlini Scriptura. El a spus ceea ce a văzut și a auzit.

Și textul Vechiului Testament din Psalmul 40:8 se referă la El: *„Atunci am zis: «Iată-Mă – în sulul cărții este scris despre Mine, – vin să fac voia Ta, Dumnezeule!»*” (Evrei 10:7-9). Prorocii și mulți oameni neprihăniți au dorit să facă voia lui Dumnezeu, dar într-un punct sau altul au dat greș. Aici este Unul care nu ar fi putut să greșască: El nu doar că a avut intenția să facă voia lui Dumnezeu, ci a avut și puterea de a o face. În Evrei 10:10 spune: *„...prin această «voie» am fost sfințiți noi și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos o dată pentru totdeauna”*. El a fost Mielul desăvârșit, jertfa desăvârșită și prin El noi avem răscumpărare desăvârșită. Ca Fiu al lui Dumnezeu, El a îndepărtat neascultarea primului Adam și a fost deplin ascultător lui Dumnezeu. Pentru că El a putut să facă voia desăvârșită a lui Dumnezeu, aici pe pământ, noi suntem acum așezați în starea de a face voia desăvârșită a lui Dumnezeu. Conform Coloseni 2:13, noi am primit iertare totală: *„Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră*

pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile”.

Știm cu toții că Hristos trebuia să fie proroc, dar El a fost mai mult decât atât. El a fost marele „EU SUNT” care a vorbit prin toți prorocii. El a fost Acela care putea să spună „*mai înainte ca să se nască Avraam, SUNT EU*” (Ioan 8:58).

Mielul lui Dumnezeu

În Vechiul Testament, mielul era privit ca jertfa nevinovată simbolizând Mielul desăvârșit al lui Dumnezeu care trebuia să vină și să moară pentru omenirea vinovată. Când Ioan Botezătorul L-a văzut pe Mesia venind, a arătat către El și a spus: „*Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!*” (Ioan 1:29). Petru a scris: „*...căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viațuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană*” (1 Pet. 1:18-19). Biserica Dumnezeului celui Viu a fost răscumpărată pe deplin cu sângele dumnezeiesc (Faptele Ap. 20:28).

În Romani 3:25-26, apostolul exprimă gândul următor: „*Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ...și să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus*”. Ce adevăr minunat ni se prezintă prin Evanghelia lui Isus Hristos. Noi Îl avem pe Hristos, răspunsul la toate întrebările noastre. Cei ce cred sunt socotiți neprihăniți prin credință și chiar sunt sfințiți pentru totdeauna, deoarece El Însuși S-a sfințit pentru noi (Ioan 17:19).

Preotul

Mesia trebuia să fie și Marele Preot al mărturisirii noastre. În Evrei 9:11-14 se spune: „*Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai*

desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a câpătat o răscumpărare veșnică ... cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăța cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui Viu!” Ca Preot, El este acela care a adus jertfa. În același timp, El a fost Mielul, chiar jertfa. În timpul vieții Sale pământești El S-a rugat. Când S-a rugat El nu se prefăcea doar că se roagă, ci era o necesitate care ține de natura umană.

În Evrei 5 de la vers. 7 citim: *„El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice, căci a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot «după rânduiala lui Melhisedec»”.* În trup El era om: a suferit, a fost pe deplin ascultător. Toate acestea făceau parte din planul marelui de răscumpărare. El a venit pentru mântuirea noastră, pentru că noi nu ne puteam ajuta.

Despre acest misterios Melhisedec citim în Geneza 14, de la versetul 18: *„Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Celui Preaînalt. Melhisedec a binecuvântat pe Avram și a zis: «Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeu Cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeu Cel Preaînalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!»* Și Avram i-a dat zeciuială din toate”. Cine citește numai acest text, poate să aibă impresia că în Ierusalim a domnit un împărat care avea în același timp și slujba de preot. În Evrei 7 acest Împărat-Preot este descris mai detaliat: *„...care, după însemnătatea numelui său, este întâi «împărat al neprihănirii», apoi și «împărat al Salemului», adică «împărat al păcii»”* (vers. 2-3). Există numai Unul care poate fi

numit „Împărat al neprihănirii” și „Împărat al păcii” și Acela este Împăratul împăraților. În timpul lui Avraam, El nu venise încă într-un trup omenesc, astfel, nu avea început. De aceea, în contextul acesta spune: „...fără tată, fără mamă”. Însă după ce a venit în trup, El a fost născut ca Fiu; de aceea trebuia să aibă un Tată și o mamă. Fiecare împărat și fiecare preot de pe pământ are un tată, o mamă, dar Melhisedec, împăratul păcii, nu a avut. Aceasta este încă o dovadă copleșitoare că Domnul, care l-a întâmpinat atunci pe Avraam ca Preot, a venit mai târziu în această lume ca Fiu. Ca Preot El l-a întâmpinat pe Avraam cu pâine și vin – simbolul Cinei Domnului. După ce dușmanii au fost biruiți, s-a luat Cina. La fel se va întâmpla cu cei răscumpărați. După ce va lua sfârșit lupta duhovnicească, cei care au ieșit biruitori vor fi duși la Cina cea mare cu Domnul.

În Vechiul Testament, marele preot avea voie să intre în Locul Preasfânt numai o dată pe an și anume în ziua cea mare a ispășirii, după ce era vărsat sângele animalului de jertfă (Evrei 9:7). Dar Hristos, ca Mare Preot, a intrat în cer o dată pentru totdeauna cu propriul Lui sânge și astfel a încheiat răscumpărarea noastră. Sângele Său nu s-a pierdut în praful acestui pământ; a fost vărsat pe acest pământ, dar conform Scripturii El a intrat în Sfânta Sfintelor cu propriul Său sânge și l-a pus pe scaunul îndurării. De atunci, mila lui Dumnezeu este acordată oricui vrea s-o primească. Sângele încă mai vorbește pentru noi, astăzi. Este sângele legământului celui nou, care este valabil în timpul harului pentru toți cei ce cred. Aceasta ne amintește despre prorocia dată de Isaia: „*Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui*” (Isaia 53:10).

Mijlocitor și Avocat

Noțiunea „ispășire” și „împăcare” implică un mijlocitor și avocat. Iov a exprimat acest gând foarte clar, în Vechiul Testament: *„Dar, dacă se găsește un înger mijlocitor pentru el, unul din miile acelea care vestesc omului calea pe care trebuie s-o urmeze, Dumnezeu Se îndură de el și zice îngerului: «Izbăvește-l, ca să nu se coboare în groapă; am găsit un preț de răscumpărare pentru el!» Și atunci carnea lui se face mai fragedă ca în copilărie, se întoarce la zilele tinereții lui. Se roagă lui Dumnezeu și Dumnezeu îi este binevoitor, îl lasă să-I vadă Fața cu bucurie și-i dă înapoi nevinovăția”* (Iov 33:23-26).

Exact acest lucru s-a întâmplat cu cei ce cred: prețul a fost plătit, noi suntem răscumparați, fără păcat și fără pată în prezența lui Dumnezeu. La a doua venire a lui Hristos, trupurile celor ce-I aparțin Lui vor fi transformate, se vor întoarce din nou la floarea tinereții și vor rămâne toată veșnicia în starea aceasta, așa cum a fost profețit în Iov. Amin!

Deja prorocii și înțelepții din Vechiul Testament așteptau să aibă loc răscumpărarea. Iov a strigat prin credință, în toate încercările sale și în situația disperată prin care a trecut: *„Dar știi că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea și nu ai altuia. Suflul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu”* (Iov 19:25-27).

În toate aceste slujbe, Îl vedem pe Mesia lângă Dumnezeu. Având în vedere lucrul acesta, Pavel a scris în 1 Timotei 2:5: *„Căci este un singur Dumnezeu și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți”*. Nu doi dumnezei, nu două persoane în Dumnezeire, ci un singur Dumnezeu și un singur mijlocitor: *omul*, Hristos Isus. Noi trebuie să înțelegem o dată pentru totdeauna că El a trebuit să fie om, ca să răscumpere omenirea, ca să poată muri și

să-Și verse sângele ca preț de răscumpărare pentru Biserică.

În Evrei 12:24 se spune că noi am venit la „*Isus, Mijlocitorul legământului celui nou*” și la „*sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel*”. Înainte ca aceste lucruri să devină reale în viața noastră duhovnicească, noi trebuie să credem totul. Deja în Vechiul Testament s-a amintit de „mijlocitor”, în persoana prorocului Moise, care a stat între Dumnezeu și oameni. Despre aceasta citim următoarele în Faptele Apostolilor 7:38: „*El este acela care, în adunarea israeliților din pustie, cu Îngerul care i-a vorbit pe muntele Sinai și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă*”. Dumnezeu vorbea, iar Moise dădea poporului cuvintele pe care le-a primit. El a acționat ca mijlocitor.

Este nevoie de asemenea și de slujba unui avocat. Ioan îi îndeamnă pe cei deveniți credincioși: „*Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor* (grecește: avocat), *pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi*” (1 Ioan 2:1-2). Din nou Îl vedem pe Hristos lângă Dumnezeu, dar nu ca pe o altă persoană a dumnezeirii, ci în una din slujbele necesare Bisericii și planului de mântuire. Ca Mijlocitor, El stă acum la dreapta Măririi. Lucrul acesta a fost profețit în Psalmul 110:1: „*Domnul (IAHVEH) a zis Domnului meu: «Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale»*”. El rămâne acolo până când timpul se încheie, când toate lucrurile vor fi puse sub picioarele Lui (Evrei 1:13).

Rezumat

De-a lungul Noului Testament, Isus Hristos este arătat lângă Dumnezeu, la dreapta Lui, deși niciodată ca o a doua persoană a Dumnezeirii, ci întotdeauna în una din slujbele pe care a trebuit să le împlinească – de exemplu ca Fiu al omului. Când Ștefan a văzut cerul deschis, el a mărturisit următoarele: „*Iată, văd cerurile deschise și pe FIUL OMULUI stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu*” (Faptele Ap. 7:56). În Sfânta Scriptură nu se relatează niciodată că ar fi văzut cineva un alt Dumnezeu lângă Dumnezeu. Însuși Domnul Isus a spus înaintea curții de judecată: „...*de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu...*” (Mat. 26:64).

Iubitul nostru Domn Isus Hristos a trebuit să fie multe: Mielul lui Dumnezeu, Mare Preot, Fiul omului, ș.a.m.d., după cum am arătat. Ori de câte ori a fost arătat „lângă Dumnezeu”, El exercita o slujbă care este în legătură cu mântuirea noastră.

El a trebuit să devină toate acestea pentru ca noi să fim mântuiți. În Evrei 12:2 citim: „*Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu*”.

Același, pe care L-a văzut Ștefan ca Fiul omului, a fost văzut și de Ioan umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur (Apoc. 1:12-20). Ștefan L-a văzut în cer, Ioan L-a văzut pe pământ, în Biserică. Tot El este Marele Preot care are milă de slăbiciunile noastre (Evrei 4:15). El este Avocatul care mijlocește pentru noi la scaunul harului.

El i S-a putut arăta, de asemenea, lui Saul pe drumul Damascului, într-o lumină strălucitoare. Faptele Apostolilor 9:3-6: „*Pe drum, când s-a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui. El a căzut la pământ și a auzit un glas care-i zicea: «Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?» «Cine ești Tu, Doamne?», a răspuns el. Și Domnul a zis: «Eu sunt Isus pe*

care-L prigonești»”. Deci, Cine este El? Ce este El? Unde este El? Unul Îl vede ca Fiul omului lângă Dumnezeu, celălalt Îl vede la scaunul harului ca Mare Preot, mijlocind pentru noi. Apoi este văzut în mijlocul celor șapte sfeșnice. Și iarăși, a fost văzut în lumina supranaturală care a orbit ochii lui Saul. Îl putem vedea într-o multitudine de manifestări și totuși, El rămâne același. În Ioan 3:13, El a spus: *„Nimeni nu s-a suit în cer, în afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului, care este în cer”*. Când a spus aceasta, El stătea cu ambele picioare pe pământ și le vorbea oamenilor.

Aceasta nu este totul: pe insula Patmos, Ioan mărturisește că L-a văzut ca Leul din seminția lui Iuda, care a biruit. Apoi L-a văzut ca pe un Miel junghiat. Totul devine tot mai clar și anume, că noi ne aflăm pe terenul divin al descoperirii.

Am putea să continuăm să ne referim la descoperirile Sale. În ciuda tuturor acestora, El rămâne același. Acestea au fost diferite slujbe pe care a trebuit să le împlinească. Dar dacă mergem la esența lucrurilor, vom ajunge din nou la Domnul Dumnezeu Cel veșnic. Noi nu ne oprim la descoperirile Sale, ci știm că într-o zi și anume atunci când totul va ajunge la desăvârșire, Îl vom vedea așa cum este. Domnul Se poate descoperi cum dorește și pentru aceasta nu va cere permisiunea nimănui.

Fii ai lui Dumnezeu

Ne ocupăm de cel mai esențial adevăr și anume că Dumnezeu Își împlinește planul Său cu omenirea. El a trebuit să stabilească o relație cu noi; de aceea S-a arătat copiilor oamenilor ca Fiul omului. În Evrei 2:6-9 citim: *„«Ce este omul ca să-Ți aduci aminte de el sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai prejos de înger, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: toate le-ai supus sub picioarele lui.» În adevăr, dacă I-a supus toate, nu I-a lăsat nimic nesupus. Totuși, acum, încă nu vedem că toate Îi sunt supuse. Dar*

pe Acela care a fost făcut «pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii», adică pe Isus, Îl vedem «încununat cu slavă și cu cinste» din pricina morții pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți». Toate acestea s-au întâmplat pentru noi. El a trebuit să aibă un trup ca al nostru, pentru a putea să sufere, să moară, să învieze din morți și să meargă în slavă. Astfel a croit calea pentru noi. În Evrei 2:10-11 se spune: „Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate și care voia să ducă pe mulți fii la slavă să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor. Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească «frați»”. Ceea ce a fost scris în Vechiul Testament ca făgăduință, se împlinește literalmente în Noul Testament.

După înviere, Domnul a spus femeilor care au venit la mormântul Lui: „Nu vă temeți; duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galileea: acolo Mă vor vedea” (Mat. 28:10).

Ce gând minunat: Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți au același Tată. Astfel se împlinește scopul lui Dumnezeu, acela de a ne aduce înapoi la El, ca fii și fiice, prin Isus Hristos. Același gând îl găsim confirmat în Ioan 20:17: „«Nu mă ținea», i-a zis Isus, «căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru»”.

La desăvârșire se va descoperi că toți fiii și fiicele lui Dumnezeu vor fi transformați în chipul Fiului lui Dumnezeu. Ioan scrie: „*Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este*” (1 Ioan 3:2). Așa de sigur cum este scris, la fel de sigur se va împlini. Planul veșnic al lui Dumnezeu va dăinui iar cei care cred cu adevărat vor vedea, în curând, împlinirea acestuia.

În Psalmul 22:22 este scris: „*Voi vesti Numele Tău fraților mei și Te voi lăuda în mijlocul adunării*”. Numele Său nu va fi descoperit oricui, ci așa cum este scris, va fi făcut de cunoscut numai

fraților Săi. Ei sunt aceia care pe drept se adresează lui Dumnezeu ca Tatăl lor ceresc. Dumnezeu ne-a dat totul în Fiul, Isus Hristos, Domnul nostru: „*Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri*” (Col. 2:9-10). Și acest lucru este adevărat și se va descoperi în fiii și fiicele lui Dumnezeu.

Noi Îl vedem pe Domnul nostru în umanitatea Sa, cum El îndeplinește toate slujbele necesare lucrării de răscumpărare. Isus a spus atunci: „*Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică; dar tocmai ele mărturisesc despre Mine*” (Ioan 5:39). Așa cum un actor trebuie să joace diferite roluri, tot astfel trebuie să joace și El fiecare rol necesar mântuirii noastre. Dacă cercetăm Scripturile, așa cum de altfel ni s-a spus, Îl găsim descris în fiecare aspect. În Noul Testament El a fost exact ceea ce vestise Vechiul Testament că va fi. Cei ce au primit viața veșnică și au fost cu adevărat născuți din nou, vor înțelege foarte ușor, prin descoperire divină, faptul că Hristos este arătat în diferite slujbe și descoperiri ale Sale.

În Ioan 17:3 avem o mărturie foarte importantă: „*Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu*”. Așa cum am arătat, Hristos nu este văzut ca un alt Dumnezeu lângă Dumnezeul Adevărat, ci El este descoperirea directă a lui Dumnezeu, după cum scrie în Evrei 1:3a: „*...este oglindirea slavei Lui și întipărire a Ființei Lui și ... ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui...*”. El a spus: „*Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică*” (Ioan 6:40). Următoarele cuvinte ne arată cât este de importantă credința că Dumnezeu S-a descoperit personal în Fiul: „*Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața...*” (Ioan 3:36). În ciuda multitudinii în care S-a făcut de cunoscut Domnul, noi privim în spatele învelitorii omenеști și mărturisim cu Toma, când Îl vedem pe Isus ca marele Biruitor: „*Domnul meu și Dumnezeul meu*” (Ioan 20:28). După mărturia apostolului Pavel, numai cel care are într-adevăr Duhul

Sfânt, poate să-L mărturisească pe Isus Hristos ca Domn (1 Cor. 12:3). Desigur, ca Domn El este Dumnezeu.

Ca Păstorul cel bun, El Și-a dat viața pentru oile Sale. Ca Mielul lui Dumnezeu Și-a vărsat sângele pentru răscumpărarea noastră. Ca mare Preot, a intrat în Sfânta Sfințelor. Ca Avocat, El mijlocește pentru noi, etc, etc. El este și Piatra de temelie, pe care este zidită Biserica Sa, ca să fie o casă duhovnicească (1 Pet. 2:4-10). Când Biserica va fi desăvârșită, El va fi piatra din capul unghiului. El este Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel din urmă. Ca Fiul lui Dumnezeu, El este Răscumpărătorul, ca Fiul omului El a fost Prorocul, ca Fiul lui David El va fi Împăratul. Ca Fiu, El ne-a făcut fiii și fiicele lui Dumnezeu (Efes. 1:5-6). Cine Îl vede pe Domnul în toate descrierile care Îl arată lângă Dumnezeu, trebuie să nu uite că totul s-a întâmplat pentru ca planul și scopul marelui al lui Dumnezeu cu omenirea să ajungă la îndeplinire. Când se va sfârși timpul harului, vom domni o mie de ani cu Hristos (Apoc. 20:6). El a dat această făgăduință marelui biruitorilor, în Apocalipsa 3:20-21. După Împărăția de o mie de ani, va avea loc judecata de la scaunul alb de domnie și timpul se va revărsa în veșnicie, iar Dumnezeu va fi totul în toți.

Cel Îmbătrânit de zile

În Daniel 7:9-10 ne este relatată o întâmplare deosebită: *„Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc și roțile lui ca un foc aprins”*. Cu siguranță, Dumnezeu nu este un moșneag și nici un bunic. El este Tatăl nostru și același Dumnezeu veșnic neschimbător. În cazul Lui, nu putem vorbi despre bătrânețe. În vedenia aceasta, Daniel L-a văzut în toată maiestatea Sa, ca Judecător, ca autoritatea cea mai înaltă. În versetul 13 este arătată legătura. Daniel a spus: *„M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe*

norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui”.

Texte ca acesta au fost folosite ca dovadă că Dumnezeu este alcătuit din mai multe persoane, dar a fost total scăpat din vedere faptul că prorocii din Vechiul Testament au văzut mai dinainte lucrurile care urmau să se întâmple în Noul Testament. Vedenia aceasta nu s-a împlinit până în ziua de azi: „*I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată*” (vers. 14).

Va veni clipa când Hristos va domni ca Împărat, iar noi vom domni împreună cu El. Nu ați fi surprinși dacă ați constata că aceeași descriere a acestui Îmbătrânit de zile, coincide cu descrierea Fiului omului? Ca să verificăm acest lucru, vom citi Apocalipsa 1 de la versetul 13: „*...în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe Cineva care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului*”. Dacă am folosi termenii din Noul Testament, am spune simplu că Daniel L-a văzut pe Tatăl cu părul alb, iar Ioan L-a văzut pe Fiul cu părul alb. Ambele descrieri sunt asemănătoare. Aceasta nu face altceva decât să confirme din nou că Fiul este descoperirea Tatălui, iar la sfârșit se va contopi din nou cu Dumnezeu, după cum este scris în 1 Cor. 15:28: „*Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți*”.

Acest lucru este foarte clar. A fost o vreme când Fiul nu a existat, însă era Domnul; acum El există ca Fiu, iar după aceea va fi din nou Domn. Cel pe care Ioan L-a văzut umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur ca Fiul omului, este Acela care mărturisește despre Sine: „*«Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul», zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic*” (Apoc. 1:8). Înainte ca Domnul să

mărturisească despre Sine, Ioan L-a văzut venind, într-o vedenie: *„Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin”* (vers. 7).

În Apocalipsa 20 de la versetul 11, este descrisă judecata din urmă. Pe scaunul de domnie stătea o singură persoană. Toți vor apărea înaintea Lui. *„Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui”*.

Până în ultimul capitol din Biblie întâlnim noțiuni temporare care nu se referă la veșnicie. Așa este vorba, de exemplu, în Apocalipsa 22 despre pomii vieții, care rodesc în fiecare lună. Aceasta va fi în timpul Împărăției de o mie de ani (Ezec. 47:12). În Apocalipsa 22:3 citim despre *„Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului”*, dar când este descrisă persoana care stă pe scaunul de domnie, se vorbește la singular. *„Ei vor vedea fața Lui (nu „fețele lor”) și Numele Lui (nu „numele lor”) va fi pe frunțile lor”* (vers. 4). Cel ce a vorbit la început, va vorbi din nou la sfârșit. În ultimul capitol al ultimei cărți Îl auzim spunând: *„Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul”* (Apoc. 22:12-13).

Oricine știe că despre tema aceasta inepuizabilă s-ar putea scrie volume întregi de cărți. Aceste câteva versete biblice au fost prezentate cu scopul de a ajuta fiecăruia să cerceteze personal subiectul acesta, cu rugăciune. Noi trebuie să fim siguri că în orice credem și învățăm, rămânem în granițele Cuvântului lui Dumnezeu. Ce mai este de împlinit, se va împlini sigur, la timpul potrivit (Hab. 2:2-3). Când totul va fi desăvârșit și timpul se va revărsa în veșnicie, nu va mai fi nevoie de un Mântuitor, Vindecător, nici de Mijlocitor și Avocat, etc. Totul va fi adus din nou înapoi la Dumnezeu și totul va fi desăvârșit întreaga veșnicie. Atunci nu vom mai auzi despre Fiul Omului, Fiul lui David, Fiul lui Dumnezeu – ci Dumnezeu va fi totul în toți. Domnul Dumnezeu va sta acolo în maiestatea Sa și

noi împreună cu El.

Ca o concluzie a acestei expuneri, redăm starea finală, descrisă cel mai bine în Apocalipsa 21:3-7: „*«Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țiță, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut».* Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: *«Iată, Eu fac toate lucrurile noi.»* Și a adăugat: *«Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate».* Apoi mi-a zis: *«S-a isprăvit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Celui ce îi este sete îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții. Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui și el va fi fiul Meu»*”. Amin!

Secțiunea III

Revenirea lui Hristos

Diferitele Sale venituri și evenimentele legate de acestea

Introducere

Pentru ca mulți să înțeleagă mai bine această temă grea, dar importantă, a revenirii Domnului, m-am hotărât să scriu această lucrare. Sunt conștient că anumite puncte au fost atinse doar pe scurt și nu au fost expuse detaliat. Dacă am vrea să le prezentăm în întregime, atunci ar trebui scrise multe cărți. Cele peste 200 de texte biblice folosite, trebuie să-i dea cititorului posibilitatea să cerceteze personal mai departe în Sfânta Scriptură („*ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa*” – Faptele Ap. 17:11) și să fie călăuzit de Duhul lui Dumnezeu în bogățiile nepătrunse ale Cuvântului Său.

În timp ce scriam, două lucruri m-au umplut mereu de bucurie: primul, că Domnul mi-a acordat un mare privilegiu și binecuvântarea de a putea să privesc atât de adânc în planul Său de mântuire; al doilea, că eu nu sunt dator niciunei direcții de credință și niciunei confesiuni religioase, putând astfel să prezint adevărurile curate și nefalsificate ale Cuvântului lui Dumnezeu într-un mod credincios și în contextul corect. Având în vedere că Dumnezeu mi-a dat har să capăt o privire de ansamblu în gândurile Lui și în planul Lui măreț cu omenirea, eu pot să mărturisesc împreună cu psalmistul David: „*Căci Ți s-a mărit faima prin împlinirea făgăduințelor Tale*” (Psalm 138:2) și cu apostolul Pavel: „*O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu!*” (Rom. 11:33).

Unul dintre marii bărbați ai lui Dumnezeu, folosiți după vremea apostolilor, a fost Ireneu, care a spus: „Celor care I-au fost plăcuți, Dumnezeu le-a arătat, ca un arhitect, mărețul Său plan de mântuire”. Un autor de cântări a scris: „Fă-mă liniștit, Doamne, aceasta este ruga mea fierbinte, liniștit pentru a vedea minunile din Cuvântul Tău”. Cuvintele Domnului nostru mai sunt valabile și astăzi: „*ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor*” – acelor care sunt doritori să primească și să fie învățați prin Duhul.

Mă rog ca toți cititorii să fie binecuvântați din punct de

vedere spiritual și să poată fi zidiți în credința scumpă a gloriosului Cuvânt al lui Dumnezeu. Fiecare să cerceteze Scripturile ca să vadă dacă lucrurile sunt așa. Această prezentare scurtă este destinată să fie doar o introducere. Restul este între dvs. și Dumnezeu. Binecuvântatul Său Cuvânt să fie o binecuvântare pentru toți aceia pe care El deja i-a binecuvântat.

Revenirea lui Hristos, diferitele Sale venituri și evenimentele legate de acestea

Ca la toate temele biblice, găsim răspândite pretutindeni în Sfânta Scriptură, pasaje referitoare la revenirea lui Hristos. Acestea trebuie puse laolaltă cum se cuvine și așezate corect în contextul lor. Există, într-adevăr, mai multe venituri, dar numai o revenire, când El, Mirele ceresc, va fi întâmpinat în văzduh de Mireasa pământească (1 Tes. 4:13-18), pentru a o lua acasă, la ospățul nunții Mielului (Apoc. 19:1-10). El a făgăduit: *„Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”* (Ioan 14:3). Revenirea lui Hristos nu a fost amintită în așa-zisul „crez apostolic”, despre care apostolii, desigur, nu știau nimic, pentru că acesta a fost formulat numai în sec. IV d.H. Despre o luare a credincioșilor autentici (sau „răpire”, ca să folosim cuvântul preferat de alți comentatori), acest mare eveniment de la sfârșitul timpului de har pentru națiuni, nu s-a pomenit nimic în acel crez. Se spune numai: „și iarăși va să vie cu slavă, să judece viii și morții”. Judecata finală, cunoscută și ca „judecata de apoi”, va avea loc numai după Împărăția de o mie de ani (Apoc. 20:11-15).

Erorile dogmatice despre această temă, care s-au strecurat deja în primele secole d.H. în vestirea biblică, se mai găsesc și astăzi – poate într-o formă ușor schimbată – în biserici. Augustin (354-430), pe care unii istorici îl consideră unul dintre cei mai mari părinți ai bisericii, a învățat că nașterea din nou este prima înviere. Dar Pavel, pe care el îl prețuia, se străduia să ajungă la prima înviere ca țelul cel mai înalt al său, deși fusese deja născut din nou și umplut cu Duhul Sfânt (Fil. 3:10-11). Pentru Augustin, Satana fusese deja legat și biserica era deja în Împărăția de o mie de ani. Puterea statului unită cu a bisericii a devenit cunoscută ca „statul lui Dumnezeu”.

Nu vom face referire la ceea ce au spus oamenii pe parcursul

istoriei bisericii, ci vom prezenta punctul de vedere biblic. Deși, într-un mod bizar, niciunul dintre apostoli nu s-a ocupat de la A la Z de subiectul revenirii lui Hristos, totuși, sunt făcute multe referințe la aceasta, în versete răspândite în întreaga Biblie și acestea trebuie așezate în locul de care aparțin. Credincioșii din zilele apostolilor aveau privilegiul de a auzi multe învățături și predici în original despre aceste subiecte. De exemplu, Pavel a putut să spună că el a vestit tot planul lui Dumnezeu (Faptele Ap. 20:27). S-ar părea că, în scrisorile lor către biserici, apostolii au considerat că aceste lucruri erau deja cunoscute. Ei doar au reamintit din când în când, ceea ce deja învățaseră în diferitele adunări locale. Pentru a avea o imagine completă a acestui subiect, trebuie să căutăm locurile respective în întreaga Scriptură și să le punem laolaltă într-un mod corect.

De la Evanghelia după Matei, până la sfârșitul Apocalipsei, găsim mereu afirmații despre diferitele venituri ale Domnului și despre revenirea Lui. De aceea, trebuie să cercetăm cu atenție ca să vedem despre ce venire este vorba în fiecare caz. Aceste referințe biblice nu sunt așezate într-o ordine cronologică.

Pentru a vedea cât de important este să înțelegem despre ce se vorbește, vom alege două pasaje biblice. Uneori acestea pot fi asemănătoare și totuși descriu evenimente total diferite. În Matei 25:1-10 ni se spune despre aceia care vor fi pregătiți la venirea Marelui și vor merge împreună cu El la **ospățul de nuntă**. În Luca 12:35-40, citim despre aceia care Îl așteaptă pe Domnul lor, când El **Se întoarce de la nuntă**. Între aceste două evenimente este un interval de timp de ani de zile și este vorba despre două venituri și două grupuri total diferite, deși în ambele cazuri sunt folosite cuvinte asemănătoare sau chiar identice: nuntă, candelă, a fi pregătit, etc.

Fiecare venire a Domnului este în legătură cu diferite evenimente. Să ne gândim numai la cele peste 100 de prorocii vechi testamentare care s-au împlinit la prima venire a lui Hristos. În ceea ce privește Biserica nou testamentară, pentru ea sunt trei

veniri: prima dată Domnul a venit ca Mântuitor, să-i răscumpere pe ai Săi; a doua oară El vine ca Mire, ca să îi ia acasă pe răscumpărații Săi (aceasta va fi revenirea Lui promisă); în al treilea rând, după ospățul nunții, El va veni cu ai Săi (Apoc. 19:11-16), ca să lupte cu toate forțele dușmanului, după care va instaura pe pământ Împărăția de o mie de ani (Apoc. 20).

În această prezentare ne vom ocupa, în primul rând, de revenirea lui Hristos și de luarea Bisericii Mirese, la a doua Sa venire. Atingerea acestui țel înalt este dorința fiecărui răscumpărat. Toți credincioșii adevărați au așteptat să vadă ziua aceea, de când S-a înălțat Hristos la cer. Înainte de a pleca de la ai Săi, El a spus: „*Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, **Mă voi întoarce** și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi*” (Ioan 14:2-3). El S-a referit de multe ori la acest eveniment mareț.

În Matei 24, ucenicii I-au arătat Învățătorului lor, frumosul templu. Spre surprinderea lor, răspunsul Lui a fost: „*Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată*” (Mat. 24:2).

După aceea, ei I-au pus trei întrebări:

- 1). „*Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri?*”
- 2). „*Și care va fi semnul venirii Tale*”
- 3). „*și al sfârșitului veacului acestuia?*”

Oricine citește cu atenție capitolul, va constata că Isus a răspuns acestor trei întrebări. Cu privire la venirea Lui, El a spus: „*Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și **venirea Fiului omului***” (Mat. 24:27). Și în alte locuri El S-a referit la aceasta:

„*Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, **aidoma se va întâmpla și la **venirea Fiului omului*****” (Mat. 24:37).

„*...și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la **venirea Fiului omului***” (Mat. 24:39).

„*Vegheați, dar, pentru că nu știți în ce zi **va veni Domnul vostru***” (Mat. 24:42).

„De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului **va veni** în ceasul în care nu vă gândiți” (Mat. 24:44).

„Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, **a venit** mirele: cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa” (Mat. 25:10).

„Vegheați, dar, în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului” (Luca 21:36).

În zilele apostolilor și în creștinismul primar, în inimile celor ce crezuseră era o nădejde vie și o așteptare a revenirii lui Hristos. Despre această nădejde mărturisesc mai multe pasaje biblice. Vă rog, luați în considerare și următoarele referințe biblice, într-un duh de rugăciune:

„...ca să vină de la Domnul vremile de înviore și **să trimită** pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos” (Faptele Ap. 3:20).

„Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până **va veni El**” (1 Cor. 11:26).

„...v-ați întors la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morți, pe Isus, care ne izbăvește de mânia viitoare” (1 Tes. 1:9-10).

„Căci cine este, în adevăr, nădejdea sau bucuria, sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la **venirea Lui**?” (1 Tes. 2:19).

„Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se **va coborî** din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos” (1 Tes. 4:16).

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, la **venirea** Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tes. 5:23).

„Cât privește **venirea** Domnului nostru Isus Hristos și

strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților...” (2 Tes. 2:1).

*„...să păzești porunca, fără prihană și fără vină, până la **arătarea** Domnului nostru Isus Hristos, care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (1 Tim. 6:14-15).*

„De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în «ziua aceea» Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Tim. 4:8).

*„«Încă puțină, foarte puțină vreme» și «Cel ce **vine** va veni și nu va zăbovi»” (Evrei 10:37).*

*„Fiți, dar, îndelung răbdători, fraților, până la **venirea** Domnului. ...Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape” (Iacov 5:7-8).*

*„În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și **venirea** Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite...” (2 Pet. 1:16).*

*„Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor și vor zice: «Unde este făgăduința **venirii** Lui?»” (2 Pet. 3:3-4).*

*„Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va **arăta** El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2).*

*„...tot așa, toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la **venirea** Lui, cei ce sunt ai lui Hristos” (1 Cor. 15:22-23).*

Se va întâmpla în realitate

Numărul mare al textelor enumerate, ne arată importanța acestui eveniment mareț. Din păcate, la scurt timp după moartea apostolilor, s-au ridicat bărbați care au spiritualizat revenirea lui Isus Hristos și așa se întâmplă până în ziua de astăzi. Oamenii mor, duhurile însă nu: acestea îi iau sub stăpânirea lor pe alții care sunt gata să răspândească învățături false. Este bine cunoscută teoria

organizației care pretinde că Împărăția lui Dumnezeu ar fi fost născută și instaurată pe pământ în 1914. Învățăături asemănătoare, în legătură cu stabilirea anumitor date, au existat înainte și mai există și astăzi. Din nou este folosită și este de actualitate expresia „parusia lui Hristos”. Adepții acestei învățăături susțin că Hristos a venit deja și că El este prezent ca Judecător. Revenirea lui Hristos este spiritualizată din nou și cei care o fac vorbesc despre o „descoperire deosebită”, o „credință deosebită”, tot felul de lucruri „deosebite” care vor fi făcute de cunoscut numai unui grup special. De fiecare dată se pretinde același lucru. Se predică cu un mare entuziasm despre aceste lucruri și oamenii nu observă că, în realitate, deviază de la adevăr și că le-a fost furată fericita nădejde.

Asemenea pretenții pot suna foarte evlavios, dar sunt false și induc în eroare. Cuvântul grecesc „parusia” înseamnă „prezență”, dar presupune întotdeauna o venire personală. „*Para-ousia*” înseamnă „substanță prezentă”. Dacă, de exemplu, președintele Statelor Unite intră în Casa Albă, atunci aceasta este parusia. Parusia nu este fantezie; o parusie reală presupune venirea vizibilă și trupească a unei persoane. De aceea, nu există o parusie a lui Hristos, fără ca El să vină personal, trupește. O astfel de învățătură este pur și simplu o absurditate. Așa cum prima Lui prezență sau „epifanie” (parusia de la prima Sa venire) a fost o realitate, tot o realitate va fi și venirea Sa personală („parusia” sau prezență), în trup, la revenirea Lui. O învățătură despre parusia lui Hristos, fără ca Hristos să Se arate personal, este lipsită de orice temelie rațională și biblică.

Revenirea lui Isus Hristos și evenimentele legate de aceasta, nu sunt o închipuire sau învățătură, ci sunt realități. Pavel scrie: „*Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați...*” (1 Cor. 15:51). Fiecare poate să citească în Matei 17, de la vers. 2, ce înseamnă această *schimbare* sau *transfigurare* și cum are loc: „*El S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele și hainele I s-au făcut albe ca lumina*”. Ioan L-a văzut pe Domnul nostru pe insula Patmos, având aceeași

înfățișare: „Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului” (Apoc. 1:12-18).

Transformarea implică faptul „ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire” (1 Cor. 15:53). În această desăvârșire nu va exista îmbătrânire, ci tinerețe veșnică. În Iov 33:23-28 este exprimat gândul că noi vom fi schimbați, astfel încât vom fi iarăși tineri. Acolo citim despre ispășire și mijlocitor („unul din miile acelea”). Apoi, în vers. 24 este descris prețul răscumpărării. În vers. 25 se spune că aleșii se întorc la zilele tinereții lor, în vers. 26 că ei se vor ruga lui Dumnezeu și El le va fi binevoitor. Da, noi vom fi readuși la floarea tinereții în trupul de înviere. Transformarea se va petrece „...într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați” (1 Cor. 15:52).

Acest eveniment mareț nu este numai pentru cei care trăiesc atunci în Hristos, ci și pentru toți aceia care au plecat înaintea noastră cu această nădejde a slavei. Și Iov își exprimă credința lui în înviere, astfel: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu” (Iov 19:25-26).

La revenirea Domnului nostru, cei adormiți în Hristos vor primi un trup de înviere, după cum este scris: „Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire și înviază în neputrezire; este semănat în ocară și înviază în slavă; este semănat în neputință și înviază în putere. Este semănat trup firesc și înviază trup duhovnicesc” (1 Cor. 15:42-44).

„Căci, dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că **Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El**” (1 Tes. 4:14). Cine învață că Hristos a venit deja, să ne spună unde sunt cei adormiți pe care i-a adus cu Sine. Apoi, o asemenea învățătură acordă un avantaj celor vii, față de cei adormiți și contrazice afirmația clară a sfintei Scripturi: „Iată,

*în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, **nu vom lua-o înaintea celor adormiți**. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și **întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh**” (1 Tes. 4:15-17a).*

Observați, Domnul nu coboară până pe pământ, ci biruitorii, aceia care au adormit în Hristos, vor învia mai întâi, iar cei vii în El vor fi transformați și, împreună, vor fi luați să-L întâmpine pe Domnul în văzduh „...și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tes. 4:17b).

De-a lungul vremii harului, Domnul este prezent în Duhul, așa cum a făgăduit. El este cu ai Săi și, acolo unde sunt adunați doi sau trei în Numele Lui, El este în mijlocul lor. În ziua Cincizecimii, El a venit în Duhul ca să locuiască în cei răscumpărați, după cum a promis (Ioan 14:18). „...*El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus*” (Efeseni 2:6). Credincioșii adevărați sunt călători și străini pe pământ, ei caută orașul binecuvântat al cărui Constructor este Dumnezeu. În același timp, ei sunt deja „...*împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu*” (Efeseni 2:19).

La revenirea lui Hristos, toți aceia care sunt rânduiți să fie în slavă, indiferent că au adormit deja sau că mai sunt în viață, vor primi nemurirea prin puterea lui Dumnezeu de înviere și vor fi ridicați ca să-L întâlnească în văzduh. Toți aceia care, de la prima venire a lui Hristos până la revenirea Lui, au crezut Cuvântul lui Dumnezeu predicat în vremea lor și l-au trăit, Îl vor întâlni pe Isus Hristos, care a fost pentru ei nădejdea slavei. Amin! Pavel se exprimă astfel: „*De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în «ziua aceea» Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui*” (2 Tim. 4:8). În fiecare din cele șapte epoci ale Bisericii (Apoc. 2+3), au existat întotdeauna oameni care au ascultat ceea ce a

spus Bisericii Duhul și au crezut că revenirea Domnului va avea loc în generația lor. Ei foloseau cuvântul „Maranata” – Domnul vine – pentru că în inima lor era un dor fierbinte; ei se rugau din inimă: „*Vino, Doamne Isuse!*” Ei nu s-au înșelat, nici nu vor fi dezamăgiți. Doar că au plecat înaintea noastră și așteaptă până când numărul celor ce vor intra în Împărăția lui Dumnezeu, este deplin. Acum, chiar la sfârșit, are loc o armonie deplină a Mirelui-Cuvânt cu Mireasa-Cuvânt, astfel încât la final, Duhul și Mireasa spun același lucru (Apoc. 22:17).

Aleșii din perioada Vechiului Testament au înviat împreună cu Hristos, conform Matei 27:51-53. „*Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi*” (Evrei 11:39-40). Ei așteaptă în Paradis până în ceasul când **toți** vor vedea desăvârșirea. Atunci, aleșii din perioada Vechiului și a Noului Testament vor lua parte la marele ospăț din slavă. La aceasta s-a referit Domnul nostru, când a spus: „*Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor*” (Mat. 8:11).

Dorință împlinită

„*De asemenea și firea (creația) așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. ...Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru*” (Rom. 8:19+23).

Conform Geneza 1:27, „*Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu...*”. Aceasta a fost în trupul duhovnicesc. Mai târziu Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din pământ: „*Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului...*” (Gen. 2:7). În acest trup de carne a avut loc căderea omului în păcat. De aceea Dumnezeu, care este Duh, a trebuit să devină om în Fiul, pentru a ne răscumpăra din acest trup de moarte

și pentru a ne readuce în starea de fii ai lui Dumnezeu, în părtășie cu El. În cele din urmă, vom fi schimbați în chipul Lui, în trup duhovnicesc.

„Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” (Rom. 8:29).

„Omul dintâi este din pământ, pământesc; Omul al doilea este din cer. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și, după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc” (1 Cor. 15:47-49).

Cei care cred cu adevărat, au dorința să aibă parte de prima înviere, de transformarea trupului și de răpirea de pe acest pământ în slavă.

„Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede nu mai este nădejde” (Rom. 8:24). Prin lucrarea de răscumpărare împlinită pe crucea Golgotei o dată pentru totdeauna, noi suntem, de fapt, reasezați în aceeași stare în care a fost omul înainte de căderea în păcat. Suntem răscumparați în totalitate și mai așteptăm doar transformarea trupurilor noastre.

Pavel ardea de dor ca să aibă parte de această înviere privilegiată și s-a exprimat astfel: *„Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți” (Fil. 3:10-11).*

Așa de sigur cum un trup pământesc este pus în mormânt, putem fi la fel de siguri că va fi înviat un trup duhovnicesc. Credincioșii adevărați care sunt în viață la revenirea lui Isus Hristos, vor fi transformați și vor primi trupul de înviere. *„Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2).*

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a fost răstignit și îngropat, a înviat trupește a treia zi. După aceea, în trupul de

înviere, El a fost patruzeci de zile cu ucenicii Lui, învățându-i lucrurile referitoare la Împărăția lui Dumnezeu. El a mâncat cu ei și a avut părtășie cu ei (Luca 24:36-49; Faptele Ap. 1:3). „*El i-a dus afară până spre Betania. Și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer*” (Luca 24:50-51). „...*S-a înălțat la cer și un nor L-a ascuns din ochii lor. Și, cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb și au zis: «Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer»*” (Faptele Ap. 1:9-11).

După cum am amintit deja, revenirea lui Isus Hristos nu va fi o fantezie religioasă, ci o realitate, un eveniment indiscutabil de la sfârșitul timpului de har, însoțit de semne vizibile. Ceea ce este scris în Luca 17:34-36 va fi o realitate amară pentru mulți: „*Vă spun că, în noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat și altul va fi lăsat; două femei vor măcina împreună: una va fi luată și alta va fi lăsată. Doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat și altul va fi lăsat*”.

Strigătul

Conform 1 Tesaloniceni 4:16 la revenirea Domnului se vor întâmpla trei lucruri: 1) strigătul Lui va răsună; 2) glasul arhanghelului va răsună; 3) trâmbița lui Dumnezeu va răsună. Toate acestea se vor întâmpla când Domnul va coborî din cer pentru a-i lua pe răscumpărați în slavă. Întâlnirea Miresei cu Mirele nu va avea loc pe pământ, ci în văzduh (1 Tes. 4:17).

În Ioan 11 putem citi despre strigătul Lui poruncitor. S-a întâmplat în timpul slujbei Lui pământești: „*După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: «Lazăre, vino afară!» Și mortul a ieșit*” (vers. 43-44).

Când Domnul nostru murea, El a strigat cu glas tare și „*îndată perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despiciat,*

mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat” (Mat. 27:51-52).

În Ioan 5:25 El a spus: „*Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce-l vor asculta vor învia*”.

Cuvântul Domnului nostru este o poruncă; este Cuvântul Celui Atotputernic. Orice spune El se întâmplă, ce poruncește El, vine la existență. Cuvântul Său nu se întoarce niciodată gol, ci împlinește întotdeauna scopul pentru care a fost trimis de El. De fapt, El ține toate lucrurile prin Cuvântul puterii Sale (Evrei 1:3). Cuvântul grecesc „strigăt” (κελευσματι), din 1 Tesaloniceni 4:16, provine din limbajul militar și indică o comandă. Aceasta răsună când Domnul începe să coboare din cer. Cuvântul „strigăt” mai este tradus și ca un „strigăt poruncitor”. Prin acest strigăt poruncitor al Domnului vor fi treziți cei adormiți în Hristos. După aceea va avea loc transformarea trupurilor celor vii în Hristos. Astfel se descoperă suveranitatea și autoritatea Domnului domnilor, care are stăpânire și peste cei vii și peste cei morți.

Evrei 12:26 este o mărturie puternică cu privire la atotputernicia Cuvântului Său vorbit: „...*al cărui glas a clătinat atunci pământul și care acum a făcut făgăduința aceasta: «Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul»*”.

În Matei 25 citim despre un strigăt la miezul nopții, care răsună chiar **înaintea** venirii Mirelui: „*Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!*” (sau: „*Iată, mirele vine; ieșiți să-l întâlniți*” în traducerea King James - n.tr.). Aici este vorba despre ultimul și cel mai puternic strigăt de **pe pământ**, pentru a-i trezi pe cei adormiți duhovnicește, la vremea revenirii lui Hristos. Cei ce se trezesc, își curăță candelile și se pregătesc pentru venirea Mirelui. Acest strigăt le trezește atât pe fecioarele înțelepte cât și pe cele nechibzuite. „*Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelile*” (Mat. 25:7). Cele nechibzuite, desigur, vor porni și ele să-L întâlnească pe Mire, dar vor constata că nu le ajunge untdelemnul și de aceea ele nu pot intra la ospățul de nuntă.

Cu o minte deschisă, trebuie să comparăm cuvântul „strigăt” (κραυγή) din Matei 25:6, care în greacă semnifică strigătul de trezire a celor vii care dorm duhovnicește, cu cuvântul „strigăt” (κελευσματι) din 1 Tesaloniceni 4:16. Se poate vedea foarte ușor că este vorba despre două cuvinte total diferite. „Strigătul” din Matei 25 semnifică necesitatea unui mesaj actual care se răspândește printre credincioșii de pe pământ, iar „strigătul” din 1 Tesaloniceni 4:16 va fi porunca Domnului, care coboară din cer, pentru a-i striga pe cei adormiți în Hristos.

Fără nicio urmă de îndoială, strigătul din Matei 25 răsună astăzi. Este ultimul mesaj prin care credincioșii sunt treziți înainte de revenirea lui Hristos. Ei aud Cuvântul vieții și primesc mana proaspătă – Cuvântul făgăduit pentru astăzi. Mesajul lui Dumnezeu este Cuvântul acestui ceas, în care sunt cuprinse toate făgăduințele pentru timpul sfârșitului. Numai aceia care cred acum conform Scripturii și astfel se pun de partea lui Dumnezeu, vor și trăi împlinirea făgăduințelor.

Despre mesagerul care a fost trimis înainte de prima venire a lui Hristos, este scris: „*Un glas strigă: «Pregătiți în pustie...»*” (Isaia 40:3-6). Fiecare cititor al Bibliei știe că acest Cuvânt profetic și-a găsit împlinirea prin slujba lui Ioan Botezătorul. El a mărturisit despre sine: „*Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: «Neteziți calea Domnului!»*», cum a zis prorocul Isaia” (Ioan 1:23).

Acum, înaintea revenirii lui Isus Hristos, încă mai răsună mesajul Cuvântului descoperit, care a fost predicat prin ultimul mesager al ultimei epoci a Bisericii, Laodiceea (Apoc. 3:14-22). Strigătul răsună și cei care iau seama se trezesc din somnul lor și își curăță candelarele. Fecioarele înțelepte își umplu vasele cu untdelemn. Ele au ambele: Cuvântul și Duhul. Ele recunosc că Dumnezeu își aduce acum la încheiere lucrarea Lui și iau seama la mesajul actual, la Cuvântul profetic pentru timpul acesta. Astfel ele se pregătesc pentru ziua aceea minunată.

Ioan Botezătorul, care a fost premergătorul la prima venire a Domnului nostru, a spus: „*Cine are mireasă este mire;*

dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină” (Ioan 3:29). În același fel trebuie să audă și Mireasa acum, glasul Mirelui care este Cuvântul cu toate făgăduințele pentru acest timp. Așa cum la prima venire a lui Hristos a existat un mesaj profetic, tot așa răsună și astăzi, înaintea de a doua venire a lui Hristos, un mesaj profetic. Acesta este strigătul care răsună acum – Cuvântul făgăduit pentru ceasul acesta, mesajul pentru timpul acesta, prin care sunt descoperite toate tainele ascunse în Cuvântul lui Dumnezeu, necesare Miresei.

Strigătul pentru trezirea celor adormiți duhovnicește, chemarea afară și pregătirea, trebuie să aibă loc înaintea venirii Domnului. Apostolul Ioan, când era pe insula Patmos, a văzut Mireasa într-o viziune și a scris: „*Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit*” (Apoc. 19:7).

Glasul unui arhanghel

Menționarea glasului arhanghelului în 1 Timotei 4:16 are, de asemenea, o însemnătate deosebită. Îngerii sunt „*duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea*” (Evrei 1:14). La răpire, Răscumpărătorul îi ia pe răscumparați în slavă, iar Satana, împreună cu toți cei care-l urmează, vor fi aruncați jos. Aceasta va marca împlinirea a ceea ce a văzut, de asemenea, apostolul Ioan într-o viziune: „*Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui*” (Apoc. 12:7-9).

Răscumpărătorul nostru l-a biruit o dată pentru totdeauna pe Satana și toate puterile rele. „*A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra*

lor prin cruce” (Col. 2:15). El a învins moartea și locuința morților (1 Cor. 15:54-57), a luat robia roabă (Efes. 4:8) și a înviat biruitor a treia zi. „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților” (Apoc. 1:17-18).

Satana încă mai este pârâșul fraților. De aceea Hristos, Mijlocitorul Noului legământ, rămâne ca Marele Preot și Avocat până când Biserica Mireasă este desăvârșită. În momentul în care numărul răscumpăraților este complet și ei se înfățișează înaintea lui Dumnezeu „fără pată sau zbârcitură”, atunci Satana nu-i mai poate acuza. El va fi aruncat jos, atunci, împreună cu oștirea care-l urmează.

După cum am văzut în Apocalipsa 12:7-9, sarcina arhanghelului Mihail va fi aceea de a-și înălța glasul și de a-i arăta dușmanului învins care-i sunt limitele. Tot Mihail este acela care s-a împotrivit diavolului pentru trupul lui Moise (Iuda 9). În final, el va fi acela care la timpul stabilit se va ridica și va lupta pentru poporul Israel, după cum este scris: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău” (Dan. 12:1). Nu m-ar surprinde dacă el ar fi acela care îl va lega pe Satana și-l va arunca în adânc înainte de Împărăția de o mie de ani (Apoc. 20:1-3). Învățătura care spune că arhanghelul Mihail ar fi Hristos, este absurdă. Adevărul este că Iahveh al Vechiului Testament este Isus al Noului Testament, același Domn ieri, azi și în veci. Mihail și Gavril sunt și în Noul Testament, ce au fost în Vechiul.

Nu mai este necesară o luptă între Biruitorul de pe Golgota și duhurile biruite ale vrăjmașului, care încă mai luptă în locurile cerești (Efes. 6:10-12). „...și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui” (Evrei 10:13). La revenirea Sa, Mirele va fi preocupat doar de Mireasa Lui și nu de altceva.

Când este vorba despre înștiințări deosebite sau informații referitoare la planul de mântuire, îngerul Gavril este amintit deseori (Dan. 8:16; 9:21). Tot el i-a vestit lui Zaharia nașterea lui

Ioan Botezătorul (Luca 1:19) și apoi, Mariei, nașterea Domnului și Mântuitorului nostru (Luca 1:26). În lupta viitoare cu vrăjmașul și puterile lui, arhanghelul Mihail va ieși biruitor.

La răpire vor lua parte numai aceia care fac parte din Mireasă, după cum este scris: „*Cele care erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă*” (Mat. 25:10). Satana nu poate intra pe ușă, pentru că Isus Hristos este ușa. El sare pe altă parte, căci este hoțul și tâlharul (Ioan 10:1), dar va fi aruncat afară.

În Mat. 22 găsim descrierea ospățului de nuntă și a oaspeților prezenți. „*Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții; și a zărit acolo pe un om care nu era îmbrăcat în haina de nuntă. «Prietene», i-a zis el, «cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?» Omul acela a amușit. Atunci împăratul a zis slujitorilor săi: « Legați-i mâinile și picioarele și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară »*” (vers. 11-13). Unii se poticnesc de cuvântul „prietene”, dar Isus l-a numit așa și pe trădătorul Lui, Iuda, în care a intrat Satana: „*Prietene, ce ai venit să faci, fă!*” (Mat. 26:50). Satana poate apărea îmbrăcat în alb, ca un înger al luminii (2 Cor. 11:14), dar el nu poate purta niciodată o haină de nuntă. Numai Mireasa va avea privilegiul să fie îmbrăcată „*cu in subțire, strălucitor și curat. (Inul subțire reprezintă faptele neprihănite ale sfinților)*” (Apoc. 19:8).

Despre ceata biruitorilor se spune: „*Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte*” (Apoc. 12:11). Dacă noi Îl urmăm cu adevărat pe Isus Hristos, ca și copii ascultători ai lui Dumnezeu, picioarele noastre vor călca pe urmele Lui. Astfel se împlinește literalmente, prin noi, următorul verset: „*În adevăr, niciunul din noi nu trăiește pentru sine și niciunul din noi nu moare pentru sine. Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim*” (Rom. 14:7-8). Pavel și toți aceia care au murit cu Hristos, au putut să spună: „*...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine*” (Gal. 2:20). Nu este suficient doar să se predice, să se cânte sau să se vorbească despre aceasta, ci trebuie să devină o trăire reală în viețile noastre, dacă dorim să intrăm în slava Sa.

Trâmbița

Trâmbița, care conform 1 Tesaloniceni 4:16, răsună la venirea Domnului, nu este una oarecare, ci este numită „trâmbița lui Dumnezeu”. În Vechiul Testament, la ocazii deosebite se obișnuia să se sune din trâmbiță. Când Domnul a coborât pe muntele Sinai, poporul a văzut fulgere și a auzit tunetele precum și sunetul puternic al trâmbiței (Exod 20:18). Anul de veselie, anul jubiliar – al cincizecilea an, când fiecare putea fi eliberat – era anunțat, de asemenea, în ziua ispășirii cu sunetul trâmbiței (Lev. 25:8-12).

Întotdeauna când citim în Sfânta Scriptură despre sunetul trâmbiței, aveau loc evenimente neobișnuite. În legătură cu revenirea lui Isus Hristos se vorbește despre „trâmbița lui Dumnezeu”. În timpul acela Domnul Își încheie planul Său măreț de răscumpărare pentru aleșii Lui. Hristos Se va întoarce în același fel cum S-a înălțat la cer. În Psalmul 47:5 este scris Cuvântul profetic: „*Domnul înaintea în sunetul trâmbiței*”. Când răsună trâmbița lui Dumnezeu, aleșii sunt chemați în slavă la marea sărbătoare. Pavel descrie cum și unde va avea loc marele eveniment: „...*într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna...*” (1 Cor. 15:52).

Isus Hristos Se întoarce cu o poruncă puternică – un strigăt, însoțit de glasul arhanghelului și trâmbița lui Dumnezeu. Cei aleși, indiferent dacă au adormit deja sau mai trăiesc în timpul acela, vor fi luați înainte ca mânia lui Dumnezeu – judecățile – să fie turnate în necazul cel mare. Imediat după acest eveniment important („răpirea Miresei”), care aparține planului de mântuire, se va încheia timpul harului pentru națiuni și Dumnezeu Se va întoarce din nou spre poporul Său Israel – evreii (Rom. 11:25-27). Prorocul Isaia vorbește, de asemenea, despre marea trâmbiță care va suna în acest timp deosebit (Isaia 27:13).

Revenirea Domnului se va petrece dintr-o dată, ca un fulger, într-o clipă. Atunci vor învia mai întâi morții în Hristos, după care aceia care vor fi gata vor fi transformați fizic. Împreună

vor fi luați ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh și vor merge cu El în slavă. Așa cum Enoh, al șaptelea după Adam, a fost mutat și nu a mai fost găsit pe pământ, la fel acum, la sfârșitul celei de-a șaptea epoci (ultima) a Bisericii, cei care vor avea parte de răpire nu vor mai fi găsiți pe pământ.

Condiția

Pentru a atinge acest țel suprem, trebuie îndeplinită o condiție: „*Și **dacă** Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți **locuiește** în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, **din pricina Duhului Său**, care **locuiește** în voi*” (Rom. 8:11). Aici nu este vorba despre o ungere pe care au primit-o milioane, ci despre o „**locuire interioară**”. Cuvântul „**dacă**”, din acest verset, este de o foarte mare însemnătate. **Dacă puterea Duhului** locuiește în noi, **învierea** trupului muritor va avea loc, altfel nu se va întâmpla. Conform Cuvântului Domnului nostru, chiar înainte de a doua Sa venire, vor fi mulți hristoși mincinoși, „unși mincinoși”, unii din ei chiar făcând mari semne și minuni, prezentându-se pe ei și așa zisele lor slujbe unse, care de fapt își au rădăcina în învățăturile prorocului mincinos (Mat. 7:21; Mat. 24). Cei ce-L numesc pe Isus Hristos, Domnul, trebuie să facă voia Tatălui ceresc.

Credința biblică este întotdeauna ancorată în făgăduințele corespunzătoare, care ne sunt date în Cuvânt: „*În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «da»; de aceea și «Amin», pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu*” („Căci toate promisiunile lui Dumnezeu, în El sunt «da» și în El sunt «Amin», spre slava lui Dumnezeu, prin noi”, traducerea King James - n.tr.) - 2 Cor. 1:20. Credința adevărată vine din predicarea Cuvântului lui Dumnezeu. „*Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos*” (Rom. 10:17). Acesta este cazul în ceea ce privește mântuirea, vindecarea și toate celelalte făgăduințe și la fel este și cu credința de răpire. Ea vine din mesajul actual al Cuvântului descoperit, în

care se află așteptarea și nădejdea noastră. „Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat” (Rom. 5:5). „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1).

Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu lucrează întotdeauna împreună în cei răscumparați. Duhul făgăduinței vine peste cei care primesc Cuvântul făgăduinței. Ungerea Duhului nu este suficientă – El trebuie să **locuiască** în noi ca Mângâietor. Duhul a rămas peste Hristos și **a locuit** în El, Cel întâi născut, după ce a coborât peste El (Mat. 3:16). Prin aceasta a fost pretins trupul Său și același lucru este valabil în cazul trupurilor noastre firești. Noi trebuie să avem dreptul de întâi născut și cele dintâi roade ale Duhului (Rom. 8:23). „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3:18).

Cine dorește să trăiască transformarea acestui trup pământesc, trebuie să primească în sine puterea nemuritoare a lui Dumnezeu. La viața veșnică se ajunge printr-o naștere din nou reală și primind pecetea Duhului Sfânt. „Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt care fusese făgăduit și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui” (Efes. 1:13-14).

Transformarea acestui trup nu se va întâmpla din exterior spre interior, ci din interior spre exterior. Mai întâi, trebuie să fie înnoit sufletul nostru, în care vine să locuiască Duhul lui Dumnezeu. Apoi, în final, trupurile noastre muritoare vor fi schimbate prin Duhul Său care **locuiește** în noi. Duhul Sfânt este puterea lui Dumnezeu din noi, prin care va avea loc schimbarea.

Este o diferență foarte mare între ungerea Duhului, pe care o trăiesc mulți și pecetluirea prin Duhul pentru ziua răscumpărării noastre. De aceasta au parte numai aceia care vor trăi transformarea

trupului.

Avraam a fost ales și a devenit „părintele credinței”. El a primit făgăduințe, **a crezut și L-a ascultat** pe Dumnezeu. Aceasta i s-a socotit ca neprihănire. După ce a crezut Cuvântul făgăduit, dat lui, fiind socotit neprihănit prin credință (Rom. 4), Dumnezeu i-a dat pecetea tăierii împrejur.

Pecetluirea prin Duhul Sfânt poate fi trăită numai de aceia care sunt chemați afară ca Avraam. Ei primesc o tăiere împrejur în inimile lor și sunt făcuți părtași naturii divine – ei acceptă substanța divină: Cuvântul făgăduinței pentru timpul acesta și, crezându-l, sunt socotiți neprihăniți. Isaac, fiul făgăduit al lui Avraam, a fost de fapt împlinirea făgăduinței și a devenit moștenitorul tuturor averilor părintelui său de credință. Pavel scrie în legătură cu astfel de credincioși: „*Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței*” (Gal. 4:28) „*Aceasta înseamnă că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță*” (Rom. 9:8). Cuvântul făgăduinței (Rom. 9:6) și Duhul făgăduinței (Faptele Ap. 2:33) vor fi primite de aceia care sunt numiți „copiii făgăduinței”. Duhul înfierii ne face copii ai lui Dumnezeu și cu aceasta și moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai lui Hristos (Rom. 8:15-17).

Pe baza cunoștinței Sale dinainte, Dumnezeu a putut să-i hotărască mai dinainte pe aceia care urmau să primească viață veșnică și să-i rânduiască mai dinainte ca fii ai Săi (Efes. 1:5). Ei trebuie să fie asemenea chipului Fiului Său (Rom. 8:28-30).

Mulți credincioși trăiesc o ungere cu Duhul și se pot lăuda cu lucruri mari, dar ei merg pe propriile lor căi și nu sunt interesați să își aducă viețile în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel de oameni rămân îngropați în părerile lor tradiționale și trec pe lângă făgăduințele date Bisericii pentru această perioadă de timp. Prin aceasta ei depun mărturie că nu au parte de lucrarea finală pe care Dumnezeu este pe cale s-o realizeze. Numai aceia care cred Cuvântul făgăduit pentru ceasul acesta, pot umbla cu Dumnezeu. Pentru a-i fi plăcuți Lui, noi trebuie să fim în armonie

totală cu Cuvântul.

Pavel a fost apostolul care a scris despre descoperirea fiilor lui Dumnezeu și a subliniat foarte clar partea esențială cu care are de-a face aceasta: „*Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu*” (Rom. 8:14). Isus a spus că Duhul adevărului va veni și ne va călăuzi în tot adevărul și ne va descoperi lucrurile viitoare (Ioan 16:13). Cei care sunt cu adevărat copiii lui Dumnezeu și care au primit Duhul Sfânt, vor crede și vor asculta fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Lor le este dată avertizarea: „*Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării*” (Efes. 4:30). Ei sunt singurii care vor asculta ce spune bisericilor Duhul. Oricine își urmează propriile gânduri și închipuiri, nu va recunoaște că Dumnezeu a avut șapte trimiși în perioada celor șapte epoci ale Bisericii; nici nu va recunoaște că Dumnezeu Și-a transmis mesajul Său bisericii prin îngerul corespunzător fiecărei epoci. Fiecare dintre cele șapte mesaje adresate celor șapte biserici (Apoc. 2+3) începe cu următoarele cuvinte: „*Îngerului Bisericii... scrie-i*” și se încheie astfel: „*Cine are urechi să asculte ce zice Bisericilor Duhul*”.

Numai ceata biruitoare va lua parte la nuntă. Acești neprihăniți vor lăuda în slava cerească: „*Aleluia! Domnul Dumnezeul nostru Cel Atotputernic a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit! Și i s-a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor și curat.*» (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.) Apoi mi-a zis: «*Scrie: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!*» Apoi mi-a zis: «*Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!*»” (Apoc. 19:6b-9).

Planul de timp

Prorocul Daniel a fost lămurit în ceea ce privește planul de timp al lui Dumnezeu pentru Israel. Oricine înțelege diferitele perioade de timp despre care este vorba aici, va putea, de asemenea,

să așeze în ordine evenimentele care se petrec între răpire și începutul Împărăției de o mie de ani. În Daniel 9:24-27 citim despre șaptezeci de „săptămâni”, care nu sunt săptămâni de zile, ci de ani, după cum a înțeles fiecare cititor al Bibliei. Din punct de vedere profetic, acestea sunt șaptezeci de săptămâni de ani și după cum se poate vedea foarte clar din vers. 24, se referă numai la poporul lui Daniel, Israelul și la sfânta cetate Ierusalim.

Sunt date trei limite de timp: mai întâi, șapte săptămâni de ani; în al doilea rând, șaiszeci și două săptămâni de ani; în al treilea rând, o săptămână de ani. Este fundamental să înțelegem corect aceasta, pentru că Hristos, Mesia, urma să fie ucis **la sfârșitul** celor șaiszeci și două de săptămâni, care urmează celor șapte săptămâni descrise deja în vers. 26. În vers. 27 este scris: „*El (domnitorul, Antihristul) va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât*”.

Din momentul când a fost dată porunca pentru reconstruirea Ierusalimului (445 d.H.), până când Mesia a fost ucis (răstignit), au trecut exact șapte săptămâni și șaiszeci și două de săptămâni, adică exact $69 \times 7 = 483$ de ani. De îndată ce se va încheia timpul de har pentru națiuni și răpirea Bisericii-Mireasă va fi avut loc, Dumnezeu începe ultima săptămână de ani pentru Israel. Primii trei ani și jumătate sunt pentru slujba celor doi martori, iar a doua parte este pentru necazul cel mare.

De îndată ce diavolul, balaurul cel bătrân, este aruncat din ceruri, Biblia spune: „*De aceea, bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme*” (Apoc. 12:12). Evident că aici este vorba despre perioada scurtă de timp între răpirea Miresei și începutul Împărăției de o mie de ani. În perioada aceasta, Satana își va vărsa mânia pe pământ prin Antihrist. Atunci el se va întrupa în vicarul lui, în cel Nelegiuit

și se va arăta cine este în realitate (2 Tes. 2:7-8). El nu a reușit să-i înghită pe aleși, Biserica Mireasă care a ajuns „*la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos*” (Efes. 4:13). De aceea se vorbește în Apocalipsa 12 despre un „*copil de parte bărbătească*”. Balaurul cel mare (Satana), va fi furios pe Biserică – femeia care va rămâne în urmă, dar din care s-a născut copilul de parte bărbătească care „*are să cârmuiască toate Neamurile cu un toiag de fier*” (Apoc. 12:5). Această făgăduință de a cârmui toate națiunile, nu se referă numai la Hristos, ci este una din cele șapte făgăduințe date biruitorilor: „*Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier...*” (Apoc. 2:26-27).

În profetia biblică, simbolul unei femei (soții) este folosit în Vechiul Testament pentru Israel și, de asemenea, pentru Biserică în Noul Testament. Apocalipsa vorbește despre două biserici diferite: Biserica lui Hristos și cea a Antihristului. Biserica adevărată este arătată în Apocalipsa 12, iar biserica antihristă în cap. 17.

Ioan a văzut în Apocalipsa 12 o femeie învăluită în soare. Aceasta înseamnă că Biserica nou testamentară este învăluită cu Isus Hristos, Soarele neprihănirii. Luna de sub picioarele ei este temelia pe care stă ea: Cuvântul profetic ieșit în perioada Vechiului Testament. Așa cum luna reflectează lumina soarelui, tot așa este luminat Vechiul Testament de Soarele neprihănirii ca să ne arate împlinirea prorociilor sale în Noul Testament. Cununa cu douăsprezece stele pe care o poartă femeia, reprezintă învățătura celor doisprezece apostoli, cu care este încununată Biserica nou testamentară (Faptele Ap. 2:42).

În fiecare epocă au existat cei chemați și cei aleși. Mulțimea biruitorilor este formată din cei aleși. Biserica rămasă, este formată din cei chemați. Și ei sunt curați și sfinți, de aceea Domnul nostru Se referă la ei ca fecioare în pilda din Matei 25, dar care sunt nechibzuite, în comparație cu fecioarele înțelepte care intră la nuntă.

Biserica rămasă în urmă nu cade în mâinile Satanei ci,

precum Israelul în pustie, va fi hrănită într-un mod supranatural: *„Și femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șase zeci de zile ... Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei unde este hrănită o vreme, vremi și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui”* (Apoc. 12:6+14). Chiar și perioada exactă de timp de ocrotire și hrănire ne este spusă: trei ani și jumătate.

După aceasta vedem al treilea grup: *„Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos”* (Apoc. 12:17). Este aceeași sămânță, dar din altă categorie. Cei amintiți aici nu pot fi decât cei 144.000 de israeliți. Pentru ca toți să știe că în Cuvântul profetic o femeie reprezintă o biserică, vom discuta foarte scurt despre cei 144.000 despre care este scris: *„Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri...”* (Apoc. 14:4). Aceasta înseamnă că ei nu vor aparține niciodată de vreo biserică sau confesiune creștină, ci vor fi chemați și pecetluiți prin slujba celor doi proroci, după răpirea Bisericii Mirese, dar înaintea necazului celui mare și a prigoanei (Apoc. 7:1-8).

Conform Apocalipsa 11, acești proroci își vor face slujba pe o perioadă de trei ani și jumătate, prin care cei 144.000 din cele douăsprezece seminții ale lui Israel, vor fi pecetluiți (Apoc. 7:3-8). În vers. 3 se spune: *„Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!”* Aceasta înseamnă că nicio judecată a lui Dumnezeu nu poate să cadă, până când va fi încheiată pecetluirea celor 144.000. În perioada aceea se împlinește prorocia dată prin Zaharia, că duhul de îndurare și de rugăciune va fi turnat peste Israel, *„și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge...”* (Zah. 12:10-11).

Evreii nu L-au recunoscut pe Mesia al lor la prima Lui venire și de aceea nu L-au primit (Ioan 1:11). Așa cum Iosif din Vechiul Testament s-a făcut de cunoscut fraților săi numai la a

doua lor vizită în Egipt (Faptele Ap. 7:13), când ei l-au recunoscut, la fel va fi cu Mesia, când El va veni a doua oară la evrei: ei vor privi la Acela pe care L-au străpuns. Iosif și-a lăsat în palat mireasa pe care a luat-o dintre națiuni și i-a îndepărtat pe toți atunci când s-a făcut de cunoscut fraților săi. „*«Scoateți afară pe toată lumea.» Și n-a mai rămas nimeni cu Iosif, când s-a făcut cunoscut fraților săi»* (Gen. 45:1).

La fel, Hristos a ales o Mireasă dintre națiuni; El o va duce la ospățul de nuntă, apoi o va lăsa în palatele cerești, ca să Se întoarcă singur și să Se facă de cunoscut fraților Săi, de îndată ce ei vor fi pecetluiți. **Aceasta va fi prima Sa venire după întoarcerea Lui și răpire.** Ioan L-a văzut pe Mântuitor ca Miel împreună cu cei 144.000 pe muntele Sionului (Apoc. 14). Muntele Sionului va fi atunci punctul central de unde lucrările puternice ale lui Dumnezeu vor fi cunoscute în toată lumea: „*Și, pe muntele acesta, înlătură mahrama care acoperă toate popoarele și învelitoarea care înfășoară toate neamurile*” (Isaia 25:7).

În timpul acela Israelul va recunoaște că legământul făcut de Dumnezeu cu ei a rămas valabil. Când Domnul Dumnezeu S-a coborât la darea Legii pe muntele Sinai, El S-a arătat în chipul vizibil al unui Înger. De aceea El este numit „Îngerul legământului” (Mal. 3:1). Ștefan s-a referit la Îngerul legământului, atunci când a vorbit despre Moise, în Faptele Apostolilor 7:38: „*El este acela care, în adunarea israeliților din pustie, cu îngerul care i-a vorbit pe muntele Sinai și cu părinții noștri...*”.

După ce Domnul S-a făcut de cunoscut fraților Săi, evreii, El își va pretinde dreptul asupra pământului și mării, conform Apocalipsa 10. **Aceasta va fi a doua Sa venire după întoarcerea Lui și răpirea Miresei în slavă.** „*Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc*” (Apoc. 10:1). În Sfintele Scripturi, curcubeul este semnul legământului (Gen. 9:13-16). De fapt, în acel capitol apare de șapte ori cuvântul „legământ” și de cinci ori

se vorbește despre curcubeu ca semnul legământului.

Prorocul Ezechiel L-a văzut pe Domnul pe scaunul de domnie. El relatează: „...și de jur împrejur era înconjurat cu o lumină strălucitoare. Ca înfățișarea **curcubeului** care stă în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare care-l înconjura” (Ezec. 1:27b-28). Aproape aceeași descriere se găsește în Apocalipsa 4:2-3: „Și iată că în cer era pus un scaun de domnie și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva. Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un **curcubeu** ca o piatră de smarald la vedere”. Curcubeul de deasupra capului Îngerului puternic trebuie să facă clar faptul că noul legământ este valabil și pentru Israel: „...Acesta va fi legământul, pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele” (Rom. 11:27; Evrei 8:6-13).

„În mână ținea o cârtică deschisă” (Apoc. 10:2). Aceasta arată foarte clar faptul că, în timpul acestei **veniri**, cartea care fusese pecetluită cu șapte peceti, este deja deschisă (Apoc. 5). El Își pune acum piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ, apoi strigă „cu glas tare, cum răcnește un leu”. Aici vedem schimbarea de la miel, care ne vorbește de răscumpărare, la leu, care Îl semnifică pe Împăratul.

La cei 144.000 de pecetluiți, El vine mai întâi ca Răscumpărătorul-Miel: „...ei urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel” (Apoc. 14:4). În aceeași legătură prorocul Osea scrie: „Ei vor urma pe Domnul, ca pe un leu care va răcni; căci El Însuși va răcni și copiii vor alerга tremurând de la apus” (cap. 11:10). Cuvinte asemănătoare se găsesc în Amos: „Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim...” (cap. 1:2). „Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său și ocrotirea copiilor lui Israel” (Ioel 3:16).

În Apocalipsa 5:5, Domnul nostru este descris tot ca leu: „Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit

ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei". Când Iacov l-a binecuvântat pe fiul său Iuda, el a vorbit prin inspirația Duhului cuvintele profetice: „*Iuda este un pui de leu... Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo (Mesia) și de El vor asculta popoarele*” (Gen. 49:9-10).

„*Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor*” (Apoc. 10:3), nu înainte! Ori de câte ori vorbește Dumnezeu, este ca un glas de tunet. „*Ascultați, ascultați trăsnetul tunetului Său, ... Dumnezeu tună cu glasul Lui în chip minunat...*” (Iov 37:2-5). „*Și din cer s-a auzit un glas... Norodul care stătea acolo și care auzise glasul a zis că a fost un tunet*” (Ioan 12:28-29). Ceea ce au vorbit cele șapte tunete a fost pecetluit și nu a fost scris. Prin urmare nu poate fi predicat, pentru că nu este o parte din Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Aceasta aparține lucrării finale și tainice a lui Dumnezeu, pentru timpul acela. Cu această ocazie îngerul acesta puternic Își ridică mâna dreaptă spre cer „... și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă” (Apoc. 10: 6).

Prorocul Daniel a văzut în vedenie același eveniment (cap. 12). El a întrebat cât timp va mai fi până la sfârșitul acestor minuni. Răspunsul a fost foarte clar: „*Și am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de în, care stătea deasupra apelor râului; el și-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă și mâna stângă și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic că va mai fi o vreme, două vremi și o jumătate de vreme...*” (vers. 7). Pe baza acestui text biblic, de la jurământ și până la sfârșitul acestui sistem lumesc și începutul Împărăției de o mie de ani mai sunt exact trei ani și jumătate. Amin.

Să facem un scurt rezumat: cei doi proroci își vor exercita slujba lor timp de trei ani și jumătate. În această perioadă nu le poate face nimeni ceva rău, căci ei au autoritate divină absolută: „...*le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmașii lor*” (Apoc. 11:5-6). Descrierea slujbei lor ne amintește cu certitudine de cei

doi proroci, Moise și Ilie. Afirmatia că Enoh ar fi unul din cei doi martori, nu se potrivește în contextul acesta. Enoh a fost al șaptelea după Adam și, de aceea, un simbol desăvârșit pentru cei vii din epoca a șaptea, care vor fi transformați și luați sus, fără să guste moartea, la sfârșitul acestei epoci. Moise și Ilie au coborât, de asemenea, pe muntele schimbării la față (Mat. 17). Amândoi sunt amintiți cu numele în ultimele trei versete din Vechiul Testament (Mal. 4:4-6).

Ca rezultat al predicării și prorociei celor doi martori, la sfârșitul slujbei lor, cei 144.000 de evrei sunt arătați ca pecetluiți pe muntele Sionului. Domnul vine la ei și Se descoperă ca Mesia, Mielul lui Dumnezeu. În același timp, acei israeliți (cei 144.000) devin deplin conștienți de valabilitatea legământului nou testamentar. Ei recunosc cine este Antihristul, care rupe atunci legământul pe care l-a încheiat pentru șapte ani (Dan. 9:27). În acest moment începe necazul cel mare și persecuția: „...*Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni... I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască*” (Apoc. 13:5-7). Prorocul Daniel a prorocit despre sfinții Celui Preaînalt: „...*și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremi și o jumătate de vreme*” (cap. 7:25).

După ce vor fi ajuns la sfârșitul mărturiei lor, cei doi martori vor fi uciși (Apoc. 11:7). În timpul acestei persecuții îngrozitoare, cei 144.000 vor fi uciși ca martiri, cum a fost spus mai dinainte în pecetea a cincea. Ei vor trebui să-și dea viața ca frații lor care au plecat înaintea lor. Cu privire la aceasta trebuie să citim Apocalipsa 14:12: „*Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus*”. Atunci se împlinește Cuvântul: „*Și am auzit un glas din cer care zicea: «Scrie: Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!» «Da», zice Duhul, «ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!»*” (Apoc. 14:13).

Domnul nostru a prevestit risipirea poporului Israel între toate națiunile. El ne-a informat, de asemenea, că îi va aduce înapoi

în țara făgăduită, de la marginile pământului. În această legătură putem citi: „...*Ierusalimul va fi călcat în picioare de Neamuri, până se vor împlini vremurile Neamurilor*” (Luca 21:24).

În pecetea a cincea (Apoc. 6:9-11), este vorba despre sufletele celor de sub altar, care au fost uciși din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturisirii pe care o ținuseră. Acești martiri nu aveau mărturia lui Isus Hristos. Ei țineau de Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu aveau descoperirea că Isus Hristos este Mesia. Ei nu L-au recunoscut. De aceea, grupul acesta este alcătuit din toți evreii care au fost uciși pentru simplul fapt că erau evrei, de-a lungul perioadei care a urmat primei veniri a lui Mesia. Pentru că nu au trăit mântuirea, ei strigă după răzbunare. Cei răscumpărați se vor ruga: „*Tată, iartă-i, căci nu știi ce fac*”. Aceștia din a cincea pecete, „*strigau cu glas tare și ziceau: «Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?»*” Dumnezeu, Judecătorul cel drept, a dat fiecăruia din ei o haină albă „*și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei*”.

Cuvântul „robi”, din acest context, nu are legătură cu epocile Bisericii nou testamentare dintre națiuni. Noi suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu. Aceasta este relația noastră cu Tatăl nostru ceresc. În profeția biblică, israeliții sunt denumiți „robi” și „roabe”, nu „fii” și „fiice”. Fără nicio îndoială că denumirea de „tovarăși” se referă la cei 144.000, despre care se vorbește în Apocalipsa 6:11, care sunt roada slujbei celor doi martori și va trebui să treacă prin cei trei ani și jumătate de necaz și persecuție a Antihristului.

Răzbunarea

„*Îndată după acele zile de necaz «soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei»*” (Isaia 13:10; Ioel 2:31; Apoc. 6:12-17), „*«stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate.» Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului*

venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă” (Mat. 24:29-30).

„Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlatului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare” (Luca 21:25-27).

„Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui!” (Apoc. 1:7).

Noi am văzut deja că, după ce Domnul Se întoarce să-Și ia Mireasa acasă în slavă, El vine și Se descoperă ca Miel celor 144.000. După aceea, El Se arată ca Înger al legământului, conform Apocalipsa 10:1-6. La sfârșitul necazului celui mare, **Hristos vine pentru a treia oară după revenirea Sa**, ca să-l nimicească pe Antihrist, care este numit și „nelegiuit”. Conform prezentării făcute de apostolul Pavel, este evident că Antihristul își va putea descoperi deplina putere numai după ce va fi luat din drumul lui Cel ce îl oprește și anume, Duhul Sfânt, care lucrează acum în Mireasă. Când Mireasa este transformată prin puterea Duhului Sfânt și luată în slavă, *„atunci se va arăta acel nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea **venirii Sale**” (2 Tes. 2:8).* „...va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău (Antihristul)” (Isaia 11:4b).

Altă **venire** a Domnului este descrisă foarte precis în Apocalipsa 19:11-16. Domnul vine atunci pe un cal alb și cei care sunt cu El, Îl urmează pe cai albi. Descrierea aceasta vorbește despre faptul că El intră în marea bătălie din timpul acela. El a fost numit „credincios și adevărat” și Numele Lui este „Cuvântul lui Dumnezeu”. El judecă și Se luptă cu dreptate. *„Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul*

vinului mâniei aprinse a Atotputernicului Dumnezeu” (vers. 15). O descriere asemănătoare se află în Apocalipsa 14:17-20: „Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului și a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu” (vers. 19).

Despre această mare răzbunare finală găsim multe prorocii în Vechiul și în Noul Testament:

„Se îmbracă cu neprihănire ca și cu o platoșă, Își pune pe cap coiful mântuirii; ia răzbunarea ca o haină și Se acoperă cu gelozia ca și cu o manta. El va răsplăti fiecăruia după faptele lui, va da potrivnicilor Săi mânia, va întoarce la fel vrăjmașilor Săi și va da ostroavelor plata cuvenită!” (Isaia 59:17-18).

„Așa vorbește Domnul: «Căci în inima Mea era o zi de răzbunare și venise anul celor răscumpărați ai Mei... Am călcat astfel în picioare popoare în mânia Mea, le-am îmbătat în urgia Mea și le-am vărsat sângele pe pământ»” (Isaia 63:4+6).

„Iată, Numele Domnului vine din depărtare! Mânia Lui este aprinsă, un pârjol puternic; buzele Lui sunt pline de urgie și limba Lui este ca un foc mistuitor; ... Și Domnul va face să răsune glasul Lui măreț, Își va arăta brațul gata să lovească, în mânia Lui aprinsă, în mijlocul flăcării unui foc mistuitor, în mijlocul înecului, furtunii și pietrelor de grindină” (Isaia 30:27+30).

„Du-te, poporul meu, intră în odaia ta și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia!” (Isaia 26:20).

„Pământul se rupe, pământul se sfărâmă, pământul se crapă, pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade și nu se mai ridică. În ziua aceea, Domnul va pedepsi în cer oștirea de sus, iar pe pământ pe împărații pământului. Aceștia vor fi strânși ca prinși de război și puși într-o temniță, vor fi închiși în gherle și, după un mare număr de zile, vor fi pedepsiți. Luna va fi acoperită de rușine și soarele, de groază; căci Domnul oștirilor va împărăți pe muntele Sionului și la Ierusalim, strălucind de slavă în fața bătrânilor Lui” (Isaia 24:19-23).

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Iată, vine o nenorocire, o nenorocire nemaipomenită! Vine sfârșitul, vine sfârșitul; se trezește împotriva ta! Iată că a și venit! ... Vine vremea, se apropie ziua de necaz și nu de bucurie pe munți!» (Ezec. 7:5-7).

Judecata acelor puteri care încearcă să lupte împotriva Domnului Dumnezeu, va avea loc într-o singură zi. *„Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!» – Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon” (Apoc. 16:15-16).* **Venirea** despre care se vorbește aici este, evident, în legătură cu marea bătălie de la Armaghedon. Ezechiel a descris cum va fi sfârșitul dușmanilor lui Dumnezeu: *„Îl voi judeca prin ciumă și sânge, printr-o ploaie năprasnică și prin pietre de grindină; voi ploua foc și pucioasă peste el, peste oștile lui și peste popoarele cele multe care vor fi cu el” (cap. 38:22).* Zaharia 14:12-15 mărturisește, de asemenea, despre judecata care va lovi popoarele ce vor lupta în timpul acela împotriva Ierusalimului: *„Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele care vor lupta împotriva Ierusalimului: Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor și le va putrezi limba în gură. În ziua aceea, Domnul va trimite o mare învălmășeală în ei; unul va apuca mâna altuia și vor ridica mâna unii asupra altora”.*

Despre marea biruință asupra Antihristului și judecata finală a puterilor care luptă împotriva lui Dumnezeu se vorbește și în 2 Tesaloniceni 1:7-8: *„...la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos”.* Aceasta cade în „ziua Domnului”, care va fi după ce se încheie timpul de har și ziua mântuirii. Apostolii și prorocii s-au referit la aceasta.

„Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde...” (Mal. 4:1).

„Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde” (2 Pet. 3:10).

Perioada de tranziție

După ce Domnul Și-a vărsat mânia peste dușmanii Săi, se va împlini ceea ce a vorbit El prin prorocul Zaharia: „*Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor...*” (cap. 14:4). Și această **venire** este descrisă în detaliu. El nu vine singur, ci aceia care sunt cu El, I se alătură: „*Și atunci va veni Domnul Dumnezeuul meu și toți sfinții, împreună cu El!*” (vers. 5b). (Ospățul de nuntă din slavă se va fi încheiat la vremea aceea). Această **venire** va avea loc chiar înaintea începerii Împărăției de o mie de ani.

Dar înainte de a se întâmpla aceasta, Domnul Își va institui judecata și Își va pronunța autoritatea la vremea aceea. „*Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi proroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!*” (Apoc. 11:18).

Pentru că vestirea Evangheliei a fost atât de variată în diferitele epoci ale Bisericii, trebuie să se facă dreptate și toți cei răscumpărați trebuie să recunoască ceea ce este valabil cu adevărat înaintea lui Dumnezeu. Această judecată nu înseamnă condamnare, ci Domnul va pronunța dreptatea divină.

În timpul acela se vor împlini următoarele versete, pentru cei deveniți credincioși în întreaga perioadă a Noului Testament: „*Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata pentru binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup*” (2 Cor. 5:10). „*Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Fiindcă este scris: «Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu»*” (Rom. 14:10-12).

Înainte ca grupul acesta neprihănit – sfinții – să poată judeca împreună cu Judecătorul și să domnească împreună cu Împăratul, trebuie ca ei înșiși să treacă prin această judecată și să-și primească fiecare cununa. Cununile vor fi date biruitorilor. Scriptura vorbește despre cununa bucuriei (1 Tes. 2:19 în traducerea Cornilescu: „cununa de slavă”; dar în traducerea King James, „cununa bucuriei” - n.tr.), cununa neprihănirii (2 Tim. 4:8), cununa de slavă (1 Pet. 5:4), cununa vieții (Iacov 1:12; Apoc. 2:10), etc.

În Daniel 7:26 este scris: *„Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna”*. Aceasta corespunde cu Apocalipsa 20:4: *„Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata”*. Biruitorilor li s-a dat cea mai mare făgăduință: *„Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie”* (Apoc. 3:21). În timpul Împărăției de o mie de ani, ei nu doar că vor domni împreună cu Hristos și vor cârmui peste națiuni (Apoc. 2:26-28), ci vor lua parte și la judecată. Pavel scrie: *„Nu știți că sfinții vor judeca lumea? ... Nu știți că noi vom judeca pe îngeri?”* (1 Cor. 6:2-3). În cartea lui Iuda noi citim despre prorocia lui Enoh, care a vorbit despre această **venire** deosebită a Domnului: *„Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuiți...”* (Iuda 14-15).

În Mat. 25:31-32 se face, de asemenea, referire la această **venire**: *„Când va **veni** Fiul omului în slava Sa cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre”*. În prorocul Isaia 2:2-5 ne este descrisă, de asemenea, această judecată a popoarelor: *„El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din sulilele lor cosoare”*. Aproape aceeași descriere se poate citi în Mica 4:1-5.

În ceea ce privește poporul Israel, este scris: *„Și cel rămas*

*în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi «sfânt», oricine va fi scris printre cei vii, la Ierusalim” (Isaia 4:3). În timpul acela, când cei care au supraviețuit necazului celui mare și persecuției, vor trebui să se înfățișeze înaintea judecății, va fi o răsplată pentru toți aceia care în timpul necazului și-au dat viața din pricina mărturiei lui Isus Hristos: „Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasse capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au împărășit cu Hristos o mie de ani” (Apoc. 20:4). Chiar dacă aceștia nu vor lua parte la ospățul de nuntă al Mielului, vor fi și ei în Împărăția de o mie de ani. Ei vor fi înviați înainte de începutul domniei lui Hristos pe pământ și astfel sunt socotiți ca făcând parte din prima înviere. În această legătură trebuie să citim și 2 Timotei 4:1: „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții și pentru **arătarea și împărăția Sa**”. Amin.*

„Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de prima înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăși cu El o mie de ani” (Apoc. 20: 5-6).

În timpul acela se va împlini și ceea ce a spus Domnul într-un jurământ: „Pe Mine Însumi Mă jur, adevărul iese din gura Mea și cuvântul Meu nu va fi luat înapoi: orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va jura pe Mine. «Numai în Domnul», Mi se va zice «locuiește dreptatea și puterea; la El vor veni și vor fi înfrunțați toți cei ce erau mâniați împotriva Lui»” (Isaia 45:23-24).

Următoarele două texte biblice fac parte din aceeași legătură:

„Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!” (Evrei 1:6).

„...pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ și orice limbă să

mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Fil. 2:10-11).

Atunci se vor bucura toți aceia care au crezut în Hristos. „...când va **veni**, în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut” (2 Tes. 1:10).

Cu inimi mulțumitoare, răscumpărații care sunt prezenți atunci, se vor alătura în laude celor douăzeci și patru de bătrâni, celor patru făpturi vii și îngerilor care sunt înaintea scaunului de domnie:

„*«Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!» Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-au auzit zicând: «A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!»” (Apoc. 5:12-13).*

„*Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!*” (Apoc. 4:8). Oricine a citit cu atenție, a observat că, în acest verset, Domnul nu mai este numit Fiul omului, ci Dumnezeu Atotputernic. Prorocul Isaia a exprimat acest lucru cu următoarele cuvinte: „*În ziua aceea vor zice: «Iată, acesta este Dumnezeul nostru în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredeam; acum, să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!»” (Isaia 25:9).*

Împărăția de o mie de ani

În timpul domniei de o mie de ani, Domnul va fi Împăratul universal, iar cei care au fost cu El la ospățul de nuntă, vor domni împreună cu El pe pământ. Cei 144.000 care, la fel, fac parte din prima înviere, li se vor alătura (Apoc. 20:4-6). Atunci, numărul deplin dintre evrei va fi adăugat numărului deplin dintre națiuni. Aceeași făgăduință dată Marelui Biruitor, care ne-a adus biruința prin moartea și învierea Sa, după cum este scris în Psalmul 2:9, este dată și biruitorilor: „*Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va*

cârmui cu un toiag de fier... ” (Apoc. 2:26-27).

Mireasa se va afla în Ierusalimul nou, care este casa ei veșnică. Ea este identificată cu acesta, în Scripturi: *„Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei” (Apoc. 21:2).* După nuntă, ea nu mai este numită Mireasă, ci „nevasta Mielului”. Chiar și în această privință, Cuvântul este exact și desăvârșit. *„«Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!» Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu” (Apoc. 21:9b-10).* Ierusalimul pământesc va fi umplut atunci de slava lui Dumnezeu, pentru că noul Ierusalim va coborî exact deasupra celui vechi: *„Domnul va așeza, peste toată întinderea muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare, un nor de fum, ziua și un foc de flăcări strălucitoare, noaptea. Da, peste toată slava va fi un adăpost” (Isaia 4:5).*

Așa cum am amintit deja, noul Ierusalim va coborî, dar nu va atinge pământul. Va pluti peste cel vechi, iar lumina și slava sa vor umplea întregul pământ curățat prin foc. Măsurile Noului Ierusalim sunt date în Apocalipsa 21:16. Acesta va avea forma unei piramide care se va înălța spre cer.

Credincioșii care I-au rămas fideli Domnului și și-au dat viețile în timpul necazului celui mare, vor fi înviați împreună cu martirii evrei înaintea începerii Împărăției de o mie de ani. *„Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu și cântarea Mielului” (Apoc. 15:2-3).* Aici este vorba despre două grupuri: cei care cântă „cântarea lui **Moise**” (evreii) și cei care cântă „cântarea **Mielului**” (credincioșii dintre națiuni). Sunt credincioșii care nu vor accepta nici semnul, nici chipul fiarei și nici nu vor primi numărul numelui ei.

La ospățul nunții Mielului vor lua parte numai biruitorii, dar în timpul Împărăției de o mie de ani vor fi prezenți și ceilalți

răscumpărați, chiar dacă se află într-o altă categorie: „*Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-L slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui ... și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor*” (Apoc. 7:14-15+17). Exprimarea folosită aici, că ei Îl vor sluji zi și noapte, arată cu siguranță că aici nu este vorba despre veșnicie, ci despre perioada de timp din Împărăția de o mie de ani. Veșnicia nu are „zi” și „noapte” și nici o altă măsură de timp.

După cum am amintit deja, prin judecata de curățare vor fi nimiciți cei trufași, toți nelegiuții și toți dușmanii lui Dumnezeu și ai Israelului (Isaia 13:6-12). Ei vor fi ca miriștea și ziua care vine îi va arde. Nu va mai rămâne decât cenușă (Mal. 4:1+3). Unii nu au citit cu atenție versetele referitoare la acest lucru și de aceea ei cred că întreaga omenire, în afară de Mireasă și cei 144.000, va fi nimicită, dar aceasta ar fi într-o contradicție grosolană cu multe alte texte biblice. Aceia dintre națiuni care vor rămâne după judecăți și după ultima bătălie, vor trăi mai departe pe pământ și noi vom domni peste ei: „*Toți cei ce vor mai rămâne din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor și să prăznuiască sărbătoarea Corturilor*” (Zah. 14:16). Cum ar putea ei să vină an de an, dacă nu ar trăi pe pământ în timpul Împărăției de o mie de ani?

„*Așa vorbește Domnul oștirilor: «Vor mai veni iarăși popoare și locuitori dintr-un mare număr de cetăți. Locuitorii unei cetăți vor merge la cealaltă și vor zice: ,Haidem să ne rugăm Domnului și să căutăm pe Domnul oștirilor! Vrem să mergem și noi!’ Și multe popoare și multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oștirilor la Ierusalim și să se roage Domnului.» Așa vorbește Domnul oștirilor: «În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un iudeu de poala hainei și-i vor zice: ,Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu*

voi! ‘»’ (Zah. 8:20-23).

„...și toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el și vor zice: «Veniți să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui»” (Isaia 2:2-3).

„În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El și slava va fi locuința Lui” (Isaia 11:10).

„«În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea» – zice Domnul. «Și, când vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea; căci viermele lor nu va muri și focul lor nu se va stinge; și vor fi o pricină de groază pentru orice făptură»” (Isaia 66:23-24).

„...este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fi aruncat în focul gheenei” (Mar. 9:47-48). Și această expresie a Domnului nu are voie să fie interpretată arbitrar, ci trebuie ordonată conform Cuvântului profetic în legătura și perioada de timp corespunzătoare.

În Isaia 65:20-25 ne este descrisă situația oamenilor care au mai rămas și vor trăi atunci pe pământ. Lor li se vor naște copii, vor construi case și le vor locui, vor sădi vii și le vor mânca rodul, vor semăna și vor recolta. Satana va fi legat în timpul acela și de aceea nu va avea loc niciun rău. „Lupul și mielul vor paște împreună, leul va mânca paie ca boul și șarpele se va hrăni cu țărână...” (Isaia 65:25). O descriere asemănătoare se găsește în Isaia 11:6-9.

Pentru că aceste popoare rămase nu sunt întoarse la Dumnezeu – adică nu sunt născute din nou – printre ele poate să existe nesupunere, boală și chiar moarte. „Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, nu va cădea ploaie peste ele...” (Zah. 14:17). „...Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr și cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos” (Isaia 65:20).

Cu o claritate care ne copleșește sunt descrise lucrurile din Împărăția de o mie de ani: încă mai este valabilă împărțirea în timp, care nu va mai exista în veșnicie. „*Dar pe lângă râul acesta, pe malurile lui de amândouă părțile, vor crește tot felul de pomi roditori. Frunza lor nu se va veșteji și roadele lor nu se vor sfârși; în fiecare lună vor face roade noi, pentru că apele vor ieși din Sfântul Locaș. Roadele lor vor sluji ca hrană și frunzele lor, ca leac*” (Ezec. 47:12).

„*Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieței cetății și pe cele două maluri ale râului era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor*” (Apoc. 22:1-2).

În timpul domniei de o mie de ani, vedem Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, de care are parte întreaga creație (Rom. 8:18-22). Atunci se va împlini ceea ce au prevestit prorocii: „*Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn și Numele Lui va fi singurul Nume*” (Zah. 14:9).

„*Locuința Mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor ști că Eu sunt Domnul care sfințește pe Israel, când Locașul Meu cel Sfânt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor*” (Ezec. 37:27-28).

„*Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țișă, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut*” (Apoc. 21:3-4).

„*...nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit*” (Isaia 25:8).

Sfârșitul timpului

Înainte de a doua înviere, de judecata de apoi și de începerea veșniciei, are loc o ultimă dispută între Dumnezeu și dușmanul Său de moarte împreună cu toți însoțitorii lui: „*Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat și va ieși din temnița lui, ca să înșele neamurile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării*” (Apoc. 20:7-9). Acest eveniment are loc după domnia de o mie de ani, dar înainte de a doua înviere și judecata de la scaunul alb de domnie. Se referă la națiunile care trăiesc pe pământ în timpul Împărăției de o mie de ani, dar care niciodată nu au devenit o parte din mărețul plan al lui Dumnezeu cu omenirea. Dacă citim cu atenție cap. 38 și 39 din cartea prorocului Ezechiel, observăm paralele clare între cele două mari bătălii decisive: cea de la Armaghedon va avea loc chiar înaintea începerii Împărăției de o mie de ani. Cealaltă („Gog și Magog”) va avea loc imediat după trecerea celor o mie de ani. Există o mare asemănare între Ezechiel 39:17-20 și Apocalipsa 19:17-21. De fapt, în ambele cazuri este vorba despre aceleași popoare care vor veni împotriva Ierusalimului, înainte și după Împărăția de o mie de ani. Atât timp cât Satana este legat, în timpul Împărăției de o mie de ani, totul este liniștit. În momentul în care el va fi dezlegat, influența lui va fi iarăși asupra celor care nu sunt născuți din nou.

„*Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită. Dar din cer s-a coborât un foc care i-a mistuit. Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor*” (Apoc. 20:9-10).

Înainte de a se scurge timpul în veșnicie, va avea loc judecata de apoi (finală), descrisă în Apocalipsa 20 de la vers. 11. Toți oamenii care s-au născut în această lume și au trăit pe pământ, vor învia și vor trebui să se înfățișeze înaintea Judecătorului veșnic. Atunci se vor deschide cărțile și toți vor fi judecați după

faptele lor. Este un lucru foarte încurajator când citim că, la acea a doua înviere, va fi deschisă și Cartea Vieții. Vor mai fi atunci oameni ale căror nume sunt scrise în Cartea Vieții, deși n-au fost găsite în Cartea Vieții Mielului. Este aceeași carte, dar cuprinde două categorii diferite. Cartea Vieții Mielului se referă la cei care au parte de prima înviere; Cartea Vieții, la cei care trec în viața veșnică la a doua înviere. Cei găsiți în Cartea Vieții, sunt oameni care, atunci când au trăit pe pământ, cu siguranță că au crezut în Isus Hristos ca Mântuitorul lor personal și de aceea au primit viață veșnică. Ei nu au crezut făgăduințele pentru timpul în care au trăit; poate că au fost ținuți în întuneric în diferite confesiuni religioase și de aceea nu au putut să participe la ospățul nunții Mielului și au pierdut domnia de o mie de ani cu Hristos. Dar toți aceia care au crezut cu adevărat în Isus Hristos ca Mântuitorul lor personal vor intra în viața veșnică, căci este scris: „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică*” (Ioan 3:16).

Cuvântul lui Dumnezeu vorbește, de asemenea, foarte clar despre soarta celorlalți, care se vor înfățișa la judecata de apoi: „*Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieții a fost aruncat în iazul de foc*” (Apoc. 20:15). Iazul de foc este „moartea a doua”. Scriptura este foarte clară în punctul acesta. „*Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua*” (vers. 14). Acolo se află deja Satana, prorocul mincinos și fiara. Despre durata chinului lor este scris: „*Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor*”. S-ar putea să dureze „ere” întregi. Dar cândva și aceasta va avea un sfârșit și în veșnicie nu se va mai auzi nimic despre ei. Din păcate, traducătorii Bibliei au redat de multe ori cuvântul grecesc „aion” cu „veșnic” sau „veșnicie” („etern” sau „eternitate”). Dar în realitate, cuvântul „aion” descrie **o perioadă de timp** nedefinită, nu veșnicia.

Deși nimeni nu poate prevesti când se va întâmpla, va exista un moment, în viitor, când timpul va înceta. Timpul va fi desființat, iar lucrurile care au fost de-a lungul „timpului” nu vor mai exista

în veșnicie. Lucrurile care au avut un început va trebui să aibă și un sfârșit. Ne-ar fi fost mai ușor să înțelegem această noțiune dificilă, dacă traducătorii Bibliei ar fi fost luminați de Dumnezeu asupra acestui subiect. Lucrurile care au legătură cu Dumnezeu și care nu au început niciodată sunt veșnice și vor exista în toată veșnicia. Lucrurile care au avut un început sau au fost create vor avea cândva un sfârșit. Și în acest punct, cine este învățat de Dumnezeu nu poate să greșească, indiferent dacă traducătorii Bibliei au ales cuvântul potrivit sau nu.

Amintiți-vă că despre iazul de foc se spune că este „moartea a doua”. Prima moarte are loc atunci când sufletul părăsește trupul. A doua moarte va avea loc când duhul de viață părăsește sufletul și se întoarce înapoi la Dumnezeu. Atunci se va împlini ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său: „**Sufletul** care păcătuiește, acela va muri” (Ezec. 18:4). În mod surprinzător, dar adevărat, nu există niciun loc în Sfintele Scripturi unde să se afirme că omul are un suflet nemuritor. Numai despre Dumnezeu, Cel veșnic, este scris: „...fericitul și singurul Stăpânitor; Împăratul împăraților și Domnul domnilor; singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea...” (1 Tim. 6:15-16). Cu privire la acest adevăr, cei care-l cercetează și sunt sinceri în inimile lor vor trebui să fie de acord cu Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul și Răscumpărătorul nostru a spus: „De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre” (Ioan 8:24). Moise a vorbit despre slujba pe care o va avea Hristos ca Fiul omului, „Prorocul” și a spus: „Și **oricine** (sau: „orice suflet” – în traducerea King James - n.tr.) nu va asculta de Prorocul acela va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului” (Deut. 18:15-19; Faptele Ap. 3:22-23).

Numai în El avem viață veșnică. Numai aceia care au primit viața Sa veșnică printr-o experiență autentică a nașterii din nou, pot să trăiască veșnic. Viața veșnică este propria viață a lui Dumnezeu, care a fost descoperită în Hristos, pe pământ. Cum

am spus, viața lui Dumnezeu nu a început niciodată și de aceea nici nu poate să înceteze și va fi în toată veșnicia. Citiți cu atenție următoarea afirmație: „*Dumnezeu ne-a dat viață veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viață*” (1 Ioan 5:11-12).

Ar trebui accentuat faptul că nimeni nu va fi pierdut pentru că a fost născut în păcat și a trăit în păcat. Problema păcatului a fost clarificată o dată pentru totdeauna, când Hristos a fost făcut păcat pentru noi, ca prin El noi să putem deveni neprihănirea lui Dumnezeu (Rom. 3:21-26). Numai aceia care nu cred că Dumnezeu a fost în Hristos și a împăcat lumea cu Sine, iertându-ne toate păcatele și nelegiuirile și primindu-ne ca fii și fiice ale Sale, vor muri în păcatele lor (Ioan 8:24).

Credința adevărată în Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul, nu este o problemă religioasă, ci o parte din planul veșnic al lui Dumnezeu cu omenirea. Numai în El S-a descoperit Dumnezeu personal și astfel a venit la noi viața veșnică. Așadar, pentru cine dorește să primească viața veșnică, este absolut esențial să creadă în Hristos. „...*pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică*” (Ioan 3:15). Cine nu crede în timpul vieții sale, este deja osândit (Mar. 16:16). Aceia care rămân în păcatul necredinței, se despart de Dumnezeu și vor avea parte de moartea a doua. Cine vrea să fie cu Domnul pentru totdeauna, să nu încerce în felul lui și prin fapte proprii, ci să recunoască puternica lucrare de răscumpărare realizată în Hristos și să-și găsească mântuirea veșnică și odihna în Dumnezeu.

După judecata de apoi de la scaunul alb de domnie, Dumnezeu va crea cerurile noi și pământul cel nou. Niciunul dintre cei care vor locui acolo, nu-și va mai aminti de lucrurile trecute, din timpul vieții lui (Isaia 65:17). Va fi glorioasa veșnicie, fără boală, suferință, durere, moarte și lacrimi. Ferice de aceia care vor trăi veșnic în acea fericire a slavei! La sfârșit, se va fi meritat că I-am slujit Domnului în timpul acestei vieți pământești. Cei care au această nădejde glorioasă, îi vor revedea pe toți cei dragi care

au plecat înaintea noastră. Ei se vor întâlni cu aceia care L-au iubit și L-au ascultat pe Domnul și care, de asemenea, s-au iubit între ei. Nu uitați, numai dragostea desăvârșită – dragostea lui Dumnezeu – va intra acolo. Cerurile noi și pământul nou au fost făgăduite deja în Vechiul și în Noul Testament și vor veni la existență prin Cuvântul Domnului, după Împărăția de o mie de ani și după judecata de apoi de la scaunul alb de domnie, atunci când timpul se va revărsa în veșnicie. *„Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”* (1 Cor. 2:9).

Secțiunea IV

Botezul, Cina Domnului, spălarea picioarelor

Introducere

Botezul în apă și Cina Domnului sunt rânduiele biblice pe care le practică cele mai multe biserici creștine, chiar dacă sunt efectuate în moduri diferite. Dar practica originală a primei Biserici s-a pierdut pe parcursul istoriei. Ani de-a rândul, cei care s-au ocupat de istoria bisericii și reformatorii, au discutat în contradictoriu despre aceste practici, folosind același Cuvânt, însă nu au reușit să ajungă la un acord. Astfel, diferențele au rămas, nefiind în conformitate cu practicile Bisericii primare, la care trebuie să ne întoarcem.

Despre primii creștini citim: „*Ei stăruiau în învățătura apostolilor...*” (Faptele Ap. 2:42). Ei au recunoscut că apostolii au fost chemați de Domnul și că aceștia aveau acces la tainele Împărăției lui Dumnezeu. După învierea Sa, Domnul a rămas cu ucenicii Săi „*până în ziua în care S-a înălțat la cer, după ce, prin Duhul Sfânt dăduse poruncile Sale apostolilor, pe care îi alesese. După patima Lui, li S-a înfățișat prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de 40 de zile și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu*” (Faptele Ap. 1:2-3). Noi ne bucurăm când știm că El a vorbit despre toate lucrurile referitoare la Împărăția lui Dumnezeu. El a fost Acela care a dat însărcinarea. În ziua Cincizecimii, El a trimis Duhul Său peste ei și le-a descoperit cu exactitate ce trebuia făcut și cum să fie îndeplinit, conform voiei desăvârșite a lui Dumnezeu.

Pavel nu a fost de la început cu apostolii. El a trebuit ca, mai întâi, să-și termine „studiul teologic”. Dar, după convertirea sa a predicat aceeași Evanghelie și aceleași învățături, ca apostolii. El a fost chemat în mod supranatural și s-a îndreptat mai întâi spre Arabia. Paisprezece ani mai târziu, pe baza unei descoperiri divine, a călătorit la Ierusalim ca să compare și să vadă dacă ceea ce predica el era în acord cu ceea ce predicau apostolii. Altfel, el se temea că ar fi alergat în zadar (Gal. 2:1-2).

Cartea Faptele Apostolilor și epistolele mărturisesc despre

concordanța deplină a învățăturilor lor cu cele patru evanghelii și cu Vechiul Testament. De aceea, tot ce ne-a rămas de la apostoli, este învățătură și practică adevărată. Nu avem de-a face cu părerea lui Petru sau a lui Pavel, ci direct cu Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu și cu planul Său, care și astăzi este singura unitate de măsură prin care trebuie verificat totul.

Domnul Isus i-a întrebat odată pe ucenicii Săi: „*Ați înțeles voi toate aceste lucruri?*» «*Da, Doamne*», I-au răspuns ei. Și El le-a zis: «*De aceea orice cărturar care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor, se aseamănă cu un gospodar, care scoate din vistieria lui lucruri noi și lucruri vechi*» (Mat. 13:51-52). În toate timpurile, Domnul a folosit oameni pe care El i-a chemat pentru sarcini deosebite în Împărăția Sa. Ei nu prezentau cunoștință teologică, ci au fost pregătiți la școala cerească. Ei au vorbit conform înțelepciunii cerești, care era ascunsă înțelepților lumii aceasteia. Trimișii Săi au primit întotdeauna ambele: Cuvântul și Duhul Său. Astfel au avut claritatea și descoperirea voiei Sale și au știut cum s-o execute corect. Un semn de netăgăduit pentru aceasta este faptul că predicarea lor și practica sunt în concordanță deplină cu mărturia întreagă a Sfintelor Scripturi. Domnul nostru și apostolii aveau la dispoziție numai Vechiul Testament, pe vremea lor. Ei s-au referit la acesta, de repetate ori. În Noul Testament găsim 845 de citate din Vechiul Testament.

Predicatorii Evangheliei poartă astăzi o mare răspundere înaintea lui Dumnezeu. Fiecare slujitor din Împărăția lui Dumnezeu ar trebui să aibă curajul să compare dacă ceea ce învață și practică el, corespunde cu învățătura și practica lui Pavel și a celorlalți apostoli. Dacă nu este în concordanță cu vestirea și practica originală, ceva nu este în ordine.

Dacă Pavel a considerat necesar să-și compare învățăturile sale cu ale celorlalți apostoli, pentru a fi sigur că nu lucra în zadar, cum ar putea vreunul din noi să negligeze lucrul acesta? Ceea ce nu corespunde cu originalul lucrurilor divine este imitație și falsificare.

În mesajul adresat bisericii din Efes scrie: „...ai pus la

încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși” (Apoc. 2:2). Această constatare era posibilă pentru că ascultătorii comparau cele predicate, cu învățătura apostolică originală. Acei creștini credincioși biblic au observat că acești bărbați care susțineau că sunt apostoli erau în realitate mincinoși, pentru că nu predicau mesajul dumnezeiesc curat, așa cum l-au avut apostolii.

În Biserica primară nu a existat nicio neclaritate asupra botezului în apă, a Cinei Domnului și asupra celorlalte învățături. Domnul le-a lăsat apostolilor îndrumări clare despre cum trebuiau făcute aceste lucruri. El a putut să spună despre cei pe care i-a trimis: „*Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă*” (Luca 10:16). Noi trebuie să prezentăm botezul și Cina Domnului așa cum ne-au fost descrise în Sfintele Scripturi. În legătură directă cu Cina Domnului este și spălarea picioarelor pe care, de asemenea, o vom prezenta pe scurt, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

BOTEZUL

Mai întâi vom prezenta, pe scurt, botezul în apă. Domnul ne-a însărcinat să botezăm și de aceea se botează oamenii din confesiunile creștine. Istoria bisericii ne arată, însă, devierile de la învățătura originală și practicarea botezului. În Biserica de la început exista o singură formă de botez. Astăzi, botezul este practicat în diferite feluri.

Cuvântul apostolului Pavel adresat credincioșilor din Efes este valabil și astăzi pentru orice credincios din orice loc: „*Un singur Domn, o singură credință, un singur botez*” (Efes. 4:5). De fapt există numai un singur Domn, adică Dumnezeu; numai o singură credință adevărată, adică cea scripturală; numai un singur botez, cel practicat de apostoli.

În această prezentare, dorim să răspundem la următoarele întrebări: ce înseamnă botezul? De ce se face? Cine poate fi botezat? Și în cele din urmă: cum se execută un botez?

Necesitatea

La începutul Noului Testament, Ioan Botezătorul a predicat: „*Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape*” (Mat. 3:2). Domnul nostru S-a referit deseori la Ioan și la slujba lui. În Luca 7:29-30, El a spus: „*Și tot norodul care l-a auzit și chiar vameșii au dat dreptate lui Dumnezeu, primind botezul lui Ioan; dar fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui*”. Chiar și Isus Hristos a mers la râul Iordan ca să fie botezat de Ioan Botezătorul, spunând: „*Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit*” (Mat. 3:13-17).

Chiar din prima sa predică din ziua Cincizecimii, după turnarea Duhului Sfânt, Petru a spus mulțimii: „*Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul Sfântului Duh*” (Faptele

Ap. 2:38). Botezul nu a fost lăsat la alegerea noastră, ci este necesar spre a arăta ascultarea celui credincios. Oricine recunoaște lucrarea de răscumpărare și Îl acceptă pe Hristos prin credință și astfel primește neprihănirea, va trebui să devină un urmaș al lui Isus Hristos.

Apostolul Petru ne arată necesitatea botezului prin exemplul corăbiei lui Noe: „*Când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia în care au fost scăpate prin apă un număr mic de oameni și anume opt. Icoana aceasta închipuiește acum pe voi și anume botezul*” (1 Pet. 3:20-21). Potopul i-a nimicit pe toți cei care nu erau în corabie. Numai câțiva au crezut mesajul aceluia proroc și au intrat cu el în corabie.

Am putea să întrebăm de ce folosește Petru exemplul cu corabia în legătură cu botezul credincioșilor. Cine crede cu adevărat, acela face ceea ce a poruncit Domnul și se va lăsa botezat în Hristos. El este corabia noastră, singurul loc de scăpare. Numai în El vom fi ocrotiți de judecățile viitoare ale mâniei Lui Dumnezeu. Mântuirea vine la noi prin credința în Isus Hristos. Credincioșii acționează apoi, în ascultare de Cuvânt și se lasă botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Cel ce nu urmează rânduiala dumnezeiască, își arată prin aceasta necredința și neascultarea față de Dumnezeu și Cuvântul Său și în cazul acesta nu intră în Hristos, care este corabia ocrotitoare. Când va veni prăpădul cel mare, mulți dintre cei ce se pretind creștini vor constata că sunt pe dinafară și vor fi pierduți.

Sigur că, înainte de venirea potopului, oamenii ar fi putut să întrebe: „De ce trebuie să intrăm în corabie? Unde este apa? Noi credem în Dumnezeu. Asta ar trebui să fie suficient. Totul continuă în modul obișnuit. Nu trebuie să ascultăm de acest predicator”. Ei nu au recunoscut că Noe era un proroc cu o însărcinare directă din partea Domnului. Atunci a început numărătoarea inversă și aceasta a început și acum. În ciuda tuturor avertismentelor prorocului, oamenii au mers pe căile lor și nu au ascultat. Dintr-o dată a sosit

ziua și catastrofa prezisă a lovit omenirea. Dintr-o dată, ușa a fost închisă. Cei rămași afară au pierit. Chiar și acum, se pare că totul rămâne așa cum a fost la început (2 Pet. 3:4) dar, în viitorul apropiat, la revenirea lui Hristos, se va vedea deosebirea. Ceasul lui Dumnezeu vine dintr-o dată. Timpul harului se va încheia și ușa va fi închisă. Cei ce sunt înăuntru vor fi în siguranță pentru totdeauna.

În această legătură putem doar să repetăm ceea ce a fost spus în zilele din vechime: *„Astăzi dacă auziți glasul Lui nu vă împietriți inimile ca în ziua răzvrătirii”* (Evrei 3:7). Chiar la sfârșit este valabilă promisiunea: *„Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit”* (Marcu 16:16). Cine este pregătit să asculte? Adevărata credință se vede prin ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Credința fără faptele cerute în Cuvânt este moartă și nefolositoare. Aceasta este de fapt numai o mărturie religioasă care nu a mântuit, încă, pe nimeni. Toate învățăturile creștine nu înseamnă nimic dacă nu sunt scripturale și dacă nu au legătură cu trăirea omului. Legătura noastră cu Dumnezeu este prin Cuvânt și prin Duhul care-l aduce la viață. Numai ce vine de la El, ne duce înapoi la El. Așadar, pentru fiecare credincios autentic, ascultarea de porunca botezului în apă nu este un „s-ar putea” ci un „trebuie”.

Semnificația

Botezul este un act de identificare cu moartea, îngroparea și învierea lui Hristos. Iertarea păcatelor nu este în botez. De fapt persoana care solicită botezul arată că a primit iertarea păcatelor prin sângele vărsat pe crucea Golgotei. Apostolul Petru scrie după cum urmează: *„Icoana aceasta închipuiește acum pe voi și anume botezul, care nu este o curățare de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu prin învierea lui Isus Hristos”* (1 Pet. 3:21). Cel ce este botezat se identifică pe sine cu Hristos, înțelegând că este răstignit împreună cu El.

Botezul este un act de ascultare al credinciosului, care

urmează mărturiei credinței personale în Mântuitorul și Domnul Său. După cum citim și despre Filip și famen, amândoi au intrat în apă. În felul acesta se practică și astăzi, în toate bisericile credincioase Bibliei. Amândoi, atât acela care botează cât și cei ce sunt botezați, intră în apă până la brâu. Înainte de a boteza, cel care botează spune: „Frate cutare” sau „soră cutare, pe baza mărturiei credinței tale, te botez conform Cuvântului lui Dumnezeu, în Numele Domnului Isus Hristos”. Botezul este comparat cu o îngropare. Astfel, cel care este botezat va fi scufundat complet în apă spre înapoi, apoi va fi scos afară. Ridicarea celui botezat din apă simbolizează faptul că acesta a înviat la o viață nouă cu Hristos. Dar viața cea nouă, desigur, nu vine prin botez, ci prin nașterea din nou prin Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu. În orice caz, dacă niște apă este stropită sau turnată pe frunte, acest act nu ar trebui să poarte numele de „botez”, pentru că nu este.

Apostolul scrie: *„Fiind îngropați împreună cu El prin botez și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți”* (Col. 2:12). Scriptura nu învață că un sugar este născut din nou prin actul stropirii sau turnării de apă – din contră: învățătura clară este că oamenii trebuie mai întâi să audă Evanghelia lui Isus Hristos, să primească Cuvântul în sufletul lor ca pe o sămânță și să aibă viață nouă produsă de Duhul lui Dumnezeu. Numai atunci ar trebui botezați. Botezul în apă nu înseamnă primirea Duhului Sfânt în mod automat. Botezul cu Duhul este o experiență separată. Este răspunsul lui Dumnezeu dat credinciosului care a fost ascultător, lăsându-se botezat în apă. Prin botezul cu Duhul Sfânt credinciosul respectiv primește siguranța că îi aparține lui Dumnezeu.

În epistola către romani, apostolul rezumă botezul în următoarele cuvinte: *„Noi deci, prin botezul în moartea Lui am fost îngropați împreună cu El, pentru ca după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a*

Lui” (Rom. 6:4-5). Un gând asemănător este exprimat în epistola sa către galateni, cap. 3:26-27: „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos”. Nu este vorba că un păcătos uscat intră în apă ca să iasă apoi, unul ud; nu, noi vorbim despre oameni care au găsit har înaintea lui Dumnezeu, care sunt împăcați cu El, care au primit siguranța că păcatele le sunt iertate, care sunt siguri că Dumnezeu i-a primit.

Condiția

Condiția fundamentală pentru ca o persoană să fie botezată, este credința personală în Mântuitorul. Chiar înainte de înălțarea Sa la cer, Domnul a dat o însărcinare foarte clară: *„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit”* (Mar. 16:15-16). După cum vedem, în primul rând are loc vestirea Evangheliei și nu o lucrare religioasă.

Prin predica despre împăcarea noastră cu Dumnezeu prin Isus Hristos, oamenilor le este prezentată oferta de mântuire a lui Dumnezeu. Așa cum este scris, *„credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos”* (Rom. 10:17). Trebuie să vină mai întâi o astfel de credință, lucrată de Duhul Sfânt în inimile ascultătorilor. Trebuie să existe o încuviințare interioară – un „da” spus din interior lui Dumnezeu – și acceptarea harului divin al lui Dumnezeu în inimile noastre. Omul trebuie să aibă, mai întâi, o trăire personală a mântuirii, prin care el devine credincios. Conform Romani 8:16, *„Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu”*. Aceasta este siguranța pe care o primește oricine este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin credința în lucrarea de răscumpărare, încheiată.

După aceasta urmează, simplu, al doilea pas: botezul. *„Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați...”* (Faptele Ap. 2:41). Acest lucru s-a întâmplat imediat după ce Petru a predicat

prima predică, în ziua Cincizecimii. Rezultatul a fost surprinzător. Aproape trei mii de oameni au acceptat mesajul divin, au crezut Cuvântul lui Dumnezeu care le-a fost vestit și au fost botezați. Acest model biblic a existat până în secolul al treilea după Hristos.

Apostolii și alți bărbați îmbrăcați cu puterea Duhului Sfânt au plecat să predice Evanghelia. Unul dintre ei era Filip, care a avut o slujbă puternică, fapt ce a dus la o trezire minunată în Samaria. Și acolo au venit oameni la credință și au fost botezați în Numele Domnului Isus (Faptele Ap. 8:16).

Evanghelistul a lăsat trezirea și a fost călăuzit de Duhul să se alăture etiopianului care tocmai citea din cap. 53 al prorocului Isaia (Faptele Ap. 8:26-39). În vers. 35 este scris: „*Atunci Filip a luat Cuvântul, a început de la Scriptura aceasta și L-a propovăduit pe Isus*”. Predicarea a avut la bază Cuvântul profetic în care era prevestită mântuirea pe care Dumnezeu urma s-o dăruiască omenirii.

În mijlocul predicii, ascultătorul l-a întrerupt pe omul lui Dumnezeu și a spus: „*Uite apă. Ce mă împiedică să fiu botezat?*” (vers. 36). Condiția era îndeplinită. Filip a acționat în deplină concordanță cu Cuvântul Domnului și al apostolilor și a spus: „*Dacă crezi din toată inima, se poate*” (vers. 37). Răspunsul a venit spontan: „*Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu*”. Ce convertire minunată. „*A poruncit să stea carul, s-au coborât amândoi în apă și Filip a botezat pe famen*” (vers. 38). Credința a venit prin predicare, iar predicarea din Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul a lucrat în inima ascultătorului care și-a exprimat dorința de a fi botezat.

Petru a fost condus printr-o descoperire deosebită în casa sutașului roman, Corneliu din Cezareea. Predica lui a avut rezultate scripturale, ca la început. Găsim relatate următoarele: „*Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a coborât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul*” (Faptele Ap. 10:44). Noi vedem că Duhul lucrează acolo unde este predicat Cuvântul. Se cuvine ca credincioșii să împlinescă toată dreptatea și să facă tot ce

poruncește Domnul. Apostolul a spus, atunci: „*Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi? Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos*” (vers. 47-48). Fiecare lucrător autentic de astăzi va urma același model și fiecare credincios va dori să fie botezat scriptural, chiar dacă el a primit deja Duhul Sfânt. Tot ceea ce își are originea în Dumnezeu, rămâne până la sfârșit fără niciun fel de schimbare.

Despre vreun botez al sugarilor sau stropirea copiilor, nu găsim nici cel mai mic indiciu în Sfintele Scripturi. Oricine încearcă să justifice asemenea practici nescrypturale, făcând referire la Luca 18:15-17, ar trebui să citească și versetele paralele din Matei 19:13-15 și Marcu 10:13-16. Fără nicio urmă de îndoială, este clar că Domnul nostru Isus doar i-a binecuvântat pe copiii care au fost aduși la El. El Și-a pus mâinile peste ei și i-a luat în brațele Sale. Nu se face niciun fel de referire la vreun botez sau stropire, în acest context. Până în ziua de azi, părinții credincioși își aduc copiii într-o biserică biblică pentru a fi înfățișați și dedicați Domnului și pentru a fi binecuvântați în Numele Său.

De asemenea, celălalt verset care este aplicat în mod greșit pentru a susține botezul sugarilor, nu spune niciun cuvânt despre aceasta. Atunci când Pavel și Sila au fost întemnițați în Filipi, s-a întâmplat ceva supranatural. Temnicerul închisorii a fost speriat de moarte și a venit și i-a întrebat pe acei bărbați ai lui Dumnezeu: „*«Domnilor, ce trebuie să fac ca să fu mântuit?» Pavel și Sila i-au răspuns: «Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta»*” (Faptele Ap. 16:30-31). Chiar în versetul următor ni se spune despre cum s-a procedat: „*Și i-au vestit Cuvântul Domnului, atât lui cât și tuturor celor din casa lui*”. Vedem cât de exact a fost respectată rânduiala, conform însărcinării. Înainte de a putea fi făcut botezul, a fost predicat Cuvântul, Evanghelia lui Isus Hristos și cei ascultători au crezut, apoi au fost botezați. Despre temnicer citim: „*Temnicerul i-a luat cu el chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănilor și a fost botezat îndată, el și toți ai lui*” (vers. 33) Vă rog să observați: mai întâi a avut loc predicarea care a

fost auzită de toți, apoi ei au crezut și numai după aceea au fost botezați. Nu se spune nimic, în acest context, despre sugari sau copii mici. Felul în care este practicat, în general, botezul în zilele noastre, nu are niciun fundament biblic. Acest lucru este confirmat și de istoria bisericii. Acest fel de botez nescriptural provine din perioada când națiuni întregi au fost creștinate cu forța. În astfel de cazuri, toți membrii unei familii, inclusiv sugarii, erau atinși pe frunte cu trei picături de apă. Ca un înlocuitor pentru credința care era necesară pentru botez, au apărut nașii și nașele, despre care Biblia nu amintește nimic. După cum am putut să vedem deja din ceea ce am arătat, omul trebuie să ia o hotărâre personală înaintea lui Dumnezeu. Din păcate, predicarea din bisericile creștine nu corespunde în mare parte modelului apostolic și de aceea nu aduce rezultate biblice.

Numele

Aproape că nu există verset în Scripturi care să fie înțeles atât de greșit și folosit în mod eronat, ca Matei 28:19: „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*”. Este de neînțeles, dar este adevărat: în secolul al treilea, aceste cuvinte au fost răstălmăcite și s-a născut astfel o formulă trinitară care mai este folosită și astăzi. Nimeni nu pare să observe că Domnul nostru a vorbit despre „Numele” (la singular). Care este acest Nume în care trebuie să botezăm? Tată, Fiu și Duh Sfânt exprimă diferitele descoperiri ale lui Dumnezeu. Dar noi trebuie să știm care este Numele, înainte de a putea să botezăm. O persoană poate fi multe: învățător, avocat, judecător, ș.a.m.d. Poate fi tată, soț și fiu – multe lucruri. Acestea sunt denumiri ale funcțiilor persoanei și își au locul lor, dar trebuie folosite în legătura corectă. Dar fiecare om, chiar dacă este învățător sau judecător, are un nume. Tot așa este și cu Dumnezeu, care are multe titluri, dar S-a descoperit în Vechiul Testament cu Numele de legământ Iahveh. Pentru botezul în apă, trebuie să cunoaștem

Numele Lui de legământ din Noul Testament. În Matei 28:19, a fost dată numai însărcinarea de a boteza în Numele în care El S-a descoperit ca Tată, Fiul și Duh Sfânt. Dar Numele acesta n-a fost menționat acolo.

Ne vom ocupa acum de unele versete în care este vorba despre Nume, fără ca acesta să fie pronunțat. Aceasta le va fi de mare ajutor tuturor celor ce caută adevărul. În Luca 10:17 citim: „*Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie și au zis: «Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău»*”. Nu se înțelege de la sine că ei se refereau la puterea Numelui lui Isus, chiar dacă nu au pronunțat Numele? Cu siguranță, da! Într-o împrejurare, Domnul a spus: „*Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu...*” (Mat. 18:20). Cine s-ar îndoi că El S-a referit la Numele Isus, chiar dacă nu l-a pronunțat? În Luca 24:47 citim: „*Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor...*”. Oricine știe despre ce Nume este vorba în asemenea pasaje. În Ioan 2:23 găsim afirmația: „*mulți au crezut în Numele Lui*”. Ciudat este că în cazul acestor versete, orice cititor știe despre ce Nume a fost vorba, dar nu aceeași situație este în cazul versetului 19 din Matei 28. Este foarte ciudat. Trebuie să ne gândim serios la acest lucru.

În versetele amintite mai sus, era vorba despre Numele Fiului, dar în următoarele ne vom referi la Numele Tatălui. Aici pășim pe terenul descoperirilor lui Dumnezeu. Domnul ne-a învățat să ne rugăm: „*Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău*” (Mat. 6:9). Milioane de oameni repetă această rugăciune în fiecare duminică, fără ca vreunul să se întrebe care este Numele Tatălui care trebuie sfințit. În Ioan 12:28 Fiul a spus: „*Tată proslăvește Numele Tău!*” Răspunsul de sus a fost: „*L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi!*” Despre ce nume vorbea El? Care este Numele lui Dumnezeu, care Și-a proslăvit Numele și-o va mai face? Există numai un singur Nume prin care putem să ne apropiem de Dumnezeu și acesta este propriul Său Nume.

În rugăciunea Sa, Fiul a spus în legătură cu Tatăl: „*Am făcut*

cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume” (Ioan 17:6). Este vorba aici despre vreun Nume al lui Dumnezeu, din Vechiul Testament? Sigur că nu! Oricine a citit cu atenție, ar fi trebuit să observe că Numele Tatălui este descoperit celor ce I-au fost dați Domnului nostru prin răscumpărarea din lumea aceasta. Ei sunt adevărații fii și fiice ale lui Dumnezeu. Dumnezeu îi cunoaște, iar ei, la rândul lor Îl cunosc pe Dumnezeu. Acum trebuie să aducem subiectul acesta la un numitor comun. „*Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi I-ai dat*” (vers. 11). Mai clar nu poate fi spus: Numele Fiului este Numele Tatălui. Astfel citim în versetul 26: „*Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-L voi mai face cunoscut...*”. Noi vorbim aici despre un singur Dumnezeu, care are un singur Nume.

Domnul nostru a spus iudeilor: „*Eu am venit în Numele Tatălui Meu și nu Mă primiți*” (Ioan 5:43). Dar care este situația cu creștinii din zilele noastre? Îl primesc ei, recunoscând că Numele Tatălui și al Fiului este același? Ferice de omul care crede că Tatăl S-a descoperit în Fiul și că ne-a descoperit Numele care este mai presus de orice Nume: ISUS – Emanuel – Dumnezeu cu noi! Există o singură descoperire personală a lui Dumnezeu și aceasta a avut loc în Isus Hristos. Există un singur Nume al lui Dumnezeu, care trebuie să ne fie descoperit: Domnul ISUS HRISTOS. În Numele acesta, noi avem acces la Tatăl și la tronul harului. Orice genunchi se va apleca și orice limbă va mărturisi că Isus este Domn. Dumnezeu ne-a întâlnit în Isus Hristos și numai în Isus Hristos ne putem întâlni noi cu El. În lumina acestor câteva exemple prezentate, problema din Matei 28:19 ar trebui să fie rezolvată. Acolo se vorbește despre Nume fără a-l aminti, iar mai târziu, când este făcut botezul în apă, titlurile care aparțin acestui unic Nume sunt omise și este folosit doar Numele.

Învățătura apostolică

Acum vom avea în vedere felul în care a fost făcut botezul în Biserica primară. Petru făcea parte dintre cei care L-au auzit pe Domnul dând însărcinarea din Matei 28. El a fost acela căruia Isus i-a dat cheile Împărăției, ceea ce înseamnă că el a avut acces la toate lucrurile care aparțineau Împărăției lui Dumnezeu. Deja înainte de turnarea Duhului Sfânt, el s-a ridicat în mijlocul celor o sută douăzeci și a început să așeze evenimentele acelea, conform Scripturilor (Faptele Ap. 1:15). Imediat după turnarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii, el a predicat mulțimilor care se adunaseră. *„După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: «Fraților, ce să facem?»”* (Faptele Ap. 2:37). Oriunde se predică astăzi aceeași Evanghelie și același Hristos, inimile vor fi atinse, se va pune aceeași întrebare și trebuie dat același răspuns: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre”* (Faptele Ap. 2:38). Aici a fost prima ocazie când s-a practicat marea însărcinare. Cei care au crezut, au fost botezați exact conform textului din Matei 28:19, în Numele despre care vorbise Domnul.

Oricine știe care este diferența dintre un titlu și un nume. Argumentul că ar fi mai importante cuvintele lui Isus decât cuvintele apostolilor, nu-l poate influența pe un om care are teamă de Dumnezeu. Oricine este născut din Dumnezeu va crede în inspirația absolută și în infailibilitatea totală a Sfințelor Scripturi în întregimea lor. Dacă i se pare cuiva că este o contradicție în Cuvântul lui Dumnezeu, ar trebui mai degrabă să creadă că această contradicție este doar în mintea lui, dar nu în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi suntem atât de copleșiți când vedem cum i-a călăuzit Duhul pe apostoli, ca să împlinească marea însărcinare.

Deja am amintit că în Samaria oamenii au crezut și au fost botezați. Vestea despre această trezire a ajuns până la Ierusalim. În legătură cu aceasta citim: *„Apostolii care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimis*

la ei pe Petru și pe Ioan. Aceștia au venit la samariteni și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se coborâse încă peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus” (Faptele Ap. 8:14-16). Accentul este pus pe faptul că ei au fost botezați în Numele Domnului Isus. Foarte ciudat? Poate că nu!

În casa lui Corneliu, apostolul Petru a poruncit celor care au crezut, să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos (Faptele Ap. 10:48). De-a lungul Noului Testament, putem vedea copleșitoarea continuitate a învățaturii despre botezul în apă. Nu există niciun teolog care ar putea să tăgăduiască acest lucru, pentru că însuși Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește despre aceasta. Pavel a mers atât de departe încât a spus: „*Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de cea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!*” (Gal. 1:8).

Fiecare a observat că, de fiecare dată, botezul a fost făcut în Numele Domnului Isus Hristos. Apostolii au înțeles corect ce le-a spus Domnul. Ei au făcut totul exact după îndrumarea Învățătorului. Porunca misionară trebuie citită cu atenție și în rugăciune: „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*”. „Tată” nu este un nume, nici „Fiul” și nici „Duhul Sfânt”. Acestea sunt descrieri ale diferitelor descoperiri ale aceluiași Dumnezeu. Apostolii au fost învățați de către Domnul Însuși, chiar pe parcursul celor patruzeci de zile după învierea Sa. El a vorbit despre toate lucrurile ce țineau de Împărăția lui Dumnezeu și, desigur, botezul este una dintre învățăturile principale. Ei au recunoscut Numele în care S-a descoperit Dumnezeu Însuși ca Tată, Fiul și Duh Sfânt. Acesta este Numele în care sunt botezați adevărații credincioși. Ei au făcut exact ceea ce au fost însărcinați. Ei au putut să facă diferența între titluri, care sunt în legătură cu diferitele descoperiri și Numele dat pentru mântuirea noastră.

Acum vrem să vedem cum a botezat Pavel, pe care Domnul l-a ales ca vas deosebit printr-o descoperire directă a lui Isus Hristos.

Când a ajuns în Efes, el a găsit doisprezece ucenici care fuseseră botezați numai cu botezul lui Ioan. Atunci el le-a făcut de cunoscut planul de mântuire și rezultatul biblic a fost: „*Când au auzit ei aceste vorbe au fost botezați în Numele Domnului Isus*” (Faptele Ap. 19:5). Totul trebuie să fie bazat pe mărturia a cel puțin doi sau trei martori. Noi am luat în considerare ceea ce s-a întâmplat în Ierusalim, în Samaria, în casa lui Corneliu și, de asemenea, în Efes. Vedem că indiferent că au fost iudei, samariteni sau neamuri, fie că a predicat Petru, Filip sau Pavel – pretutindeni s-a botezat în Numele Domnului Isus Hristos.

Cum am amintit deja, în Sfintele Scripturi nu poate exista nicio contradicție. Duhul lui Dumnezeu nu va da niciodată două sau trei descoperiri diferite despre același subiect. Dumnezeu Și-a ales proprii Săi oameni, în acea primă generație. Fie că a fost Petru, Pavel sau alții, ei au predicat aceeași Evanghelie și au botezat în același fel. Aceasta s-a făcut în armonie deplină cu întreaga mărturie a Scripturilor. Cine ar îndrăzni să sugereze că acei bărbați care au umblat cu Isus și, Pavel, care L-a întâlnit pe Domnul în lumina strălucitoare, L-au înțeles greșit pe Domnul și au botezat greșit introducând astfel o erezie în Biserica nou testamentară proaspăt inaugurată? Un asemenea gând nu este altceva decât blasfemie.

Noi vrem să-l auzim pe Pavel încă o dată, cum le scrie romanilor: „*Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?*” (Rom. 6:3). El se include și pe sine aici, împreună cu aceia care au fost botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Tu cum ai fost botezat? În Sfintele Scripturi nu există menționat vreun caz când cineva să fi fost botezat într-o formulă trinitară folosind titlurile „Tată, Fiu și Duh Sfânt”. Lucrul acesta trebuie luat în considerare foarte serios.

Toți aceia care au fost chemați la slujbă și au fost umpluți cu Duhul Sfânt au avut aceeași înțelegere, aceeași învățătură, aceeași credință, același botez, etc. Toți au fost într-o armonie deplină cu Domnul, cu Cuvântul Său și unii cu alții. Niciunul dintre ei nu a repetat mecanic textul din Matei 28. Ei au știut că acolo s-a spus:

„botezați-i în **Numele** (la singular, nu la plural) *Tatălui...*”. Domnul nostru n-a continuat să spună „și în Numele Fiului și în Numele Duhului Sfânt”. Există o singură menționare a **Numelui** și aceasta este la singular. Ei au crezut că Dumnezeu S-a descoperit ca Tată, Fiu și Duh Sfânt și au recunoscut și Numele care aparține acestor trei descoperiri. Ei erau oameni care au trăit în părtășie directă cu Dumnezeu. Ei nu s-au aflat sub nicio influență teologică și nici nu au folosit propriile lor interpretări. Ei au avut descoperirea divină.

Dacă cineva va lua literar Matei 28, fără descoperire, acela va repeta doar vers. 19, fără să înțeleagă care este în realitate scopul însărcinării. Matei 28 și Marcu 16 se referă la ultima și cea mai mare însărcinare dată de Domnul, pe care o găsim împlinită în Faptele Apostolilor. Acela este unicul model scriptural, valabil pentru totdeauna, cât timp există Biserica Dumnezeului celui Viu.

De exemplu, dacă un învățător ar da elevilor o problemă spre rezolvare, cu siguranță el ar aștepta răspunsul, rezultatul, nicidecum repetarea problemei. Dacă învățătorul ar întreba „cât fac 3x3?” iar răspunsul ar fi „3x3 fac 3x3”, atunci oricine și-ar da seama că ceva nu este în regulă, pentru că nu a fost dat răspunsul. Când este vorba despre botez, chiar și învățătorii repetă problema și nu dau răspunsul. În loc să facă ceea ce a spus Domnul, ei repetă ceea ce a spus El. Numai dacă noi procedăm cum au procedat apostolii, avem confirmarea că același Domn ne-a chemat să predicăm aceeași Evanghelie. Apostolii și învățătorii din Biserica primară au înțeles și au împlinit-o conform descoperirii desăvârșite a lui Isus Hristos. Mulțumiri lui Dumnezeu că noi avem mărturia scrisă. Avem nevoie, însă, de aceeași iluminare prin același Duh Sfânt, ca să vedem și noi ceea ce au văzut apostolii, ca să putem învăța ceea ce au învățat ei și să botezăm așa cum au botezat ei.

Fiecare ar trebui să ia în serios această prezentare adusă ca o dovadă clară din Sfintele Scripturi. De multe ori se pare că două lucruri sunt identice. Acestea ar putea să pară apropiate, dar în același timp sunt atât de departe unul de celălalt, precum cerul de pământ. Noi nu trebuie să tăgăduim Numele Domnului. Bisericii

din Filadelfia i-a fost spus: „...*nu ai tăgăduit Numele Meu*” (Apoc. 3:8). Cum este cu toți credincioșii care cântă despre Numele lui Isus, folosesc Numele acela în rugăciunile lor, care predică atât de puternic despre Numele acela, dar refuză să primească acest Nume prin botez? Într-un asemenea caz, este evident că undeva este ceva greșit.

Ce este cu toți marii evangheliști care folosesc Numele lui Isus ca să scoată draci, ca să se roage pentru bolnavi, ca să facă minuni în Numele acela puternic, tăgăduindu-L însă atunci când este vorba ca ei să se lase botezați în acel Nume și chiar luptând împotriva acestuia? Ei mărturisesc cu buzele lor cât de minunat este Numele lui Isus, dar de fapt ei nu au recunoscut Numele și ei nu sunt dispuși să poarte ocară Numelui lui Isus. Despre asemenea oameni Domnul a spus: „*Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege»*” (Mat. 7:22-23).

În textul acesta este vorba despre oameni care cred Evanghelia deplină. Pe de-o parte, ei beneficiază de binecuvântările promise și date Bisericii, pe de altă parte ei rămân în învățături nebiblice și tradiționale. Ei nu sunt dispuși să ia în considerare o corectură scripturală. Nu ar trebui ca fiecare să fie dispus să accepte tot ceea ce spune Biblia? Dar este nevoie de curaj pentru a sta de partea Cuvântului lui Dumnezeu și pentru a tăgădui practica tradițională, denominațională și nebiblică a botezului. Noi trebuie să ne identificăm, prin botez, cu moartea lui Hristos, dacă dorim să fim identificați cu El în învierea la o viață nouă (Rom. 6:3). Binecuvântările și darurile în sine, nu spun nimic. Mai întâi trebuie ca învățătura și practica să corespundă. La sfârșit se va dovedi valabilă numai ascultarea credinței. Aceasta este credința prin care ne este descoperită voia lui Dumnezeu, credința care atrage după sine lucrurile cerute de Cuvânt. Ferice de toți aceia care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și lucrează conform acestuia.

Deosebind duhurile

Este necesar să atingem un subiect foarte important. În bisericile tradiționale de astăzi, cu greu mai găsim învățătura despre o întoarcere la Dumnezeu autentică și o naștere din nou. Chiar dacă este folosită terminologia aceasta, lipsește trăirea. Dar, de asemenea, în cercurile Evangheliei depline, învățăturile de bază nu sunt verificate cu atenție. Cum este posibil ca nici învățătorii biblici și nici teologii să nu vadă cum ar trebui făcut botezul? Dacă în Biblie nu există niciun caz în care o persoană să fi fost botezată vreodată folosind formula „în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”, de ce nu se corectează slujitorii lui Dumnezeu? Ei practică un botez inventat și introdus atunci când a venit la existență biserica romano catolică. Trist, dar adevărat: chiar din zilele reformei, toate bisericile care au apărut, au început să folosească același botez nebiblic, până în vremea noastră.

Cei mai mulți oameni vor fi surprinși să afle că în lumea vestică, aceeași formulă este folosită în spiritism și în ocultism, fiind numită „formula sacră” sau „cele trei nume înalte”. Este folosită chiar în vrăjitorie, de către cei care intră în legătură cu duhurile morților. Aceeași formulă este folosită atunci când se depune jurământul la intrarea în diferite loje. Participanții care se îndoiesc de aceste lucruri, se simt ușurați când aud formula „în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”. Chiar și atunci când practică vrăjitoria, ei se gândesc că aceasta trebuie să fie de la Dumnezeu, pentru că această formulă le este atât de cunoscută, deoarece au auzit-o deseori la biserică. Fie în magia neagră sau albă, fie la folosirea așa ziselor „cărți șase și șapte ale lui Moise”, pretutindeni se folosește aceeași formulă.

Dacă acelor oameni li se vorbește despre astfel de practici, răspunsul lor este: „Nu poate fi ceva greșit, pentru că se face în Numele lui Dumnezeu”. Nu, niciodată! Numai ceea ce este făcut în Numele lui Isus, este de fapt făcut în Numele lui Dumnezeu. Toate celelalte lucruri sunt de la Satana, care este dumnezeul acestei lumi.

Domnul nostru nu are nimic comun cu toate practicile demonice cum ar fi ridicarea mesei, prezisul în cărți, ghicirea, chiromanția, etc. În Cuvântul Său acestea sunt interzise! Dar pentru că astfel de lucruri se fac sub o mască religioasă folosind acea formulă, oamenii sunt înșelați. Ce au comun practicile oculte, spiritismul, etc., cu o lucrare autentică pe care o cere Cuvântul lui Dumnezeu? De când spun aceleași lucruri slujitorii lui Dumnezeu și uneltele lui Satana? De când vine împărăția Satanei în mijlocul Împărăției lui Dumnezeu?

Fiecare trebuie să-și pună întrebarea dacă nu este același lucru când două persoane fac aceeași lucrare. Unii sunt uimiți de-a dreptul când află ce fel de lucruri se fac prin această „formulă”. Însă când aceeași formulă este folosită pentru un așa zis „botez” și alte practici religioase, ei o consideră în regulă. În Noul Testament, tot ceea ce primim de la Dumnezeu și tot ceea ce se întâmplă, are loc prin puterea lui Dumnezeu în Numele lui Isus. De aceea citim în Col. 3:17: *„Și orice faceți cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus”*.

Cine cunoaște Biblia știe că niciun apostol n-a folosit vreodată, la botez, vreo formulă „în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”. În broșura „Planul lui Dumnezeu cu omenirea”, este arătat clar că singurul Dumnezeu adevărat S-a descoperit ca Tată, Fiu și Duh Sfânt sub Numele de **Domnul Isus Hristos**. Ceea ce este scris în Matei 28:19 este adevărul absolut, la fel și ceea ce scrie în Faptele Apostolilor 2:38 și în toate celelalte Scripturi. Trebuie doar ca noi să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu în modul corect. Satana a răstălmăcit chiar de la început Cuvântul lui Dumnezeu. El a reușit să-i înșele pe oameni în modul cel mai religios posibil, printr-un botez greșit. Este de fapt o înșelăciune. Când el a venit la Domnul a spus: „este scris”. Dar Domnul nostru a răspuns: „de asemenea este scris”. Satana a scos din context Scripturile și le-a folosit în mod fals. Același lucru s-a întâmplat și cu însărcinarea de a învăța și de a boteza. Satana i-a orbit pe oameni, ca ei să nu vadă slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos (2 Cor. 4:4-6). Numele

despre care a vorbit Mântuitorul, le rămâne ascuns.

Toată lumea creștină este ținută în întuneric și în neștiință. Unde găsim astăzi adevărata credință scripturală? Cine ține seama de chemarea din Apocalipsa 18:4, pentru a ieși afară din Babilonul religios al acestui timp? Cine are ochi ca să vadă, urechi ca să audă și o inimă ca să înțeleagă? Cine poate să facă diferența și să deosebească Cuvântul lui Dumnezeu de toate tâlcuirile omenești? Dumnezeu desparte întotdeauna lumina de întuneric. Cine are curajul să se lase îndrumat, să creadă și să practice ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? Toate lucrurile duhovnicești nu pot fi făcute de cunoscut cu ajutorul cărnii și al sângelui. Nu-l poate învăța unul pe celălalt. Fiecare răspunde personal înaintea lui Dumnezeu și trebuie să hotărască singur.

În încheiere, un cuvânt de avertizare. Toți aceia care doresc să ajungă în slavă ar trebui să știe următoarele: Dumnezeu nu a ținut cont de vremea de neștiință, dar acum Își descoperă voia Sa desăvârșită prin Cuvântul Său desăvârșit. El așteaptă ca fiecare să creadă în El și să procedeze conform Cuvântului Său. Noi trebuie să părăsim toate învățăturile nescrypturale, chiar dacă ne pierdem popularitatea și prietenii. Trebuie să fim dispuși să ne întoarcem la învățătura, modelul și practica originală a Cuvântului, care a ieșit din Ierusalim.

În Faptele Apostolilor 3 citim despre făgăduința că Dumnezeu va trimite o vreme de înviore și, de asemenea, că Hristos va rămâne în ceruri până la vremea reșezării tuturor lucrurilor. În versetele 19-21 citim: „...ca să vină de la Domnul vremurile de înviore și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi, pe Isus Hristos pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile reșezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura sfinților Săi proroci din vechime”. Aici ni se spune foarte clar că Hristos rămâne în slavă până la vremea înviore și reșezării. Acest lucru înseamnă că acum, la sfârșit, înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos, toate lucrurile trebuie reșezate în Biserica Dumnezeului celui Viu

în starea originală a acesteia.

Toți creștinii care cred în a doua venire a lui Hristos au auzit predicile despre acest subiect. De fapt, mulți așteaptă iminenta revenire a lui Hristos. Atunci de ce nu-și dau ei seama că acesta ar trebui să fie timpul în care Dumnezeu dorește să reșeze toate lucrurile și să dăruiască o vreme de înviorare din prezența Sa? Domnul și Mântuitorul este interesat numai de un singur lucru: preocuparea pentru poporul Său, pentru cei răscumpărați care formează trupul lui Hristos. Biserica lui Isus Hristos trebuie întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu. Botezul biblic și toate celelalte învățături și practici așa cum au fost făcute de către apostoli, fac parte din reșezare. Pavel scrie: „...*fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor; piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos*” (Efes. 2:20). Domnul Își va zidi Biserica Sa până când aceasta va fi desăvârșită și El Se poate întoarce ca s-o ducă Acasă. Dar mai întâi trebuie să fim aduși la învățăturile și practicile originale. Apoi va veni Domnul și ne va duce în slavă.

Nimeni nu ar trebui să treacă în mod ușuratic peste această prezentare a botezului biblic. Dacă Dumnezeu ne va fi îndurător, vom recunoaște necesitatea de a ne potrivi cu tot ceea ce solicită El în Cuvântul Său și, de bună voie, vom dori să fim botezați în Numele Domnului Isus Hristos. În felul acesta vom sfârâma vechiul jug care a fost pus peste toate confesiunile creștine și care-i leagă spiritual pe toți cei botezați într-o formulă trinitară. Oricine este din Dumnezeu, va asculta și va proceda conform Cuvântului lui Dumnezeu. Ferice de cel ce ia în serios acest îndemn, deoarece este necesar pentru a fi găsiți pregătiți la revenirea lui Hristos. Ferice de cel ce recunoaște mesajul divin pentru timpul acesta și crede făgăduințele acestui timp, având parte de împlinirea lor.

CINA DOMNULUI

Înainte de a ne ocupa de subiectul referitor la Cina Domnului, trebuie să vorbim despre subiectul Paștelor. Partea naturală din Vechiul Testament simbolizează și se revarsă în realitatea supranaturală a Noului Testament.

Paștele face parte și astăzi dintre cele mai importante sărbători ale comunității evreiești. Domnul le-a spus israeliților ca fiecare familie să jertfească un miel, să-i mănânce carnea și sângele să fie uns pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii casei respective (Exod 12). Pragul ușii nu trebuia uns, pentru ca nimeni să nu calce în picioare sângele!

Cuvântul ebraic „Pesah” înseamnă „a cruța” sau „a trece pe lângă”. În timp ce toți întâii născuți ai Egiptului au fost uciși de îngerul judecății, fiii întâi născuți ai Israelului au fost cruțați, pentru că Domnul a spus: *„Sângele vă va sluji ca semn pe casele voastre unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nicio urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului”* (Exod 12:13).

Sângele acelor miei era vărsat ca ispășire pentru păcatele israeliților. În același timp era un semn pentru ocrotirea lor în timpul judecății. În toate casele egiptenilor se auzeau strigăte de disperare și bocet pentru că moartea lovise pretutindeni, dar în casele israeliților era o siguranță absolută. Mânia lui Dumnezeu nu putea intra, pentru că un miel fusese jertfit în locul lor. Ei au putut să iasă liberi. Același lucru este valabil în cazul celor răscumparați. Ei nu pot fi atinși de judecățile îngrozitoare ale lui Dumnezeu, atunci când mânia Lui va izbucni împotriva necredincioșilor. Sângele Mielului lui Dumnezeu este ispășirea și ocrotirea noastră. Pavel scrie Bisericii: *„...căci Hristos, Paștele noastre a fost jertfit”* (1 Cor. 5:7). De asemenea, prorocul Isaia spune: *„pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El”* (Isaia 53:5). Prin moartea Lui noi am fost împăcați; prin sângele Lui s-a făcut răscumpărare pentru păcatele noastre și noi am primit viață veșnică.

Domnul a poruncit, prin Moise, ca ziua aceasta a Paștelor, care a marcat și ieșirea din Egipt, să fie pomenită într-un mod deosebit: „*Și pomenirea acestei zile s-o păstrați și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în cinstea Domnului; s-o prăznuiți ca o lege veșnică pentru urmașii voștri*” (Exod 12:14). În vers. 26-27 se subliniază încă o dată: „*Și când vă vor întreba copiii voștri: «Ce înseamnă obiceiul acesta?» să răspundeți: «Este jertfa de ispășire în cinstea Domnului care a trecut pe lângă copiii lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul și ne-a scăpat casele noastre»”.*

În același fel, Cina Domnului se face ca amintire a răscumpărării noastre. Aceasta urmează să fie ținută până când revine Domnul (1 Cor. 11:26). Pe de-o parte privim înapoi spre ziua cea mare a împăcării, pe de altă parte privim spre ziua cea glorioasă în care toți răscumpărații Îl vor întâlni pe Răscumpărător la Cina cea mare, în slavă. La inaugurarea Cinei, Domnul a spus: „*...să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea*” (Luca 22:19). În timp ce participăm la Cina Domnului, ne aducem aminte de lucrarea încheiată de răscumpărare și, de fiecare dată când participăm, știm că am fost răscumpărați când Hristos, Mântuitorul nostru și-a vărsat sângele pe cruce.

Mielul care a fost jertfit ca un înlocuitor, urma să fie mâncat cu pâine nedospită. De aceea citim: „*Timp de șapte zile veți mânca azime. Din cea dintâi zi veți scoate aluatul din casele voastre; căci oricine va mânca pâine dospită din ziua întâi și până în ziua a șaptea, va fi nimicit din casa lui Israel*” (Exod 12:15). Această poruncă trebuia respectată.

Inaugurarea Paștelor a avut loc chiar înaintea eliberării și ieșirii Israelului din Egipt. Cina Domnului a fost inaugurată în timpul Paștelor pe care le-a ținut Domnul cu ucenicii Săi, chiar înainte de a fi răstignit. Prin răstignirea Lui a fost răscumpărată Biserica. „*Când a sosit ceasul, Isus a șezut la masă cu cei doisprezece apostoli. El le-a zis: «Am dorit mult să mănânc Paștele acestea înainte de patima Mea; căci vă spun că de acum încolo, nu le voi mai mânca, până la împlinirea lor în Împărăția*

lui Dumnezeu»” (Luca 22:14-16). În versetele 7-13 ne este relatat că Domnul i-a trimis pe Petru și pe Ioan îndemnându-i: „*Duceți-vă și pregătiți Paștele, ca să mâncăm*”. Când au ajuns la proprietarul casei, ei i-au spus: „*Învățătorul zice: «Unde este odaia în care să mâncăm Paștele cu ucenicii Mei?»*” În Mat. 26:26 citim: „*Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine și, după ce a binecuvântat-o, a frânt-o și a dat ucenicilor; zicând: «Luați, mâncați, acesta este trupul Meu»*”. Domnul a fost prezent trupește când a luat pâinea în mâinile Sale și a vorbit acele cuvinte. El nu a ținut în mâini trupul Său, ci pâinea nedospită, care a fost coaptă și pregătită conform instrucțiunilor pentru sărbătorirea Paștelor.

Oriunde este sărbătorită Cina Domnului într-un mod biblic, trebuie coaptă o pâine fără aluat dospit. Această pâine va fi binecuvântată prin rugăciune. Apoi va fi frântă în multe bucăți și toți participă și iau pâinea frântă. În timp ce credincioșii iau din această pâine, ei recunosc și știu că trupul lui Hristos a fost bătut pentru ei. Ei știu că El a fost răstignit pentru ei. De asemenea, ei au recunoscut că au fost cumpărați cu prețul sângelui vărsat. Ei sunt acum proprietatea lui Dumnezeu și formează trupul Său.

Apostolul Pavel scrie: „*Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea aceea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: «Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi (vă rog să remarcați cuvintele „pentru voi”); să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea*». Tot astfel, după cină, a luat paharul și a zis: «Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el». Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El” (1 Cor. 11:23-26).

Pavel putea să spună: „*Căci am primit de la Domnul...*”. El a fost învățat de către Domnul Însuși cum trebuia sărbătorită Cina Domnului. El se referă la cuvintele Domnului nostru atunci când așează Cina Domnului, conform Evangheliilor, după cum este scris.

În Luca 22:20 se spune: „*Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul și l-a dat zicând: «Acest pahar este legământul cel nou făcut în sângele Meu care se varsă pentru voi»*”. În pahar se afla vin. Sângele legământului celui nou, care urma să fie vărsat, încă mai curgea în venele Lui și nu fusese vărsat pe cruce. Despre o transformare a celor două elemente în trupul și în sângele lui Hristos, nu se amintește nimic. Nici Domnul nostru și nici ucenicii Lui nu au băut sânge. De fapt Domnul nostru a spus: „*Nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, până în ziua când va veni Împărăția lui Dumnezeu*” (Luca 22:18). Pâinea și vinul reprezintă trupul și sângele lui Hristos, dar rămân totuși pâine și vin. El S-a referit la noul legământ și noul testament, care a intrat în vigoare în clipa morții Sale.

De asemenea, Hristos nu Se jertfește de fiecare dată când are loc împărțirea. Conform Evrei 10:12, El S-a jertfit o dată pentru totdeauna și apoi S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Participarea la Cina Domnului le oferă credincioșilor posibilitatea deosebită de a-și aduce aminte și de a înțelege de fiecare dată înaintea lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat prin jertfirea trupului lui Hristos și prin vărsarea sângelui Său sfânt. Fiecare copil al lui Dumnezeu va trebui să-și cerceteze inima înainte de a lua parte la Cina Domnului. Ori de câte ori găsim ceva ce nu-I place lui Dumnezeu, mărturisim lucrul respectiv și-l punem pe altar, crezând că sângele a reparat totul. Noi simțim cu o durere interioară suferințele Domnului nostru și moartea Sa pe cruce pentru noi. Când ne gândim ce preț mare a plătit iubitul nostru Răscumpărător pentru răscumpărarea noastră, acest lucru ne smerește. Conform Sfintei Scripturi, El a intrat cu sângele Său în Locul Preasfânt din ceruri, l-a pus pe tronul de har, aducându-ne astfel o răscumpărare veșnică (Evrei 9:12).

În clipa când sângele a fost vărsat pe cruce, a fost încheiat un legământ; ziua mântuirii începuse. Din nou, trebuie să comparăm Vechiul cu Noul Testament. În Exod 24:6-8 este scris despre cartea legământului și, de asemenea, despre sângele legământului cu care a fost stropit poporul legământului. Isus a spus: „*Căci acesta este*

sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor” (Mat. 26:28). Prin aceasta El nu S-a referit la vinul care era în pahar, ci la sângele Lui curat, sfânt și divin, care urma să fie vărsat. El a așezat astfel Noul Testament. Noi suntem poporul legământului celui nou și avem acces direct și legătură cu cartea noului legământ.

Pavel scrie: *„Paharul binecuvântat pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine*” (1 Cor. 10:16-17). Aceste două versete sunt folosite foarte rar când se vorbește despre Cină și, de fapt, mulți nici măcar nu știu că acestea există. Dar ele exprimă cel mai adânc adevăr găsit în Cina Domnului. Acestea ne arată Biserica ca trup, ca părtășia vie a sfinților, care se adună în Numele lui Isus. Ei sunt rezultatul lucrării de răscumpărare a lui Isus Hristos, Mântuitorul nostru, care S-a jertfit în trupul Său pentru noi. Pâinea pe care noi o folosim la Cina Domnului, reprezintă pe de o parte trupul lui Hristos care a fost răstignit și, pe de altă parte, reprezintă Biserica, care formează acea unitate a trupului format din mai multe mădulare individuale.

Trupul lui Hristos a fost bătut și rănit, dar nu rupt, după cum este scris: *„Aceste lucruri s-au întâmplat ca să se îplinească Scriptura: «Nici unul din oasele Lui nu va fi rupt». Și în altă parte, Scriptura mai vorbește: «Vor vedea pe Cine au străpuns»*” (Ioan 19:36-37). Aici este vorba despre taina lui Hristos și a Bisericii Sale. Prin răscumpărare, Biserica a devenit trupul Său; este vorba de toți aceia care sunt împăcați și răscumpeați și care și-au primit iertarea păcatelor lor. Pavel scrie: *„Căci după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos*” (1 Cor. 12:12). Aici este o taină mare. Hristos are părtășie numai cu mădularele trupului Său. Despre El citim: *„El este Capul trupului, al Bisericii*” (Col. 1:18).

Așa cum trupul nostru pământesc formează o unitate, dar este format din multe mădulare legate între ele și conduse de către cap, la fel este cu toate mădularele din trupul lui Isus Hristos. 1 Corinteni 12:13 ne spune cum putem ajunge la această unitate: *„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh”*. Este de reținut: nu prin apă, ci prin Duhul care lucrează în toți cei care cred în Isus Hristos și sunt botezați biblic. Apoi ei sunt așezați, prin Duhul, în trupul lui Hristos. Toți răscumpărații care ajung prin Duhul Sfânt la această unitate dumnezeiască, formează trupul Domnului și Îl recunosc pe El ca și Cap și I se supun Lui în toate lucrurile. Ei simt cu fiecare mădular, se bucură cu aceia care se bucură și suferă cu aceia care suferă, pentru că 1 Corinteni 12:26 spune: *„Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el”*. Dacă tu nu simți așa, atunci analizează-ți atent relația ta cu Hristos.

Nu putem să ne ocupăm acum de diferitele slujbe ale mădularelor din trupul lui Hristos. Dar Pavel face următoarea afirmație: *„Acum Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup”* (1 Cor. 12:18-20). În vers. 27 el rezumă totul astfel: *„Voi sunteți trupul lui Hristos și, fiecare în parte, mădularele Lui”*.

Apostolul îi îndeamnă pe credincioși să-și cerceteze inimile înainte de participarea la Cina Domnului: *„Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din vinul acesta. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului”* (1 Cor. 11:28-29). Toți aceia care fac parte din trupul lui Hristos, recunosc că El a luat asupra Sa pedeapsa noastră, păcatul nostru – totul a fost pus asupra Lui. Cei care cred în această răscumpărare deplină și iertare, se iartă, de asemenea, unii pe alții, așa cum i-a iertat Dumnezeu pe ei, în Hristos. Niciunul nu-i ține ceva în socoteală

altui mădular, niciunul nu are ceva împotriva altuia. Noi trebuie să deosebim trupul Domnului. În cazul acesta este vorba despre toate mădularele care sunt deplin răscumpărate, neprihănite, sfințite și fac parte din trupul ireproșabil și desăvârșit al lui Hristos, care este fără pată sau zbârcitură. Ei se văd unii pe alții în și prin Hristos, ei se văd unul pe celălalt așa cum îi vede Dumnezeu: fără păcat și desăvârșiți. Ei nu se cunosc unul pe altul după trup, ci după duh.

Așa cum pâinea este fără aluat dospit, Biserica, de asemenea, trebuie să fie eliberată de tot ceea ce este o parte a unei învățături tradiționale și nescipturale. Domnul Isus a folosit noțiunea de „aluat” pentru a arăta învățăturile greșite ale conducătorilor religioși din vremea Sa. El a spus: „*Cum nu înțelegeți că nu v-am spus de pâini? Ci v-am spus să vă păziți de aluatul fariseilor și al saducheilor?*» Atunci au înțeles ei că nu le zisese să se păzească de aluatul pâinii, ci de învățătura fariseilor și a saducheilor” (Mat. 16:11-12).

Pavel, de asemenea, se referă la aluat în domeniul spiritual: „*Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Măturați aluatul vechi ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți fără aluat: căci Hristos, Paștele noastre a fost jertfit. Să prăznuim dar, praznicul, nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului*” (1 Cor. 5:6-8). Oricine ia parte la Cina Domnului, mărturisește înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor că el este eliberat de astfel de lucruri amintite mai sus, că are o viață nouă și este așezat în adevăr. Aceasta trebuie să se fi întâmplat cu adevărat și viața trebuie să poarte roadele acelei mărturii. Numai cuvintele nu sunt suficiente, ci trebuie să fie în realitate așa.

În Romani 11, apostolul se referă la neprihănirea deplină și la sfințirea celor ce fac parte din Biserica Sa. Aceste lucruri au devenit valabile atunci când Hristos a murit pe cruce. Apostolul scrie: „*Iar dacă cele dintâi roade sunt sfinte și plămădeala este sfântă și dacă rădăcina este sfântă și ramurile sunt sfinte*” (vers. 16). Hristos este primul rod, iar cei care-I aparțin Lui sunt și ei o parte. El este Cel Întâi născut și toți cei ce sunt născuți din aceeași

sămânță a lui Dumnezeu, formează grupul celor întâi născuți. El este rădăcina acestei Vițe noi, iar adevărații credincioși sunt mlădițele care poartă roadele, conform Ioan 15. Așa cum în domeniul natural mlădițele primesc viața prin seva care urcă din rădăcini în viță, apoi poartă roadele viței, așa este cu toți cei născuți din Dumnezeu. Ei nu se alătură la ceva, ci sunt rezultatul și poartă în ei viața lui Dumnezeu și roadele Duhului Sfânt; de aceea sunt părtași firii dumnezeiești. În această legătură Petru scrie: „*De aceea dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră, fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni*” (2 Pet. 1:5-7). Aici nu ne ocupăm numai de o învățătură sau cunoștință, ci acesta este rezultatul și rodul lucrării de răscumpărare, adică, adevăratul credincios. Cerința este următoarea: „*Ci, după cum Cel ce v-a chemat este Sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: «Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt». Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre*” (1 Pet. 1:15-17).

Clarificare

Datorită tradiției nescripturale, mulți cred într-o transformare a celor două substanțe în sângele și trupul lui Hristos. Dacă aceasta s-ar întâmpla cu adevărat, atunci ar fi ceva groaznic. Cine ar putea să-și închipuie că mănâncă trupul sfânt și că bea sângele sfânt și că, apoi, acele lucruri și-ar urma cursul lor firesc? Chiar și gândul acesta nu este altceva decât blasfemie. Așa ceva este exclus cu desăvârșire.

Așa cum evreii de atunci au înțeles greșit cuvintele lui Isus, pentru că ei nu au recunoscut aplicarea duhovnicească, tot așa este acum cu creștinii. Pe vremea aceea, mulțimea a avut impresia că Domnul nostru îi cerea să acționeze contrar cu ceea ce spunea Legea, atunci când El a spus: „*Cine mănâncă trupul Meu și bea*

sângele Meu, are viața veșnică” (Ioan 6:54). Fiecare evreu știa ce este scris în Levitic 17:10-12: „Dacă un om din casa lui Israel sau din străinii care locuiesc în mijlocul lor, mănâncă sânge de orice fel, Îmi voi întoarce fața împotriva celui ce mănâncă sângele și-l voi nimici din mijlocul poporului său. Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire. De aceea am zis copiilor lui Israel: «Nimeni dintre voi să nu mănânce sânge și nici străinul care locuiește în mijlocul vostru să nu mănânce sânge»”. Din cauza aceasta, evreii au fost revoltați după ce a vorbit Isus despre mâncatul trupului și băutul sângelui Său.

Cele două simboluri pământești arată înspre cele duhovnicești. Dumnezeu nu putea, pe de o parte, să interzică într-un mod atât de ferm băutul sângelui, iar mai târziu să ceară ucenicilor Săi s-o facă. Oricine ia din pâine și vin, mărturisește că el este răscumpărat prin jertfirea trupului și vărsarea sângelui. Aceasta se face în amintirea aceluia eveniment măreț. Răscumpărarea și iertarea nu vin prin participarea la Cina Domnului, ci a avut loc pe Golgota. Prin Cina Domnului doar se amintește ceea ce s-a întâmplat acolo.

În Ioan 6 citim despre miracolul înmulțirii pâinilor, când au fost hrăniți mii de oameni. În ziua următoare, oamenii au venit la Domnul, iar El le-a spus: „*Adevărat, adevărat vă spun că Mă căutați nu numai pentru că ați văzut semnele, ci pentru că ați mâncat din pâinile acelea și v-ați săturat. Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică și pe care v-o va da Fiul omului*” (Ioan 6:26-27).

El vorbea despre pâine, despre hrană, despre viața veșnică, iar mulțimea și-a amintit cum au fost hrăniți copiii lui Israel în Vechiul Testament. Din cauza aceasta au exclamat: „*Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: «Le-am dat să mănânce pâine din cer»*” (vers. 31). Isus a spus, în continuarea acestui gând: „*Adevărat, adevărat vă spun că Moise nu v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer. Căci*

pâinea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer și dă lumii viață». «Doamne», I-au zis ei, «dă-ne întotdeauna această pâine». Isus le-a zis: «Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată»” (vers. 32-35). Acesta este un răspuns foarte clar. Nu este nevoie de nicio tâlcuire proprie. Așa cum noi mâncăm pâinea pământească pentru a trăi fizic, tot așa avem nevoie să fim parte din Acela care este Pâinea vieții, dacă dorim să trăim veșnic.

Domnul Isus ni se prezintă ca Pâinea vie care S-a coborât din cer și dă lumii viața veșnică, dumnezeiască. El subliniază gândul acesta în versetele următoare: „*Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică. Eu sunt Pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit. Pâinea care Se coboară din cer este de așa fel ca cineva să mănânce din ea și să nu moară. Eu sunt Pâinea vie care S-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva pâinea aceasta, va trăi veșnic și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu pe care îl voi da pentru viața lumii*” (Ioan 6:47-51).

Aceasta este Evanghelia! El S-a jertfit în trupul Său de carne, pentru ca noi să fim răscumpărați din trupul nostru de carne și să primim viața veșnică. Pâinea cerească nu este coaptă pe pământ și hrana divină nu vine din mână omenească. Domnul a devenit jertfă. El a fost răstignit pentru ca toți aceia care cred în lucrarea de răscumpărare, încheiată, să primească viața veșnică și, de asemenea, să fie hrăniți spiritual. El este Pâinea vieții. Noi am devenit părtași Lui în Duhul. Așa cum El a devenit unul dintre noi, noi suntem readuși în Împărăția Lui și suntem făcuți parte din El.

Evreii s-au certat între ei și au întrebat: „*Cum poate Omul acesta să ne dea trupul Lui să-L mâncăm?*” (Ioan 6:52). Creștinii se ceartă și astăzi asupra acestei teme, în loc să ia Cina Domnului în simplitate și cu inimi recunoscătoare. Noi Îl vedem pe Mielul lui Dumnezeu care a ridicat păcatele noastre și Și-a vărsat Sângele pentru noi. Sângele acela a fost ispășirea noastră și de aceea a trebuit adus pe altar. În Hristos era viața lui Dumnezeu. Prin moartea Sa,

viața aceea a fost eliberată și a putut să se întoarcă peste toți aceia care au fost răscumpărați de El.

Cuvântarea Domnului făcea referire la suferința și moartea Sa. Noi trebuie să recunoaștem această parte duhovnicească și divină pe care o avem de la Dumnezeu și care ne-a fost dată prin Isus Hristos care a fost răstignit pentru noi. Prin nașterea din nou, devenim fii și fiice ale lui Dumnezeu. Pavel se exprimă astfel: „*Pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui*” (Efes. 5:30). Vorbind din perspectivă pământească, nimeni nu este carne din carnea Lui, sau os din oasele Lui. Din punct de vedere natural, noi toți provenim din Adam. Dar vorbind din perspectivă duhovnicească, noi am devenit o parte din creația nouă (sau: zidirea – n.tr.) care își are originea în Isus Hristos, Domnul nostru. Ca răscumpărați, noi am fost readuși în părtășie cu Dumnezeu. Noi avem în sufletele noastre viața Lui divină, care este viața veșnică. Pentru mintea firească, toate acestea sunt o nebunie și de aceea oamenii au propriile lor gânduri când citesc Cuvântul lui Dumnezeu. Lucrurile duhovnicești trebuie înțelese duhovnicește.

Domnul Isus este multe: El este Calea, Adevărul, Viața, Pâinea vie, Lumina lumii, Învierea – El este totul pentru noi. Prin El suntem reasezați ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. Dar Isus nu a explicat niciodată Cuvântul, El doar l-a vorbit; El a procedat în conformitate cu Cuvântul și tot ceea ce era cu privire la El, s-a împlinit. De aceea, El putea să spună: „*Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui*” (Ioan 4:34).

Oricine participă la Cina Domnului, trebuie să fie pregătit în interiorul său să facă voia lui Dumnezeu, așa cum ne este arătată în Cuvântul Său. Noi trebuie să avem o relație personală cu Dumnezeu. Atunci putem spune cu adevărat: „Hrana mea este să fac voia Celui ce m-a răscumpărat”. Noi primim Cuvântul lui Dumnezeu și astfel, Îl primim pe Hristos, Pâinea vie care S-a coborât din cer. Sângele Lui ne-a răscumpărat, pentru că a fost vărsat pentru a fi ispășirea noastră.

Isus a spus: „*Astfel este Pâinea, care S-a coborât din cer, nu ca mana pe care au mâncat-o părinții voștri și totuși au murit: cine mănâncă Pâinea aceasta va trăi în veac*” (Ioan 6:58). După această cuvântare deosebită, mulți dintre ucenicii Săi au spus: „*Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate să o sufere?*” Chiar și cei ce-L urmau pe Domnul, aveau propriile lor păreri când Îl ascultau vorbind. El a vorbit foarte clar despre Sine ca fiind Pâinea care S-a coborât din cer. Dar El a văzut neputința lor și a zis: „*Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le spun Eu sunt duh și viață*” (vers. 63). Numai de sus vine lumină și descoperire asupra Cuvântului vorbit de Domnul. Cuvântarea Lui despre mâncatul trupului și băutul sângelui Său i-a determinat pe mulți să nu-L mai urmeze. Cearta despre aceasta n-a încetat nici în ziua de azi. Este scris: „*Din clipa aceea mulți dintre ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El. Atunci Isus a zis celor doisprezece: «Voi nu vreți să vă duceți?» «Doamne», I-a răspuns Petru «la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice și noi am crezut că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu»*” (Ioan 6:66-69). Aceeași mărturie o vor poseda toți aceia care-L urmează pe Isus Hristos. Indiferent dacă au înțeles sau nu ce a spus El, ei Îl cred, au încredere în El, Îl ascultă, Îl urmează și apoi vine timpul când vor primi claritate.

Hai-deți să facem un rezumat al celor scrise despre acest subiect: lucrarea de răscumpărare a avut loc o dată pentru totdeauna pe crucea de pe Golgota. Toți aceia care o primesc prin credință, iau parte la Cina Domnului ca să-și amintească de ziua aceea măreață și de lucrarea de pe Golgota. Se coace o pâine suficient de mare, corespunzător numărului participanților – desigur, fără aluat dospit, cum deja am spus. Apoi pâinea este ridicată înaintea adunării și binecuvântată în Numele Domnului, prin rugăciune. După aceea este frântă și toți participă și mănâncă din aceasta. Dacă mai rămâne ceva, se mănâncă și restul, astfel nimic nu se pierde.

Apoi, paharul cu vinul care trebuie să fie numai din struguri roșii este, de asemenea, ridicat înaintea adunării și binecuvântat în

Numele Domnului, prin rugăciune. Toți aceia care au mâncat din pâine, iau și din paharul cu vin. Totul se face în amintirea faptului că Domnul nostru Și-a dat trupul Său și Și-a vărsat sângele.

Cina Domnului trebuie luată așa cum a spus Domnul. Dacă nu se întâmplă acest lucru, slujba dumnezeiască alunecă repede în idolatrie, iar ceea ce este numit „credință” este de fapt necredință. Pavel scrie: *„Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor. Sau vrem să întărităm pe Domnul la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?”* (1 Cor. 10:21-22).

S-ar putea ca el să se fi referit aici la versetele din Lev. 17, unde Dumnezeu a spus cum să fie aduse jertfele. În vers. 3-7 se spune clar că jertfele care nu-I sunt plăcute Domnului, nu-I sunt aduse Lui. Citim: *„Dacă cineva din casa lui Israel junghie în tabără sau afară din tabără un bou, un miel sau o capră și nu-l aduce la ușa Cortului întâlnirii, ca să-l aducă dar Domnului înaintea Cortului Domnului, sângele acela va fi pus în socoteala omului aceluia: a vărsat sânge; omul acela va fi nimicit din mijlocul poporului său. De aceea copiii lui Israel, în loc să-și înjunghie jertfele pe câmp, trebuie să le aducă la preot, înaintea Domnului, la ușa Cortului întâlnirii și să le aducă Domnului ca jertfe de mulțumire. Preotul să le stropească sângele pe altarul Domnului, la ușa Cortului întâlnirii; și să ardă grăsimea, care va fi de un miros plăcut Domnului. Să nu-și mai aducă jertfele lor la idoli cu care curvesc. Aceasta va fi o lege veșnică pentru ei și pentru urmașii lor”*.

Dumnezeu a dat porunca și îndrumări precise despre cum și ce trebuie făcut. Israeliții erau convinși că jertfesc Domnului, dar procedau conform închipuirii lor. Atunci El le-a spus clar că înaintea Lui sunt valabile numai jertfele aduse la locul stabilit de El și în felul cerut de El. Orice altceva era valabil pentru demoni.

Cine face parte din poporul lui Dumnezeu, nu poate să facă ce vrea. Totul trebuie făcut conform Cuvântului lui Dumnezeu, ca să fie valabil pentru El. Altfel, dacă intervine închipuirea noastră,

atunci se face voia demonilor. Acest lucru este adevărat și în ceea ce privește Cina Domnului. Pavel, în calitate de apostol luminat de Dumnezeu, a vorbit cu claritate despre aceasta. El nu a vrut ca credincioșii să se afle sub influența demonilor și totuși să participe la masa Domnului.

Pe vremea apostolilor, nu erau discuții contradictorii despre Cina Domnului. Domnul Isus dăduse porunca, iar credincioșii procedau în consecință, în toată simplitatea. De aceea spune Scriptura că ei stăruiau în frângerea pâinii. Putem citi, de asemenea, în Faptele Apostolilor 20:7: *„În ziua dintâi a săptămânii eram adunați la un loc ca să frângem pâinea”*.

Din formularea „frângerea pâinii” înțelegem că, la Cina Domnului, accentul era pus pe pâine și prin urmare pe frângerea pâinii, după cum Domnul Însuși o făcuse și i-a însărcinat și pe ucenicii Săi să facă la fel. Despre ei este scris: *„Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățască, în frângerea pâinii și în rugăciuni”* (Faptele Ap. 2:42).

Toți aceia care fac parte cu adevărat din Biserica Dumnezeului celui Viu, se vor întoarce la aceeași învățătură și practică de la început. Ei vor așeza lucrurile la locul potrivit și vor proceda conform modelului din Sfintele Scripturi. Ei nu vor avea tâlcuiri proprii, ci vor asculta pur și simplu de Cuvânt. Pentru cei ce cred, este valabil numai ce spune Cuvântul. De aceea, Biserica adevărată ia parte la Cina Domnului în amintirea celor petrecute pe Golgota. Acolo a fost vărsat sângele sfânt, pentru iertarea păcatelor noastre. Nu există niciun text în Sfintele Scripturi care să spună că oricine ia parte la Cina Domnului primește astfel iertarea păcatelor. Oriunde se învață aceasta, mântuirea este legată de o lucrare religioasă și nu de credința personală în Isus Hristos.

Împărăția lui Dumnezeu își urmează drumul chiar și acum. Evanghelia lui Isus Hristos Cel răstignit și înviat, care este Domnul tuturor, este centrul vestirii în Biserica Dumnezeului celui Viu. De asemenea, orice rânduială conținută în aceasta, trebuie respectată, în ascultare. În modul acesta Biserica se întoarce la starea de la

început, în harul lui Dumnezeu. Domnul nostru este Cel dintâi și Cel de pe urmă, cu adevărat El este același ieri, azi și în veci. Ferice de toți aceia care Îi dăruiesc Lui și Cuvântului Său locul cuvenit și care-L recunosc ca fiind Domnul, făcând tot ceea ce a poruncit El să facem!

SPĂLAREA PICIOARELOR

După ce ne-am ocupat de Cina Domnului, trebuie să atingem, pe scurt, subiectul spălării picioarelor. Înainte de redarea textului corespunzător din Noul Testament, trebuie să vedem cum au fost însărcinați să procedeze preoții din Vechiul Testament. Înaintea intrării în Locul Preasfânt, era un lighean care trebuia așezat după rânduiala dumnezeiască, între altarul pe care se aducea jertfa și cort, „...*ca să-și spele în el Aaron și fiii lui mâinile și picioarele*” (Exod 30:19). Lor nu le era permis să intre în cort, nici să vină lângă altar, fără ca mai întâi să-și spele mâinile și picioarele (vers. 20). În Noul Testament, credincioșii adevărați sunt numiți „preoție sfântă”. Noi trebuie să ne apropiem de Dumnezeu cu un respect sfânt și trebuie să respectăm Cuvântul Său în toate privințele.

În Ioan 13:4-10 Domnul nostru a dat următorul exemplu: „*S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins. A venit deci la Simon Petru. Și Petru I-a zis: «Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?» Drept răspuns, Isus i-a zis: «Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea». Petru i-a zis: «Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!» Isus i-a răspuns: «Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine». «Doamne», I-a zis Simon Petru, «nu numai picioarele, dar și mâinile și capul!» Isus i-a zis: «Cine s-a scăldat, nu are trebuință să-și spele decât picioarele»”.*

Dacă privim aceste versete doar ca pe o relatare a ceea ce s-a petrecut, nici măcar nu simțim că Dumnezeu ne vorbește nouă. Atunci, Domnul a vorbit celor ce erau prezenți acolo; astăzi, El ne vorbește nouă prin același Cuvânt, în același fel. Acum, pentru o clipă, trebuie să ne transpunem în situația lui Petru. El a întrebat: „*Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?*” Domnul i-a răspuns: „*Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea*”. Petru și-a mai subliniat încă o dată hotărârea lui, spunând:

„Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!” El nu vroia ca Domnul să Se înjosească înaintea lui și să facă această slujbă pe care o făcea cea mai neînsemnată slugă atunci când intra cineva într-o casă. Dar Domnul și Învățătorul a dat ucenicilor Săi o învățătură practică: „Oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru”. Domnul Slavei a slujit în smerenie și S-a predat pe deplin slujbei. El S-a dezbrăcat de haina Lui și a luat un ștergar, S-a aplecat și a devenit ca unul dintre ultimii sclavi dintr-o casă. Acesta a fost exemplu pentru ucenicii Lui, ca fiecare să-l respecte pe celălalt mai presus decât pe sine însuși. Aici, în cazul acesta, El a arătat cum se face aceasta, printr-o lecție practică.

Când Domnul i-a spus lui Petru: „*Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine*”, atunci apostolul s-a speriat și n-a putut decât să spună cu o dorință adâncă, următoarele cuvinte: „*Doamne, nu numai picioarele, dar și mâinile și capul!*” Cum putem înțelege că nu am avea parte cu El, dacă această rânduială și poruncă nu ar fi păzită? Are cineva parte cu Hristos Domnul, datorită spălării picioarelor? Punctul subliniat aici este ascultarea de ceea ce a spus Domnul. Aceasta i-o datorăm Lui și, de asemenea, unul altuia. Indiferent cât de neînsemnată pare o cerință a Lui, dacă a spus-o El și dacă este o cerință sau o hotărâre a Lui, noi trebuie s-o împlinim pur și simplu într-o credință copilărească, fără să-L întrebăm de ce o cere. Noi nu putem întreba „de ce trebuie să facem aceasta?” Dacă nu ascultăm ce a spus El, atunci întrerupem legătura cu El, pentru că El a dat porunca. Un lanț este numai atât de tare, precum cea mai slabă verigă a sa. Nouă ni se cere să procedăm conform fiecărui Cuvânt și hotărâri, iar noi trebuie s-o facem de bună voie și în mod serios, spre a-I fi plăcuți Lui.

În Ioan 13:12-17 citim: „*După ce le-a spălat picioarele și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă și le-a zis: «Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți «Învățătorul și Domnul» și bine ziceți, căci sunt. Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum*

am făcut Eu. Adevărat, adevărat, vă spun că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți»”.

Cuvintele Învățătorului sunt foarte clare. Acestea nu pot fi înțelese greșit de către cineva care le ia așa cum au fost spuse. El a spus: „*Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora*”. Nu este nevoie de nimeni care să explice sau să-și prezinte interpretarea personală. Dacă Domnul a spus să ne spălăm picioarele unii altora, El a vrut să spună exact ceea ce a spus: „*și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora*”. Aceasta nu are nimic comun cu obiceiul oriental. El n-a vorbit aici despre ceva ce era practicat în general. El a știut despre aceasta, dar a spus foarte clar: „*Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu*”. Aceasta este o hotărâre¹ clară care nu poate fi pusă sub semnul întrebării. El a subliniat porunca aceasta cu cuvintele: „*Adevărat, adevărat, vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis*”.

De fiecare dată când Domnul folosește exprimarea „adevărat, adevărat”, trebuie să fim foarte atenți ce spune, pentru că atunci El subliniază ceva important. Aici, în Ioan 13, El a făcut-o de mai multe ori.

Despre spălarea picioarelor nu este prea mult de spus. La începutul Bisericii nou testamentare, aceasta a fost înțeleasă și practică fără a fi amintită prea des. Pavel se referă o dată la condițiile pentru primirea văduvelor care trebuiau ajutate de către biserica locală. Spălarea picioarelor era una din condițiile stabilite de el, după cum scrie în 1 Timotei 5:10: „*...să fie cunoscută pentru faptele ei bune, să fi crescut copii, să fi fost primitoare de oaspeți, să fi spălat picioarele sfinților, să fi ajutat pe cei nenorociți, să fi dat ajutor la orice faptă bună*”.

Noi am arătat cu ajutorul Bibliei, că Domnul nostru a rânduit spălarea picioarelor și a dat El Însuși exemplul practic pentru noi.

De aceea, nimeni care este într-adevăr sincer, nu va dezbate aceste lucruri. Acestea trebuie făcute! Dacă cineva explică vreun verset și îi îndeamnă pe ascultători la neascultare de o poruncă dată de El, ce-l motivează pe respectivul? Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să fie sfânt pentru fiecare credincios și noi trebuie să fim gata să ascultăm și să împlinim și cea mai mică poruncă. Într-un asemenea caz se aplică Cuvântul Domnului: „*Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți*”. De la început și până la sfârșit, binecuvântarea se odihnește peste împlinatorii Cuvântului și nu peste aceia care doar îl aud și nu-l împlinesc. Fie ca Domnul să facă din noi astfel de oameni, care umblă pe căile Lui și fac așa cum ne-a poruncit El, chiar și în cazul acesta. Nu întrebați „De ce?”, nu spuneți „Este absurd!” și să nu credeți că nu este necesar. Domnul a spus-o, El a poruncit-o, El a practicat-o și El a spus: „*Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu*”. Aceasta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL în Cuvântul Său. Amin.

Secțiunea V

Este scris...

Pe 28 februarie 1963, acest nor supranatural a apărut deasupra muntelui Sunset, la nord de Tucson, Arizona, așa cum i-a fost arătat fratelui Branham într-o viziune, pe 22 decembrie 1962. Fotografia ne amintește că atunci când Hristos S-a înălțat la cer, El a fost luat într-un nor (Faptele Ap. 1:9). El va reveni în același fel (vers. 18). Să fie acesta un semn al întoarcerii Sale apropiate? Deși fotografia a fost făcută de la mare distanță, se poate recunoaște chipul Domnului nostru.

Această fotografie a apărut pe coperta ediției din 19 aprilie 1963 a revistei „Science” în care, de asemenea, a fost publicat un articol despre acest fenomen. James E. McDonald de la Institutul de Fizică Atmosferică al Universității din Arizona, Tucson, a scris un raport, fără să aibă o explicație a acestui fenomen. Una dintre cele mai mari publicații săptămânale, revista „Life”, a reprodus fotografia acestui nor, alături de un articol, pe 17 mai 1963. Norul de lumină se afla pe un cer albastru, la o altitudine mult prea mare pentru a mai exista umiditatea necesară formării unui nor. Cel Atotputernic a confirmat însărcinarea dată prorocului Său și în dragostea Lui le-a venit în ajutor și celor care nu pot să creadă fără să vadă. Domnul Dumnezeu a vorbit, cine nu va asculta?

Introducere

Cea mai mare comoară pe care o putem ține în mâini este Cuvântul scris al lui Dumnezeu, căci cerurile și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci. În acesta, El ne-a descoperit planul Său cu omenirea. Cuvântul vorbit a venit la proroci și a fost scris. Mai târziu, apostolii au fost martorii aleși. Astfel avem ambele: Vechiul și Noul Testament. În Vechiul Testament avem toate umbrele, prefigurările și făgăduințele, iar în Noul, o relatare care ne copleșește, a împlinirii exacte a fiecărui text biblic, până la ultima literă.

Noul Testament a început cu împlinirea prorociilor. Ioan Botezătorul a fost un proroc *făgăduit*, iar Domnul nostru a fost Răscumpărătorul *făgăduit*. Adevărata credință este ancorată în Cuvântul *făgăduit* al lui Dumnezeu. Nașterea lui Isus Hristos, viața Lui, slujba Lui, suferințele și moartea – totul, până la înviere și înălțare, s-a întâmplat exact așa cum a fost prezis de proroci. De fapt, Dumnezeu a lăsat ca istoria să fie scrisă cu sute și mii de ani înainte. Acest lucru este uimitor! Istoricii scriu evenimentele *după* ce s-au întâmplat, dar Dumnezeu a văzut sfârșitul de la început și, de aceea, a putut să aibă totul scris dinainte.

La prima venire a Domnului și Mântuitorului nostru s-au împlinit peste o sută de prorocii, începând cu făgăduința din Gen. 3:15 despre *sămânța femeii*, care va veni pentru *a zdrobi capul șarpelui*, până la Mal. 3:1, că Domnul va veni la *templul Său cel sfânt*. Este recomandabil ca fiecare să citească Noul Testament cu rugăciune și să noteze fiecare loc în care se spune **„după cum este scris”** sau **„cum zice Scriptura”**, sau **„să se îplinească ce fusese vestit prin prorocul”** și cât de des se face referire la Vechiul Testament. În Luca 24, Domnul a vorbit celor doi ucenici de pe drumul Emausului, începând de la Moise și de la toți prorocii, confirmând că totul s-a împlinit. Pentru că Isus Hristos rămâne același, astăzi El ar trebui să arate scripturile care se împlinesc acum. **Cine vrea să știe ce va face Dumnezeu, trebuie ca mai**

întâi să aflu ce a făgăduit El în Biblie.

Dumnezeu face totul conform Cuvântului Său și spune: „*Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre*” (Isaia 55:8-9). Strigătul lui Moise este și al nostru: „*Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale...*” (Exod 33:13). Cine capătă într-adevăr trecere înaintea lui Dumnezeu, va recunoaște căile Lui cu poporul Lui și va avea parte de ceea ce face El în timpul acesta. Noi trebuie să cercetăm Scripturile mai mult ca înainte, pentru a fi siguri la ce să ne așteptăm.

Sigur că apare o mare problemă, pentru că așa de mulți clerici din toate bisericile și bisericile libere se referă la Scripturi spunând „este scris”, dar în același timp Cuvântul este răstălmăcit, folosit greșit, scos din context. În această stare i-a găsit Domnul Isus pe învățătorii religioși din timpul Său. Ei au desființat adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești (Marcu 7:13). Vechiul vrăjmaș nu tăgăduiește existența lui Dumnezeu (Iacov 2:19) și nici Cuvântul Său (Luca 4:1-13). El pur și simplu îi dă o tălmăcire proprie sau îl pune sub semnul întrebării. Cineva poate să spună mereu „este scris, este scris”, decorându-se de sus până jos cu texte biblice și totuși să nu aibă descoperirea divină și să se afle total în afara voii lui Dumnezeu. Între *descoperire* și *interpretare* este o mare diferență. Una vine de la Dumnezeu, cealaltă de la Satana; una aduce viața, cealaltă moartea. Atât timp cât Adam și Eva au crezut Cuvântul lui Dumnezeu și l-au ascultat, au avut viață veșnică, dar când au ascultat de tălmăcirea șarpelui celui vechi, au căzut și i-a lovit moartea (Gen. 3). Mulți au părăsit pomul vieții pentru pomul cunoștinței. Ei se cred înțelepți, dar au murit din punct de vedere spiritual și astfel sunt despărțiți de Cuvânt și, prin aceasta, de Dumnezeu. Așa cum este scris în 2 Timotei 3:5, ei au doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.

Este remarcabil faptul că, atunci când Satana L-a ispitit pe Hristos în pustie, el a îndrăznit să spună „este scris...”. Evident că, din Grădina Edenului, el răstălmăcește Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este lucrul periculos. Isus a știut că a fost rupt din context și l-a respins de fiecare dată, spunând: „*De asemenea este scris...*”. Satana va folosi până la sfârșit aceeași tactică din Grădina Eden: îi înșeală pe oameni întrebându-i greșit Scripturile, cărora n-ar trebui să le fie dată tălmăcirea proprie a cuiva (2 Pet. 1:20). Toți prorocii mincinoși (Mat. 24:24) și toți apostolii mincinoși (2 Cor. 11:13) se prezintă ca trimiși ai lui Hristos. Însuși Satana se arată ca un înger de lumină. „*Și nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru, dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor*” (2 Cor. 11:14-15). Prin texte biblice interpretate greșit, masele creștine sunt duse în eroare în mod neintenționat.

Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu trebuie trăit, nu explicat.

Cuvântul profetic al lui Dumnezeu trebuie observat în împlinirea lui.

Domnul nostru, ca Răscumpărătorul făgăduit, a avut dreptul să folosească Scriptura și astfel l-a biruit pe Satana. Tot așa, dacă Cuvântul *făgăduit* pentru timpul acesta se manifestă prin credincioșii biblici, ei au aceeași autoritate și au dreptul să se refere la Scriptură. Se pune întrebarea îndreptățită: cum se poate recunoaște unde este predicat Cuvântul adevărat și cine sunt cei care au fost însărcinați de Însuși Hristos să vorbească în Numele Lui? Despre cei pe care i-a trimis El, Isus a spus: „*Cine vă primește pe voi Mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine*” (Mat. 10:40). El a mai spus: „*Adevărat, adevărat vă spun că cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește*” (Ioan 13:20). După învierea Lui, El a spus despre aceia pe care i-a ales pentru slujbă: „*Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi*”

(Ioan 20:21). În Biserica primară, numai acela care a primit într-adevăr o chemare de la Domnul Însuși, era considerat însărcinat de Dumnezeu (Faptele Ap. 22:14).

Fiecare bărbat chemat de Dumnezeu cu adevărat, trebuie să poată spune ca Pavel: „*Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine nu este de obârșie omenească; pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos*” (Gal. 1:11-12). La fel de important este și ceea ce a spus apostolul Petru: „*Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie*” (1 Pet. 1:25). Cea mai puternică afirmație a fost făcută de către apostolul Ioan: „*Noi însă suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem Duhul adevărului și duhul rătăcirii*” (1 Ioan 4:6). Filozofia omenească despre Cuvântul lui Dumnezeu nu are absolut niciun loc în Împărăția lui Dumnezeu. Bărbații lui Dumnezeu sunt purtătorii Cuvântului original și astfel, ai mesajului curat, dumnezeiesc.

Isus, Domnul nostru, a spus: „*Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu...*” (Ioan 3:34). În Ioan 8:43, El pune întrebarea: „*Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea?*” și dă imediat și răspunsul: „*Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu*”. Învățaților și fariseilor de atunci, El a trebuit să le spună: „*Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu*” (Ioan 8:47). Conform acestor cuvinte ale Domnului nostru, fiecare are posibilitatea să se cerceteze pe sine dacă acceptă și rămâne în fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu fără vreo împotrivire interioară. De obicei, în adunări, acela care predică citește un text biblic și își prezintă apoi gândurile proprii, fără să rămână în limitele sfântului Cuvânt. A sosit timpul pentru o cercetare decisivă. Noi trebuie să cercetăm toate lucrurile.

Tot ceea ce credem și facem, trebuie ca mai întâi să reziste la proba Cuvântului. Datorită unei descoperiri, Pavel s-a dus la

Ierusalim pentru a compara ceea ce predica el, cu Cuvântul original care a fost predicat la început. El a prezentat ceea ce învăța printre neamuri, mărturisind: „... *ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar*” (Gal. 2:1-3). O slujbă de succes nu este o dovadă că vestirea este adevărată. În ochii lui Dumnezeu nu sunt îndeajuns nici măcar scoaterea de draci, minunile și darul prorociei, etc. (Mat. 7:21-23). Isus ne-a avertizat că în timpul sfârșitului vor veni mulți unși mincinoși: „*Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși*” (Mat. 24:24). De aceea este absolut necesar să comparăm vestirea și practica noastră, cu învățătura apostolilor, așa cum a făcut și Pavel.

Din cauza abaterilor de la Cuvânt, Domnul nostru ar spune și astăzi: „*Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenesti*” (Marcu 7:7). Dumnezeu respinge orice nu este făcut conform Cuvântului Său. „*Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr*” (Ioan 4:24). Cuvântul adevărului și Duhul adevărului vor fi întotdeauna împreună. Cei ce predică și cei ce ascultă nu trebuie să judece lucrurile din punctul lor de vedere, ci trebuie să-și ocupe poziția lor pe Cuvântul infailibil, căci în el este descoperită voia lui Dumnezeu și să privească lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu.

Una în Duhul

Dorința de a fi una este veche de când lumea. Chiar de la început, omul a încercat să ajungă la această unitate. Dar înaintea lui Dumnezeu este valabil numai ceea ce se realizează în felul rânduit de El. Dacă a existat vreodată un timp în care poporul Său să fie una, atunci este acum. Una – dar în ce mod? Există întrebări arzătoare la care trebuie răspuns numai prin Cuvântul scris al lui Dumnezeu. A trecut vremea când să ascultăm ceea ce au oamenii de spus despre un subiect atât de important. Acum este timpul lui Dumnezeu în care poporul Său să audă Adevărul.

Strigătul după unire, pace și siguranță a devenit cea mai importantă temă a prezentului. Șefii de state și conducătorii religioși cu influență mare se unesc în acest mare efort. Și în diferitele mișcări ale Evangheliei deplina auzim același strigăt, căruia i se dă chiar o conotație biblică. Fiecare folosește versetul din Ioan 17:21, „...*ca toți să fie una*”. Despre cine a vorbit aici Domnul? Pentru cine S-a rugat El ca să fie una? Cei care vorbesc despre unitate și despre a fi una, au în mod evident diferite motive și țeluri. Chiar și Antihristul se va servi de Cuvântul acesta și tinde spre o unitate mondială, atotcuprinzătoare.

În Geneza 11 citim despre oameni care au fost una. Ei aveau o limbă și un țel comun: să construiască un turn al cărui vârf să ajungă până la cer și, după cum mărturisește Scriptura, să-și facă un nume. S-ar putea potrivi acest tablou și pentru timpul de astăzi? Cea mai importantă lecție pe care trebuie s-o învățăm este că **lucrurile lui Dumnezeu nu pot fi făcute în felul omenesc**.

Câteva exemple pot fi luate din Scriptură, ca să vedem diferite moduri de a fi una. În 1 Împărați 22 și 2 Cronici 18 ne este relatat despre patru sute de proroci care erau una și spuneau același lucru. Ahab, împăratul Israelului, l-a întrebat pe Iosafat, împăratul lui Iuda, dacă vrea să meargă împreună cu el la luptă. Desigur că Iosafat s-a simțit onorat prin aceasta și a fost de acord, zicând: „*Eu voi fi ca tine, poporul meu ca poporul tău, caii mei ca ai tăi*”.

Dar pentru că el era un bărbat cu teamă de Dumnezeu, a dorit să afle mai întâi voia Domnului și i-a cerut lui Ahab: „*Întreabă acum, te rog, Cuvântul Domnului*”. El s-a îndoit de ceea ce prorociseră cei 400. Ei se aflau sub o ungere puternică și spuneau: „*Suie-te și Domnul îl va da în mâinile împăratului*”. Totuși, Iosafat a fost nemulțumit de prorocia în unanimitate și a întrebat: „*Nu mai este aici niciun proroc al Domnului, ca să-l putem întreba?*”

Închipuiți-vă scena: sute de proroci erau în acord și totuși un împărat solicită pe **unul** – unul care are adevăratul Cuvânt al Domnului (1 Împ. 17:24). Mulți sunt în acord acum în așa-

zisul „duh frătesc”. Protestanții, catolicii și alte religii se adună împreună. Dar noi, totuși, avem dreptul să aflăm ce a spus Domnul în Cuvântul Lui nefalsificat.

Prorocul Mica, despre care Ahab a spus „*îl urăsc*”, în mod evident nu făcea parte din asociația organizată în timpul acela. El se afla în afara taberei „ecumenice”, dar era una cu Dumnezeu sub adevărata ungere a Duhului. Zedechia, autoproclamatul proroc conducător și-a făcut coarne de fier și a spus: „*Așa vorbește Domnul...*” și toți ceilalți au consimțit. Ce adunare puternică! Dar toți erau sub duhul de minciună, toți erau înșelați, chiar dacă au prorocit același lucru spunând „*Așa vorbește Domnul...*”!

Numai ce a spus Însuși Dumnezeu este „*Așa vorbește Domnul*”; toate celelalte, chiar dacă sunt într-o concordanță totală, sunt numai o înșelăciune deșartă.

Mesagerul care a fost trimis să-l cheme pe Mica, i-a spus să se alăture celorlalți și să spună ce au spus ei. Dar răspunsul bărbatului lui Dumnezeu a fost: „*Viu este Domnul că voi vesti ce-mi va spune Domnul*”. Cu siguranță că prorocul a spus adevărul. El văzuse o vedenie și, de fapt, auzise conversația din cer (2 Cro. 18:18-22). Vedenia și prorocia lui erau în deplină concordanță cu Cuvântul Domnului vorbit prin prorocul Ilie în legătură cu judecata ce urma să vină asupra lui Ahab (1 Împ. 21:19, 22:38).

Mica a fost atât de sigur, încât i-a spus lui Ahab, care vroia să se ocupe de el după ce se va întoarce din luptă: „*Dacă te vei întoarce în pace, Domnul n-a vorbit prin mine*”. Apoi a mai zis: „*Auziți, popoare, toate!*”. **Orice proroc adevărat, din orice timp, va trebui să fie în concordanță cu toți prorocii care au vorbit în Numele Domnului. El va vesti adevărul absolut cu împuternicire dumnezeiască, chiar dacă sute de alți proroci se unesc și spun contrariul.** Același lucru este valabil în cazul unui apostol, învățător, evanghelist – în cazul oricărei slujbe din Biserica Dumnezeului Celui Viu.

Condiția

În ziua Cincizecimii, cei o sută douăzeci erau adunați într-un gând. Ei se aflau în totală concordanță cu Cuvântul ceasului. Pentru a fi una cu Dumnezeu astăzi, trebuie ca și noi să fim în concordanță cu *Cuvântul Său făgăduit* pentru timpul acesta. Isus S-a rugat: „...*ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine...*”. Fiul a fost descoperirea personală a Tatălui – aceeași substanță, același Duh, aceeași viață.

Fiul a fost zămislit prin Duhul, așa cum i-a promis îngerul Mariei: „*Duhul Sfânt Se va coborî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri...*” (Luca 1:35). Aceasta o găsim confirmată în Matei 1:20. Duhul Sfânt a venit peste Maria, care primise și crezuse Cuvântul *făgăduit*. Astfel, Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi. Unitatea dintre Tată și Fiu nu se bazează pe o înțelegere, ci este o unitate de substanță. La fel este și în cazul tuturor fiilor și fiicelor lui Dumnezeu. Ei sunt născuți din nou prin același Cuvânt, prin același Duh și astfel sunt părtași firii dumnezeiești (2 Pet. 1:4).

Numai aceia care au natura și viața lui Isus Hristos, pot să fie una în Duhul. Iacov scrie: „*El, de bună voia Lui, **ne-a născut** prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui*” (1:18). Așa cum Isus a fost singurul Fiu **născut**, la fel trebuie să fim noi fii și fiice ale lui Dumnezeu, **născuți** după felul Lui. Cu privire la aceasta El este numit în Romani 8:29 „*Cel întâi născut dintre mai mulți frați*”. Așa cum a stabilit Dumnezeu la începutul creațiunii, fiecare sămânță aduce rod după soiul ei. Din Dumnezeu, numai Dumnezeu putea să iasă. Din Fiul lui Dumnezeu pot ieși numai fii și fiice ale lui Dumnezeu. Petru accentuează acest adevăr cu cuvintele: „*Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a **născut** din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie*” (1 Pet. 1:3).

Isus putea să spună: „*Cine M-a văzut pe Mine a văzut*

pe Tatăl” (Ioan 14:9). Despre soț și soție scrie, de asemenea, că „...se vor face un singur trup”, dar niciun bărbat nu poate să spună: „Cine m-a văzut pe mine, a văzut-o pe soția mea”. Unitatea spirituală despre care vorbește Isus nu înseamnă a fi de acord cu alții sau a te uni, ci este vorba despre a fi aceeași substanță, chiar dacă este o altă manifestare. Nimeni nu poate să adere la Biserica lui Dumnezeu: aici ești născut, botezat și pecetluit.

Să revenim la expresia din Ioan 17:21 „...ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine...”. Aceasta este taina unității divine: **Dumnezeu în Hristos – Hristos în Biserica Lui**. În acest capitol Isus nu predică, ci se roagă. Ceea ce a exprimat El aici, noi trebuie să cercetăm rugându-ne și să ne așteptăm să se împlinească.

Unele criterii pentru unitatea despre care a vorbit Isus în Ioan cap. 17 sunt:

„... ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care I i-ai dat Tu”.

„Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume”.

„Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit...”.

„... și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit”.

„Pentru ei Mă rog... și Eu sunt proslăvit în ei”.

„Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul”.

„Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una”.

„Eu în ei și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una”.

Întregul capitol trebuie citit cu atenție și fiecare gând exprimat în acesta trebuie luat în considerare. Noi trebuie să ne întrebăm: „Este așa și cu mine?” Numai atunci când sunt întrunite aceste condiții și anume: că noi am primit viață veșnică; că ne-a fost descoperit Numele Lui; că noi am primit Cuvântul Lui; că noi

suntem sfințiți în adevărul Lui descoperit; că Hristos locuiește în noi, așa cum a locuit Tatăl în El, numai așa suntem candidați la această unitate și putem fi în chip desăvârșit una. Este nevoie de descoperire divină pentru a vedea clar și acest punct și este nevoie de harul lui Dumnezeu pentru a trăi aceste lucruri.

Dumnezeu realizează în felul Lui această unitate pentru care S-a rugat Domnul nostru. Toți adevărații fii și fiice ale lui Dumnezeu vor trăi lucrurile amintite de Isus în rugăciunea Sa. La sfârșit, ei vor fi în concordanță deplină cu Cuvântul Lui și astfel vor deveni una cu El, care este Capul și una între ei, ca mădulare ale trupului Său. 1 Corinteni 12:13 ne spune cum se întâmplă aceasta: „*Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh*”. Pavel i-a avertizat pe efeseni: „...și căutați să păstrați **unitatea Duhului**, prin legătura păcii. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți” (Efes. 4:3-6).

Așa cum este scris în versetele 11 și 12, cele cinci slujbe sunt „*pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la **unitatea credinței** și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos*”.

Se repetă istoria?

La prima venire a lui Hristos, poporul lui Dumnezeu era într-o mare așteptare a lui Mesia. În același timp, niciunul dintre conducătorii religioși nu l-a recunoscut pe premergătorul Său și slujba acestuia și nici pe Mesia Însuși. Cu Cuvântul lui Dumnezeu în mână și cu toată închinarea de la templu, mai târziu ei L-au respins. De neînțeles, dar adevărat: El a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit (Ioan 1). S-ar putea spune: „Rușine să le fie tuturor conducătorilor religioși de atunci, care au fost loviți cu orbire!” Ei aveau propriile lor tălmăciri, dar nu descoperirea Scripturilor, a

Cuvântului făgăduit pentru timpul lor.

S-ar putea repeta istoria, acum? Este posibil ca serviciile noastre religioase și campaniile de evanghelizare să fi devenit o rutină, o formă de spectacol religios? Cu siguranță că este posibil să se predice despre Mesia și despre ceea ce va face El și în același timp să se ignore complet ceea ce face El în prezent. Învățătorii religioși din zilele acelea se refereau la Avraam și Moise, dar nu au recunoscut că în fața ochilor lor se împlinea ceea ce vestiseră aceștia. Domnul nostru a trebuit să le spună: „**Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine**” (Ioan 5:46).

Tot astfel este posibil să se facă referințe la Petru, Pavel și alte personalități din istoria bisericii și totuși să nu se recunoască ce face Dumnezeu în timpul acesta. Încă o dată ne putem întreba: cum s-a putut întâmpla ca acei bărbați care au studiat Scripturile zi și noapte, să nu vadă că toate prorociile s-au împlinit în timpul lor? În sinagoga din Nazaret, când Isus a deschis cartea prorocului Isaia, a citit din cap. 61, apoi a făcut următoarea afirmație remarcabilă : „**Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit**” (Luca 4:21).

Fără îndoială că noi trăim astăzi la sfârșitul timpului de sfârșit. Orice cititor al Bibliei așteaptă evenimentele escatologice în viitorul apropiat. De fapt, semnele timpului vorbesc o limbă clară: starea Bisericii, întoarcerea israeliților în țara părinților lor, evenimentele politice – toate acestea ne arată negreșit spre apropiata revenire a Domnului. Este posibil ca Dumnezeu să fi trimis o slujbă care a fost greșit înțeleasă și respinsă chiar de către aceia care au beneficiat din plin de aceasta?

Nu este greu să judeci trecutul și să vezi ce au făcut alții greșit, așteptând mari evenimente în viitor și, în același timp, să fii în necunoaștință față de ceea ce face Domnul în prezent. Noi trebuie ca mai întâi să înțelegem afirmația-cheie din Amos 3:7: „**Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci**”. Cu siguranță că noi trăim acum în cea mai mare perioadă profetică a tuturor timpurilor. Există două

generații care poartă o răspundere deosebită: generația de la prima venire a lui Hristos și cea de acum – generația noastră, dinaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos. Noul Testament a început cu împlinirea profeției biblice și se va încheia în același mod.

Noi nu avem nevoie de un om care să-și prorocască propriile închipuiri despre lucrurile impresionante pe care le va face Dumnezeu. Astfel de închipuiri nu s-au împlinit niciodată și nu se vor împlini nici în viitor. Cu siguranță că avem nevoie de o înțelegere clară a Cuvântului făgăduit pentru timpul acesta. Pentru că acesta este un timp profetic, putem să ne așteptăm ca planul lui Dumnezeu să conțină slujba unui **mare proroc**. În trecut, Domnul a trimis întotdeauna bărbați cu o însărcinare specială, înainte de evenimentele deosebite. Înainte de potop, El l-a avut pe prorocul Noe despre care citim: „*Așa a și făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu*” (Gen. 6:22). Înainte de distrugerea Sodomei și Gomorei, Domnul l-a vizitat pe prorocul Său Avraam (Gen. 18). În vers. 17, citim: „*Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?...*”. În Luca 17:26-30, Domnul S-a referit la acele timpuri și a zis: „*Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului*”. Dumnezeu nu Se poate schimba. El spune: „*Căci Eu sunt Domnul. Eu nu Mă schimb*” (Mal. 3:6). Hotărârile Sale sunt desăvârșite pentru totdeauna. Când El era pe cale să îplinească făgăduința dată lui Avraam (Gen. 15:13), i S-a arătat prorocului Moise în rugul de foc (Exod 3). El a avut un Ilie și un Elisei, un Ieremia și un Daniel, Isaia și Ezechiel, ș.a.m.d. El lucrează în toate timpurile în același fel.

Împărțirea corectă a Cuvântului

Chiar de la începutul Noului Testament și de la formarea Bisericii nou testamentare, totul a fost privit și ordonat în lumina Cuvântului profetic. Petru, „bărbatul primului ceas”, deja în primele zile după înălțarea lui Isus, a așezat evenimentele pe fundamentul profeției biblice. În Faptele Apostolilor cap. 2, când a fost întrebat

despre turnarea Duhului Sfânt, el a spus: „... *aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel*” (vers. 16). În cap. 3:20-23, el a vorbit despre *vremurile de înviore*, care vor veni de la Domnul înainte de venirea lui Isus Hristos: „*pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime*”. Din aceste cuvinte reiese clar că, *mai întâi*, trebuie să vină un timp de înviore și reșezare a tuturor lucrurilor, înainte de a Se întoarce Isus, Mirele, pentru a-Și lua Mireasa iubită acasă.

Iacov scrie cu privire la aceasta: „*Fiți, deci, îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă rodul scump al pământului și îl așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie*” (cap. 5:7). Cuvântul lui Dumnezeu este numit și sămânță, care trebuie semănată și udată (Marcu 4:14). Înainte de a avea loc turnarea finală a Duhului Sfânt și înaintea secerișului, trebuie semănat Cuvântul promis pentru astăzi (care este sămânța). Așa cum este promis în Isaia 55:11, Cuvântul lui Dumnezeu nu se poate întoarce fără rod, ci va împlini scopul pentru care a fost trimis. În Iacov 5:11, ne este dată ca exemplu restituirea pe care a trăit-o Iov. Fiecare cunoaște această relatare, nenorocirile prin care a trebuit să treacă el, cum Satana a nimicit totul în jurul lui și cum la final Dumnezeu i-a restituit totul într-o măsură dublă (Iov 42:10). Noi trebuie ca mai întâi să cunoaștem și să credem ce a făgăduit Dumnezeu, apoi să trăim în realitate minunata restituire. Exactitatea Cuvântului lui Dumnezeu este copleșitoare. Când vorbește despre slujba lui Ioan Botezătorul, este folosită întotdeauna terminologia „**să pregătească**” (Isaia 40:3, Mal. 3:1). Când îngerul Gavril a anunțat nașterea lui Ioan, a spus: „*Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El*” (Luca 1:17). În același capitol, Zaharia a prorocit: „*Și tu, pruncule, vei fi chemat proroc al Celui Preaînalt.*”

*Căci vei merge înaintea Domnului, ca să **pregătești** căile Lui*” (vers. 76). El a folosit aproape aceleași cuvinte ca în Maleahi 3:1. Și Domnul nostru S-a referit la aceste texte biblice, când a confirmat în Matei 11:10 slujba lui Ioan Botezătorul: „...*căci el este acela despre care s-a scris: «Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu care Îți va **pregăti** calea înaintea Ta»*”.

Cuvântul **restituire** nu a fost amintit nici măcar o dată în legătură cu slujba lui Ioan Botezătorul. Pe de altă parte îl găsim mereu în texte biblice care vorbesc despre slujba făgăduită pentru timpul sfârșitului. Domnul a spus deja prin prorocul Ioel: „*Vă voi **răsplăti** astfel anii...*” (cap. 2:25).

În Matei 17 citim despre trăirea de pe muntele Schimbării la Față. Domnul nostru i-a luat pe Petru, Iacov și Ioan cu Sine. Acolo s-au arătat Moise și Ilie și au vorbit cu El. Petru a fost copleșit și a spus: „*Doamne, este bine să fim aici; dacă vrei, am să fac aici trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie*” (vers 4).

După ce au coborât de pe munte, ucenicii L-au întrebat pe Domnul: „*Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?*” Imediat după aceasta, Domnul a făcut două afirmații: prima era pentru viitor, a doua făcea referire la trecut. Prima se găsește în vers. 11: „*Drept răspuns, Isus le-a zis: «Este aderărat că **trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile**»*”. Fără nicio urmă de îndoială, acest verset a fost vorbit la timpul viitor și se referă la slujba care va avea loc înainte de a doua venire a lui Hristos. Dr. Scofield, un învățat și traducător recunoscut pe plan internațional, scrie în explicația sa la Matei 17:11: „**Hristos confirmă profeția deosebită și încă neîmplinită din Maleahi 4:5-6**”. Chiar și apologeții fundamentaliști sunt de acord cu aceasta.

După cum am văzut, slujba lui Ioan a fost confirmată ca fiind împlinirea textului din Maleahi 3:1. Când a fost întrebat: „*Ești Ilie?*”, el a răspuns: „*Nu sunt!*” (Ioan 1:21). El le-a explicat: „*«Eu», a zis el, «sunt glasul celui ce strigă în pustiu:*

«*Neteziți calea Domnului!*», cum a zis prorocul Isaia” (Isaia 40:3). Imediat după această mărturie, trimișii fariseilor l-au întrebă: „*Atunci de ce botezi dacă nu ești Hristosul, nici Ilie, nici prorocul?*” (Ioan 1:25). Profeția din Maleahi 4:5-6 se poate împlini numai la sfârșitul timpului de har, înaintea venirii zilei Domnului – ziua răzbunării (Isaia 61:2), care va arde ca un cuptor (Mal. 4:1) și va veni ca un hoț noaptea (2 Pet. 3:10; 1 Tes. 5:2).

De la slujba lui Ioan Botezătorul au trecut circa două mii de ani și ziua Domnului nu a venit încă. Isaia 13:6-13, Ioel 3:4-5 și multe alte texte biblice ne dau o descriere exactă despre aceasta. Petru s-a referit la aceasta în prima sa predică: „*Soarele se va prefăce în întuneric și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită*” (Faptele Ap. 2:20). În pecetea a șasea sunt prezentate evenimentele legate de ziua Domnului. La sfârșit se spune: „*Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?*” (Apoc. 6:12-17). Cu siguranță că în timpul acela, tronul de îndurare va deveni tronul judecății. Făgăduința la care S-a referit Isus în Matei 17:11 este scrisă în ultimele două versete din ultimul capitol al Vechiului Testament: „*Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!*” Prima parte și anume **întoarcerea inimii părinților** spre copii, a fost împlinită prin slujba lui Ioan Botezătorul. Îngerul Gavril i-a confirmat aceasta lui Zaharia: „*Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii*” (Luca 1:17).

Conform Evrei 1, în vremurile trecute Dumnezeu a vorbit **părinților** prin proroci. Pavel scrie: „*Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au fost sub nor, toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise*” (1 Cor. 10:1-2). La sfârșit, în zilele de pe urmă, El a vorbit prin Fiul

Său. Fiul a fost răspunsul. Ioan a făcut legătura între Vechiul și Noul Testament. Sarcina lui a fost să treacă poporul lui Dumnezeu din perioada de timp a părinților Vechiului Testament în epoca Noului Testament, a copiilor lui Dumnezeu, care începea atunci. Văzut astfel, el a fost mai mult decât un proroc (Mat. 11:9). Prorocii au vestit venirea lui Mesia – Ioan a avut privilegiul de a-L prezenta. Mai întâi, a mărturisit el despre Isus, Mesia, apoi Domnul a depus mărturie pentru el. Pentru că prima parte din făgăduință – Ilie din Maleahi 4:5 – s-a împlinit prin slujba lui, a fost necesară explicația pe care a dat-o Domnul în Matei 17:12: „*Dar vă spun că Ilie a și venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut*”. Avem de-a face cu două însărcinări și slujbe deosebite: una la prima venire a lui Hristos, cealaltă, înaintea celei de-a doua veniri.

În diferite locuri din Scripturi, vedem că în unul și același verset sunt amintite diferitele venituri ale Domnului. Psalmul 2:7; Faptele Apostolilor 13:33 și Evrei 1:5 vorbesc despre prima Lui venire. Lumea nu va observa a doua Sa venire, când El va lua Biserica-Mireasă (1 Tes. 4:13-18) spălată prin sânge (Apoc. 1:5), curățată prin Cuvântul Său (Efes. 5:26), pecetluită cu Duhul Său (Efes. 4:30), la ospățul de nuntă (Apoc. 19:1-9). Ceilalți nu vor ști nimic despre aceasta. Psalm 2:8-9; Apoc. 2:27; 19:15 și multe alte texte biblice vorbesc despre venirea Lui cu mare putere, când El va încheia socotelile cu dușmanii Săi și Își va începe domnia pe pământ. În Luca 4:19, Isus **S-a oprit** în mijlocul versetului 2 din Isaia 61, **pentru că numai prima parte se referea la slujba Lui de atunci**. Ziua răzbunării va veni când se va încheia timpul harului. După cum am spus mai înainte, Maleahi 3:1 se referă la prima Lui venire, în timp ce Maleahi 4:5 și a doua parte din versetul 6, este în legătură cu a doua Lui venire.

Foarte important

Acum însărcinarea constă în **întoarcerea inimilor copiilor lui Dumnezeu** la credința părinților apostolici și, astfel, la Cuvântul prorocilor. Pentru aceasta este nevoie de un bărbat trimis de Dumnezeu, un proroc ca Ilie, cineva care poate arăta o confirmare de sus fără nicio urmă de îndoială. Este necesar ca el să aibă două lucruri: Cuvântul *făgăduit* pentru ceasul acesta și, de asemenea, o slujbă apostolică, autentică, restituită. Aceasta este dovada convingătoare a însărcinării sale unice, directe, prin care atenția poporului lui Dumnezeu va fi atrasă asupra mesajului acestui ceas.

Despre Ilie știm că el a reconstruit altarul Domnului, care fusese dărâmat. Pentru aceasta el a luat douăsprezece pietre, conform numărului semințiilor și a chemat poporul lui Dumnezeu laolaltă pentru o decizie. În rugăciunea lui, el a putut spune: *„Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel! Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău și că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta. Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu și să le întorci astfel inima spre bine!”* (1 Împ. 18:36-37).

Primul Ilie și, de asemenea, Ioan Botezătorul care a venit în duhul lui Ilie, precum și „Ilie” al timpului prezent au un lucru comun: **să întoarcă** inimile poporului lui Dumnezeu înapoi la Cuvânt. Prin ultima slujbă trebuie restituită învățătura celor doisprezece apostoli și inima poporului lui Dumnezeu să fie întoarsă la El și la Cuvântul Său, pentru ca Biserica să fie rezidită, așa cum este scris: *„pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos”* (Efes. 2:20). Acelora care nu primesc dragostea pentru Adevăr li se dă o puternică *„lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună”* (2 Tes. 2:11). Pavel a văzut-o deja de atunci și i-a scris colaboratorului său Timotei: *„Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite”*

(2 Tim. 4:4). Toți aceia care sunt așezați din nou în adevăr nu vor mai fi purtați încoace și încolo de fiecare vânt de învățături străine. Ei sunt chemați afară din toate lagărele babiloniene și îmbrățișează învățătura sănătoasă (Tit 2:1).

Așa cum Ioan a știut exact care texte biblice se referă la el, la fel acest proroc *făgădui* pentru timpul sfârșitului va trebui să cunoască prin descoperire divină Cuvântul *făgădui* pentru ceasul acesta, inclusiv Cuvântul profetic, așa cum scrie Petru: „*Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare...*” (2 Pet. 1:19) și, de asemenea, să aibă Duhul prorociei menționat în Apocalipsa 19:10, cum i-a fost spus lui Ioan pe insula Patmos: „*Eu sunt împreună slujitor cu tine și cu frații tăi care păstrează mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-te! Căci mărturia lui Isus este duhul prorociei*”. Duhul prorociei nu este în legătură cu darul prorociei, ci cu Cuvântul prorociei și este mărturia lui Isus Hristos. Toate acestea sunt de o importanță atât de mare, încât nimeni nu poate să riște să meargă pe presupuneri și bănuieli. În final Biserica adevărată își va recunoaște însărcinarea, își va ocupa poziția pe făgăduințele date pentru ea și va deveni una cu El. Aceasta va fi adevărata **unitate în Duhul!**

Proroci autentici

Prorocii au fost rânduiți din pântecul mamei lor pentru o anumită slujbă (Ier. 1:5). La început au fost numiți „văzători”, pentru că vedeau viziuni (1 Sam. 9:9, 18-19). Ei primeau inspirația în timp ce vedeau o viziune și astfel aduceau descoperire de la Dumnezeu (Ier. 1:11-12). Cuvântul Domnului a venit întotdeauna la proroci, așa cum este scris în Numeri 12:6: „*Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis*”. Un proroc autentic este un purtător de cuvânt al lui Dumnezeu. Ca Ioan și ceilalți, el va trebui să aibă pe „*Așa vorbește Domnul*” pentru vremea sa. Toți aceia care vor accepta pe un astfel de proroc și slujba lui, vor primi răsplata unui proroc (Mat. 10:41). Domnul

Însuși a spus: „*Să nu faceți rău prorocilor Mei!*” (1 Cro. 16:22; Ps. 105:15).

Legea și prorocii vechi-testamentari au ținut până la Ioan; de atunci încoace se propovăduiește Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu (Luca 16:16). Acest text biblic este folosit deseori pentru a apăra părerea că Dumnezeu nu va mai avea un proroc în perioada Noului Testament. Dar Ioan însuși a fost un proroc, Simeon a fost un proroc (Luca 2:25-35) și Isus, Domnul nostru a dat făgăduința: „*De aceea, iată, vă trimit proroci înțelepți și cărturari*” (Mat. 23:34, Luca 11:49). Cuvântul „cărturari” folosit aici, sigur nu se referă la cineva care a stat la picioarele lui Gamaliel. Isus a spus despre învățătorii care vesteau Cuvântul Lui într-un mod corect: „*De aceea orice cărturar, care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor, se aseamănă cu un gospodar care scoate din vistieria lui lucruri noi și lucruri vechi*” (Mat. 13:52).

Oricine citește Faptele Apostolilor, va constata că în biserici slujeau și diferiți proroci (cap. 11:27+13:1). În cap. 15:32 citim: „*Iuda și Sila, care și ei erau proroci...*”. În 1 Corinteni 12 și 14, Pavel explică darurile și slujbele din Biserică și scrie la sfârșit: „*Dacă crede cineva că este proroc sau insuflat de Dumnezeu, să înțeleagă că ce vă scriu eu este o poruncă a Domnului*” (14:37). În Efeseni 3 Pavel scrie despre descoperirea pe care a primit-o. El vorbește despre taina lui Hristos, „*care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul*” (vers. 5). În Efeseni 4:11 și 1 Corinteni 12:28, între diferitele slujbe pe care le-a pus Dumnezeu în Biserică, se află și slujba de proroc. Așa cum am prezentat pe baza Sfintei Scripturi, noi am ajuns la un punct deosebit al istoriei mântuirii. **Partea profetică a planului de mântuire necesită un proroc deosebit.**

Toți cei care cunosc istoria, știu că deja Mahomed și alții au pretins că sunt ultimul proroc la care face referire Maleahi 4:5-6, care urma să vină înaintea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului. De fapt unii s-au numit deschis „Ilie” sau au vorbit despre „slujba

lui Ilie”. Dar niciunul din ei nu a **întors** inimile poporului lui Dumnezeu la Domnul și la Cuvântul Său. Dimpotrivă, ei înșiși erau departe de adevărata învățătură apostolică și profetică și și-au făcut numai urmași proprii. Însă toate aceste imitații nu-L împiedică pe Dumnezeu să-Și împlinească făgăduința la timpul Său.

Provocare

Cunoscând Cuvântul lui Dumnezeu și lucrarea Lui din trecut, trebuie să ne așteptăm ca El să facă acum ceva supranatural. Eu, personal, sunt convins că Dumnezeu a folosit un bărbat în generația noastră pentru a conduce mișcările prezente de trezire care au început după al Doilea Război Mondial. Începutul acestei slujbe datează din 7 mai 1946, când William M. Branham a primit o însărcinare deosebită. Prin slujba sa s-au întâmplat lucruri incredibile: orbii și-au primit vederea, ologii au putut să meargă, muții au putut să vorbească, surzii au putut să audă pe loc. În cartea „Un om trimis de Dumnezeu”, publicată în 1950 și scrisă de rev. Gordon Lindsay – redactorul ziarului lunar „Glasul Vindecării” – și de asemenea în cartea „Un profet vizitează Africa de Sud” de rev. Julius Stadsklev din anul 1952 și în cartea „Faptele profetului” de rev. Pearry Green din Tucson, Arizona, precum și în alte diferite publicații sunt relatate lucruri extraordinare. Chiar bolnavi incurabili de cancer au fost vindecați și s-au întâmplat minuni de creație.

Ani de zile s-au publicat multe relatări despre această slujbă neobișnuită, în diferite reviste, de exemplu în „Mesagerul Speranței”, „Glasul Vindecării”, (mai târziu numită „Hristos pentru națiuni”) și altele. Începutul acestei treziri spirituale a avut loc înainte de a se ridica alți evangheliști (care, mai târziu, au devenit cunoscuți pe plan internațional). De fapt, cei care și-au început slujba spre sfârșitul anilor 1940, în 1950 și în 1960 ar trebui să recunoască că și-au primit inspirația pentru aceasta într-o adunare de-a lui William Branham. Sigur că ei nu vor mai recunoaște

aceasta, ci mai bine vor prezenta tot felul de povești impresionante.

Ca martor ocular – printre mulți alții – al slujbei acestui bărbat, eu pot să spun că impresia despre ceea ce am văzut și am auzit, a fost de nedescris și va rămâne așa până la sfârșitul vieții mele. Sute și mii de oameni au experimentat infailibilitatea darului de descoperire a gândurilor și de cunoștință divină, în adunări, până la sfârșitul slujbei sale în decembrie 1965. Acest bărbat smerit vedea într-o viziune cine era persoana din fața lui, de unde venea, ce boală avea; în viziune îi erau arătate chiar și orașe, străzi și numele persoanelor. Fiecare viziune a fost desăvârșită, niciuna nu a dat greș în adunările sale ținute pe plan mondial, indiferent de țară, continent și limbă, în toți anii aceia. Două caracteristici deosebite trebuie să existe în slujba unui proroc autentic. În primul rând, ceea ce spune el trebuie să se împlinească (Deut. 18:20-22) și în al doilea rând învățătura lui despre Dumnezeu trebuie să fie corectă. Dacă un proroc spune ceva și se împlinește, dar apoi prezintă alți dumnezei, în locul Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov, atunci el este un proroc mincinos și Dumnezeu doar pune la încercare poporul (Deut. 13:2-6).

Ca Fiu al omului, Isus a fost „*Prorocul*” (Deut. 18:15-19; Faptele Ap. 3:22-23) și de aceea, vedea în vedenie ceea ce urma să facă Tatăl. Apoi făcea și El la fel (Ioan 5:19). Lui Petru i-a spus, atunci când s-a întâlnit pentru prima dată cu el: „*Tu ești Simon, fiul lui Iona*” (Ioan 1:40-42). Lui Natanael, pe care nu-l văzuse vreodată, i-a spus: „*Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin*” (Ioan 1:43-49). Cât de copleșit a fost Natanael, putem să vedem din răspunsul lui. La fel de surprinsă a fost femeia de la fântână, când Domnul i-a spus: „*...cinci bărbați ai avut; și acela, pe care-l ai acum nu-ți este bărbat*” (Ioan 4:5-30). Isus a cunoscut chiar și gândurile inimii – cele mai ascunse lucruri I-au fost descoperite. Dar chiar din cauza acestei slujbe profetice, cărturarii și fariseii L-au numit „*Beelzebul*” – un fel de ghicitor sau cititor de gânduri.

Acest bărbat trimis de Dumnezeu, William Branham, s-a

referit mereu la aceste texte biblice. După predică și chemarea la pocăință, se ruga pentru bolnavi. El aștepta până când îi era arătat într-o viziune ce urma să facă Dumnezeu, apoi vorbea despre aceasta și se ruga. Sute de predici au fost înregistrate și sunt o mărturie convingătoare pentru oricine vrea să verifice afirmațiile făcute aici.

De fapt el vedea o lumină supranaturală care cobora asupra persoanei pentru care urma să se roage. Lumina aceasta a fost fotografiată pentru prima dată în timpul unei campanii, pe 24 ianuarie 1950, la „Houston Coliseum”. Fotografii de presă, necredincioși, critici, au fost foarte surprinși văzând această aureolă de lumină deasupra capului slujitorului lui Dumnezeu, pe singura fotografie reușită, atunci când au dezvoltat filmul făcut cu scopul de a-l defăima!

În Sfânta Scriptură citim de multe ori despre apariția luminii supranaturale. Prorocul Ezechiel a văzut de multe ori „*slava Domnului*” – „*slava șechina*” (Ezec. 1:28, 3:12+23, 10:4+18). Saul a întâlnit aceeași lumină supranaturală pe drumul său spre Damasc și a întrebat: „*Cine ești, Doamne?*” Răspunsul a fost: „*Eu sunt Isus pe care-L prigonești*” (Faptele Ap. 26:15). În timpul călătoriei Israelului prin pustie, Domnul a fost deasupra lor, ziua în norul supranatural și noaptea în stâlpul de foc (Neem. 9:19). Dumnezeu este lumină și locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii (1 Tim. 6:16). Isus a venit ca o lumină în această lume (Ioan 1:4-9). Domnul rămâne același în veci.

Pe 28 februarie 1963 norul supranatural a coborât deasupra munților la nord de Tucson, Arizona, exact în locul în care se afla acest bărbat al lui Dumnezeu. Mulți oameni au văzut aceasta și multe fotografii cu acest fenomen au fost trimise șefului de la „Institutul de fizică atmosferică” al Universității din Arizona, Tucson. Lui W. Branham i-a fost spus atunci să se întoarcă în Jeffersonville, la biserica sa, pentru a vorbi despre cele șapte peceti din Apocalipsa. Cum a relatat el, această lumină supranaturală a venit în camera lui timp de șapte zile succesive, din 17 până pe 24 martie 1963 și

astfel pecetea despre care urma să vorbească i-a fost descoperită în mod divin. Având în vedere toate acestea, este greu de înțeles de ce, chiar cei care își spun „bărbatul lui Dumnezeu pentru ceasul acesta”, „prorocul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului” și altele, nu pot sau nu vor să recunoască ce a făcut Dumnezeu.

Deja pe 11 iunie 1933, în timpul unui serviciu de botez în râul Ohio, din Jeffersonville, Indiana, S.U.A., s-a petrecut ceva supranatural. Circa patru mii de oameni erau de față și câteva sute dintre ei au fost botezați. Când era pe cale să boteze a șaptesprezecea persoană, dintr-o dată lumina aceasta supranaturală a coborât deasupra lui William Branham și un glas a spus: **„Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergea prima venire a lui Hristos, tu ești trimis cu un mesaj care va premerge a doua Sa venire”**. Multe, multe evenimente extraordinare ar putea fi enumerate.

Dacă ne confruntăm cu lucruri asupra cărora omul nu are nicio influență, ci s-au întâmplat prin suveranitatea lui Dumnezeu, atunci nu mai putem rămâne neutri, ci trebuie să luăm o decizie. Indiferența nu este răspunsul. Tot ce face Dumnezeu se întâmplă cu un scop. S-ar putea să ne aflăm în aceeași situație ca atunci când umbla Domnul pe pământ, continuând cu adunările noastre regulate, ca și când Dumnezeu nu ar fi făcut nimic deosebit și apoi chiar să întrebăm: „Nu trebuie să vină mai întâi Ilie? Nu trebuie să vină un proroc?” Astăzi ni s-ar da același răspuns: „El deja a venit și a plecat, dar voi nu l-ați cunoscut și ați făcut cu el ce ați vrut”. Dacă este adevărat – și este adevărat – că în timpul nostru noi am avut un bărbat trimis de Dumnezeu, dar nu am recunoscut ziua cercetării noastre, atunci s-ar putea ca pur și simplu să fi fost orbiți și duși în rătăcire. Nu s-ar cuveni să cercetăm cu toată sinceritatea Sfintele Scripturi, până când vom găsi în acestea mesajul lui Dumnezeu pentru timpul acesta?

Ca de obicei, s-ar putea să se fi întâmplat din nou ca bisericile și clerul să meargă mai departe pe drumul lor, considerând ceea ce a făcut Dumnezeu ca fiind un deranj neplăcut și declarând aceasta

ca fiind lucrarea celui rău. Trinitarienii au spus: „Omul acesta crede în unitatea lui Dumnezeu”, iar credincioșii care credeau în unitatea lui Dumnezeu, la rândul lor au spus: „Este un trinitarian”. Pentru că W. Branham nu făcea parte din nicio organizație, el a fost respins, în general, așa cum s-a întâmplat și cu prorocii. În ambele tabere au fost puțini cei care l-au recunoscut ca fiind un bărbat adevărat al lui Dumnezeu. Ca proroc al Cuvântului, el nu a putut fi nici de partea uneia, nici de partea celeilalte învățături, ci pur și simplu a predicat întregul plan al lui Dumnezeu. El a subliniat faptul că Dumnezeu S-a descoperit foarte clar ca Tată în cer, ca Fiul pe pământ și că El locuiește în cei răscumpărați prin Duhul Sfânt. El a adoptat punctul de vedere al lui Pavel, care a făcut un rezumat după cum urmează: *„Și fără îndoială, mare este taina evlaviei... „Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă”* (1 Tim. 3:16).

Până și evangheliștii care au fost inspirați de slujba acestui rob smerit al Domnului – și bisericele care au profitat enorm de aceasta – nu au înțeles scopul divin al acestei ultime mișcări a Duhului. Cu adevărat, nouă ni s-a făcut de cunoscut planul de mântuire al lui Dumnezeu pentru astăzi. Credincioșii adevărați vor primi Cuvântul *făgădui*, pentru că ei, ca și Isaac, sunt copii ai făgăduinței (Gal. 4:28) și vor primi făgăduința Tatălui (Faptele Ap. 1:4).

În general, astăzi este aceeași situație ca la prima venire a Domnului nostru. Clerul, în special, din diferite motive arată spre anumite afirmații cum ar fi presupusul citat despre încheierea sistemelor mondiale și începerea Împărăției de o mie de ani în 1977, care se află în cartea „Expunerea despre cele șapte epoci ale Bisericii”, la pagina 322 în ediția în limba engleză. O simplă comparație cu înregistrarea audio de pe banda originală va descoperi faptul că fratele Branham nu a făcut niciodată o asemenea afirmație. Din păcate, în cartea aceasta se află diferite pasaje care nu corespund cu predicile originale. Oare de ce liderii

aceștia religioși – care se presupune că sunt minți luminate – nu se deranjează să-și verifice „adevărurile”? Au fost puse în circulație și alte lucruri care îi sunt atribuite în mod fals lui William Branham, pentru a-i speria pe oameni. Cine nu are idei preconcepute va recunoaște că acest bărbat al lui Dumnezeu a avut o înțelegere adâncă a Scripturii, prin descoperire divină. Da, toate tainele ascunse ale Cuvântului au fost aduse la lumină și pentru aceasta Îi suntem foarte recunoscători Domnului.

Poate că Dumnezeu va folosi această prezentare simplă pentru a-i forța pe unii să se oprească din căile și programele lor și să devină o parte a planului Său pentru vremea sfârșitului. S-ar putea ca unii să fi crezut „dovezi” bazate numai pe auzite și de aceea au respins slujba trimisă de Dumnezeu, iar alții au devenit fanatici, aducând ocară asupra mesagerului prin multe susțineri nebiblice și răstălmăcirii ale mesajului.

Îi invit pe toți aceia care au la dispoziție predicile înregistrate, să le cerceteze în lumina Scripturii și să verifice toate învățăturile cu Cuvântul lui Dumnezeu, fără să scoată ceva din context. Nimeni să nu se bazeze pe înțelegerea sa proprie și să nu creadă orbește zvonurile. Împreună vrem să facem precum cei din Bereea: *„Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa”* (Faptele Ap. 17:11).

Mărturie personală

Ca autor al acestei broșuri sunt îndemnat ca, în încheiere, să adaug mărturia mea personală, cu speranța că se va ține seama de aceasta într-un duh de rugăciune și că va fi de ajutor multora.

Eu am avut prioritatea deosebită să-L trăiesc pe Domnul meu deja din tinerețe. Din 1949 i-am auzit pe diferiți predicatori americani vorbind despre lucrurile puternice pe care le făcea Dumnezeu prin acest bărbat. M-am folosit de multe ocazii pentru

a participa la campaniile de trezire și vindecare, ținute în Europa și S.U.A. În august 1955, am luat parte timp de o săptămână la o campanie condusă de William Branham, în Karlsruhe, Germania, care a avut un efect de neuitat asupra vieții mele spirituale. Un punct de cotitură pentru mine a fost conferința „Glasul Vindecării” din iunie 1958, în Dallas, Texas. În adunările din timpul zilei au predicat diferiți evangheliști, în timp ce acest bărbat smerit al lui Dumnezeu a fost vorbitorul principal în adunările de seara. Ceea ce am văzut în multe dintre adunările sale din Germania și S.U.A., este de comparat cu slujba pământească a Domnului nostru Isus Hristos, Mesia.

Pe 2 aprilie 1962, în zorii zilei, am primit din partea Domnului, cu o voce audibilă, o chemare ca să predic Cuvântul. Pe 3 decembrie în același an, fratele Branham a repetat prin descoperire, în prezența a doi martori, exact cuvintele care mi le-a spus Domnul. În felul acesta, slujba mea este într-o legătură directă cu a sa. După ce am călătorit peste douăzeci de ani în multe țări din Asia și Africa, precum și în țări din Europa de Est – inclusiv Rusia – eu simt că a sosit timpul ca întregul popor al lui Dumnezeu să fie informat despre lucrurile care s-au întâmplat. Amintiți-vă, în iunie 1933 nu i-a fost spus fratelui Branham că el va premerge a doua venire a lui Hristos, ci cuvintele au fost: „...**tu ești trimis cu un mesaj care va premerge a doua Sa venire**”. Dumnezeu a luat mesagerul, dar ne-a lăsat mesajul. Acest mesaj este Cuvântul *făgădui* și *descoperit* al lui Dumnezeu, pentru timpul acesta. Este o parte din Evanghelia veșnică, care trebuie propovăduită tuturor popoarelor ca să slujească de mărturie (Mat. 24:14, Apoc. 14:6). Evanghelia deplină include și partea profetică a Scripturilor, pentru timpul de sfârșit.

Noi intrăm acum în ultima fază în care se vor împlini Evrei 13:8, Ioan 14:12, Marcu 11:22 și multe alte texte biblice. Acestea au fost cele trei texte favorite la care s-a referit mereu fratele Branham. El le-a văzut împlinindu-se literal în slujba lui, ca nimeni altul din zilele lui Isus Hristos, până acum. Noi trebuie să

fiu siguri că totul corespunde în întregime cu Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Întrebarea nu este dacă acceptăm sau respingem un om de felul acesta, ci dacă acceptăm ceea ce a făcut Dumnezeu. Noi ne confruntăm cu faptul că Domnul S-a făcut de cunoscut din nou în simplitate. Lui va trebui să-I dăm socoteală în ziua judecății și nu unui om. Unde a avut loc o astfel de confirmare supranaturală, toate argumentele omenesci sunt egale cu zero.

Eu sunt convins că mesajul adus din Cuvântul lui Dumnezeu în această ultimă epocă a Bisericii, va premerge a doua venire a lui Hristos. Toți credincioșii adevărați îl vor primi, se vor orienta după acesta și astfel vor trăi desăvârșirea. Noi ne putem aștepta ca, în scurt timp, prin Biserica Mireasă reasezată să se întâmple lucrurile puternice pe care le-a făgăduit Dumnezeu. Noi toți trebuie să ne găsim locul în trupul lui Hristos. Domnul ne va uni cu Sine și îi va conduce pe cei aleși la cea mai mare biruință a tuturor timpurilor. Ei vor fi biruatorii cărora li s-au dat făgăduințele din Apocalipsa 2 + 3. De îndată ce noi vom corespunde cu Cuvântul scris, putem aștepta străpungerea finală din partea Dumnezeului Atotputernic. Atunci Cuvântul scris va deveni „Cuvântul viu, vorbit”, prin care va fi descoperită puterea lui Dumnezeu.

Așa cum a fost făgăduit în Hagai 2:6 și Evrei 12:26, Dumnezeu va clătina încă o dată pământul și cerul. Atunci se va împlini și Cuvântul din Osea 2:21: „*În ziua aceea, voi asculta, zice Domnul, voi asculta cerurile și ele vor asculta pământul*”. Credincioșii vor avea partea lor, după cum este scris: „*Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară...*” (Zah. 10:1). Așa cum am spus deja, acela va fi timpul de înviore care trebuie să vină înainte de întoarcerea lui Hristos (Faptele Ap. 3:19). Cu adevărat, a sosit timpul secerișului. Noi vom face așa cum ne-a spus Domnul secerișului: „*Atunci a zis ucenicilor Săi: «Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați, deci, pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui»*” (Mat. 9:37-38). „*Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ Cuvântul Lui*” (Rom. 9:28).

Tatăl nostru care ești în ceruri!
sfîntească-se Numele Tău;
să vină Împărăția Ta;
să se facă voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ;
pâinea noastră zilnică, dă-ne-o nouă astăzi;
și ne iartă nouă greșelile noastre,
precum și noi iertăm celor care ne-au greșit;
călăuzește-ne în așa fel încât să nu cădem în ispită,
și scapă-ne de rău.
Amin!

Isus Hristos este același ieri și azi și în veci (Evrei 13:8).

Fotografia cu stâlpul de foc deasupra capului lui William Branham a fost făcută în timpul unei adunări în Houston, Texas, pe 24 ianuarie 1950, de către un fotograf de presă. Datorită luminii misterioase apărute pe negativ deasupra capului fratelui Branham, studioul Douglas din Houston a trimis filmul către dr. George J. Lacy, responsabilul FBI pentru cercetarea documentelor litigioase. S-a făcut o verificare microscopică a ambelor părți ale filmului în urma căreia George J. Lacy a confirmat autenticitatea negativului: „Eu am convingerea absolută că negativul supus cercetării nu a fost retușat, nici montat fotografic și nici nu a fost expus de două ori. Fâșia de lumină care apare deasupra capului, a fost cauzată de o lumină care a atins negativul”.

În fotografia de mai sus se vede Centrul internațional de Misiune din Krefeld, Germania. În stânga imaginii se poate vedea clădirea bisericii, care are 550 de locuri în sala principală și alte 150 la balcon. În dreapta, două clădiri cu birourile și dormitoarele pentru oaspeții care participă la adunările speciale ținute lunar în primul sfârșit de săptămână și, de asemenea, clădirea tipografiei. Pe terenul misiunii este și o parcare suficient de încăpătoare.

Scumpul Domn care în înțelepciunea Sa a avut în vedere toate lucrurile, s-a ocupat de tot ceea ce a fost necesar pentru ca veșnicul Său Cuvânt să poată fi trimis de aici în întreaga lume. În peste 150 de țări sunt trimise gratuit DVD-uri și literatură. Nimeni nu și-ar fi putut închipui vreodată proporțiile extraordinare pe care le va lua lucrarea de misiune.

Adresa Centrului internațional de Misiune din Krefeld:

Missions-Zentrum

Postfach 100707

D-47707 Krefeld

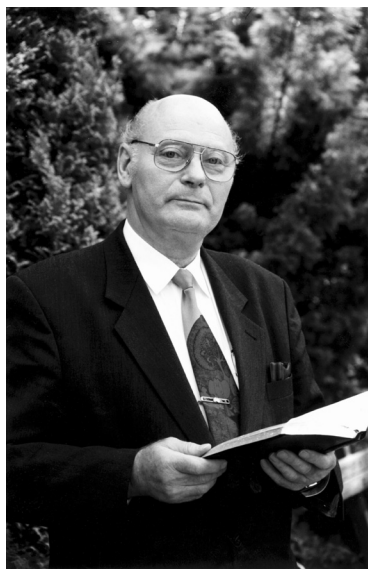
Telefon: +49 02151 545151

Fax: +49 02151 951293

E-mail: volksmission@gmx.de sau

E.Frank@freie-volksmission.de

Homepage: <http://www.freie-volksmission.de>

În slujba sa, fratele Frank are aceeași responsabilitate pe care a avut-o apostolul Pavel. Exact ca la începutul timpului de har, acum, la final, este vestit cu credincioșie întregul plan al lui Dumnezeu. Ca și Pavel, fratele Frank poate să arate spre ziua, locul și ceasul în care și-a primit însărcinarea rostită de vocea poruncitoare, pătrunzătoare și puternică a Domnului Isus.

Ultima chemare răsună: **„Iată, vine Mirele!”**

Cuprins

Cuvânt înainte	3
----------------------	---

Secțiunea I Creștinismul ieri și azi

Introducere	5
Care este religia corectă?	6
Testamentul	15
Pretenții nebiblice	18
O interpretare greșită	22
Cheile	23
Autoritate apostolică	25
Iertarea păcatelor	26
Un început nou	29

Secțiunea II Planul lui Dumnezeu cu omenirea

Introducere	45
Dumnezeirea	50
Un Dumnezeu – multe nume	53
Cele șapte Nume compuse	55
Îngerul Domnului	57
Clarificare	60
Trecerea	62
Creatorul	66
„EU SUNT”	67
Împăratul	68
Judecătorul	70
Întreruperea	71
Puntea de legătură	74
Creația divină	75
Să luăm bine seama	78
Calitatea de Fiu	80
Umanitatea lui Isus Hristos	85
Robul	87
Prorocul	92

Mielul lui Dumnezeu	94
Preotul	94
Mijlocitor și Avocat	97
Rezumat	99
Fii ai lui Dumnezeu	100
Cel Îmbătrânit de zile	103

Secțiunea III

Revenirea lui Hristos

Diferitele Sale venituri și evenimentele legate de acestea

Introducere	108
Revenirea lui Hristos	110
Se va întâmpla în realitate	114
Dorință împlinită	118
Strigătul	120
Glasul unui arhanghel	123
Trâmbița	126
Condiția	127
Planul de timp	130
Răzbunarea	138
Perioada de tranziție	142
Împărăția de o mie de ani	145
Sfârșitul timpului	150

Secțiunea IV

Botezul, Cina Domnului, spălarea picioarelor

Introducere	156
BOTEZUL	159
Necesitatea	159
Semnificația	161
Condiția	163
Numele	166
Învățătura apostolică	169
Deosebind duhurile	174
CINA DOMNULUI	178

Clarificare	185
SPĂLAREA PICIOARELOR	193

Secțiunea V

Este scris...

Introducere	199
Una în Duhul	203
Condiția	206
Se repetă istoria?	208
Împărțirea corectă a Cuvântului	210
Foarte important	215
Proroci autentici	216
Provocare	218
Mărturie personală	223

Copyright © 2012 Ewald Frank

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este
permisă doar cu aprobarea în scris din partea autorului.*